

2014

Praxe správních orgánů v cizineckých věcech

Excesy i příklady dobré praxe

Pavel Šejnoha, Jan Juránek, Peter Chmeliar
Masarykova univerzita v Brně, Právnická fakulta
SOZE

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Publikace vznikla jako výstup projektu
Dlouhodobé partnerství výzkumu, praxe a výuky práva
(CZ.1.07/2.4.00/17.0044)
financovaného v rámci Operačního programu
Vzdělávání pro konkurenceschopnost.

<http://partnerstvi.law.muni.cz>

Obsah

1. ÚVOD.....	10
2. ZÁKLADY CIZINECKÉHO PRÁVA	12
2.1. Úvod	12
2.2. Právní předpisy.....	12
2.2.1. <i>Oblast vstupu a pobytu cizinců.....</i>	<i>13</i>
2.2.2. <i>Oblast práva mezinárodní ochrany .....</i>	<i>14</i>
3. APLIKACE JUDIKATURY SPRÁVNÍMI ORGÁNY	16
3.1. Úvod	16
3.2. Příklady špatné praxe	18
3.3. Závěr kapitoly.....	22
4. POSUZOVÁNÍ PŘIMĚŘENOSTI DOPADŮ ROZHODNUTÍ DO ŽIVOTA CIZINCE	23
4.1. Úvod	23
4.2. Příklad dobré praxe	23
4.3. Příklady špatné praxe	24
4.4. Závěr kapitoly.....	24
5. DLOUHODOBÝ POBYT ZA ÚČELEM PODNIKÁNÍ V SOUVISLOSTI S UPLATŇOVÁNÍM TZV. VÝDAJOVÝCH PAUŠÁLŮ	26
5.1. Úvod	26
5.2. Výklad pojmu úhrnný měsíční příjem do 30. dubna 2013.....	27
5.3. Výklad pojmu úhrnný měsíční příjem od 1. května 2013.....	28
5.4. Závěr kapitoly.....	28
6. NEČINNOST SPRÁVNÍCH ORGÁNŮ	30

6.1.	Úvod	30
6.2.	Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky	30
6.2.1.	<i>Rozhodování podle zákona o pobytu cizinců .....</i>	30
6.2.2.	<i>Rozhodování podle zákona o azylu.....</i>	31
6.3.	Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců	34
6.3.1.	<i>Právní postavení Komise.....</i>	34
6.3.2.	<i>Nečinnost Komise .....</i>	35
6.4.	Vhodný postup při nečinnosti správního orgánu	36
6.4.1.	<i>Nejdůležitější je zájem (cíl) klienta .....</i>	36
6.4.2.	<i>Prostředky ochrany proti nečinnosti a statistické údaje.....</i>	36
6.5.	Odškodnění za nečinnost správních orgánů.....	39
6.6.	Závěr kapitoly.....	39
7.	PROBLEMATIKA NEPŘIJÍMÁNÍ ŽÁDOSTÍ, KTERÝMI SE ZAHAJUJE SPRÁVNÍ ŘÍZENÍ	41
7.1.	Úvod	41
7.2.	Dobrá správní praxe	41
7.3.	Špatná správní praxe	42
7.4.	Závěr kapitoly.....	44
8.	NETYPICKÉ PŘÍPADY	45
8.1.	Úvod	45
8.2.	Aplikace § 87y zákona o pobytu cizinců aneb „potvrzení o žádosti“	45
8.2.1.	<i>Úvod .....</i>	45
8.2.2.	<i>V souvislosti s uloženým trestem vyhoštění na neurčitou .....</i>	45
8.2.3.	<i>V souvislosti s dříve zrušeným trvalým pobytem .....</i>	47
8.2.4.	<i>V souvislosti s dříve podanou žádostí o povolení k přechodnému pobytu.....</i>	48

8.3. Starobní důchody	48
8.4. Nové posouzení důvodů neudělení víza	49
8.5. Pobyt dítěte narozeného na území.....	50
8.6. Devítiměsíční nepřítomnost na území a povolení k trvalému pobytu	51
8.7. Závěr kapitoly.....	53
9. ZÁVĚR	54
10. PRAMENY A LITERATURA	55
11. PŘÍLOHY.....	56

Seznam příloh

Příloha 1 Žádost o vydání nového rozhodnutí, kterým se zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění	56
Příloha 2 Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu	60
Příloha 3 Rozhodnutí o odvolání - dobrý příklad posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí	64
Příloha 4 Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu - příklad špatné praxe.....	69
Příloha 5 Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu - příklad špatné praxe přiměřenost	72
Příloha 6 Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu 2 - výdajové paušály.....	76
Příloha 7 Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti	79
Příloha 8 Vyrozumění o prodloužení lhůty v řízení o udělení mezinárodní ochrany (3x).....	81
Příloha 9 Odpověď Komise na žádost o poskytnutí informace.....	84
Příloha 10 Odpověď OAMP na žádost o poskytnutí informace (částečná).....	89
Příloha 11 Výzva k převzetí povolení k přechodnému pobytu.....	91
Příloha 12 Zprošťující rozsudek s návazností na aplikaci § 87y zákona o pobytu cizinců	92
Příloha 13 Žádost o prověření poměrů v rodině	103
Příloha 14 Odpověď na žádost o prověření poměrů v rodině	104
Příloha 15 Výzva k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí	105
Příloha 16 Spisová obálka vnější a vnitřní strana	106
Příloha 17 Rozhodnutí o neudělení krátkodobého víza (formulář)	108
Příloha 18 Rozhodnutí o zastavení řízení ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu dítěte narozeného na území ČR.....	110
Příloha 19 Rozhodnutí o odvolání ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu dítěte narozeného na území ČR.....	113
Příloha 20 Rozhodnutí OAMP (trvalý pobyt a podmínka nepřetržitosti pobytu)	118

Příloha 21 Rozhodnutí Komise - trvalý pobyt a podmínka nepřetržitosti pobytu 122

Příloha 22 Předvolání k výslechu - trvalý pobyt a podmínka nepřetržitosti pobytu..... 127

Seznam zkratk

a) právní předpisy

Listina	usnesení č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky, ve znění pozdějších předpisů
směrnice o dlouhodobě pobývajících rezidentech	směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty
směrnice 2004/38/ES	směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, v konsolidovaném znění
soudní řád správní	zákon č. 150/2000 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů
správní řád	zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů
trestní zákon	zákon č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů
trestní zákoník	zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů
Ústava	ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů.
zákon o azylu	zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů
zákon o pobytu cizinců	zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů
zákon o Policii ČR	zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů
zákon o státní sociální podpoře	zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů
zákon o životním a existenčním minimu	č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů

b) správní orgány a soudy

ESD	Evropský soudní dvůr (nyní Soudní dvůr Evropské unie)
ESLP	Evropský soud pro lidská práva
Komise	Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
NSS	Nejvyšší správní soud
OAMP	Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky

c) další zkratky

ČR	Česká republika
EU	Evropská unie
PrF MU	Právnická fakulta Masarykovy univerzity v Brně

1. Úvod

Cílem této studie je poskytnout studentům Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně dokument, který jim usnadní orientaci ve složité materii cizineckého práva. Obsah této studie je dán faktickou zkušeností SOZE z aplikace správního práva nejen v oblasti pobytu cizinců, nýbrž i dalších oblastí cizineckého práva. Pojem cizineckého práva je ve studii používán v širším smyslu, zahrnuje tedy i právo azylové (resp. právo mezinárodní ochrany či uprchlické právo).

SOZE poskytuje řadu let odbornou praxi studentům PrF MU, ať jde již o samotnou možnost vykonání povinné odborné praxe, či výkon dobrovolnické činnosti. SOZE navíc pravidelně spolupracuje s PrF MU v rámci Právní kliniky uprchlického práva. Při všech těchto příležitostech mají studenti možnost seznámit s konkrétními případy aplikace cizineckého a azylového práva a aplikují poznatky ze správního práva procesního. Při této pravidelné interakci mezi studenty PrF MU a SOZE vyvstala potřeba jednoduchého dokumentu, který by studentům přiblížil klíčové oblasti praxe správního práva zejména na úseku pobytu cizinců. Tyto oblasti byly identifikovány na základě praktických zkušeností SOZE. Studie by tak měla umožnit rychlejší orientaci v materii cizineckého práva a usnadnit chápání systematiky správního práva. Studie je plánována jako udržitelný výstup projektu, neboť ji zamýšlíme aktualizovat dle potřeby (např. kvůli změně právních předpisů, judikatury či správní praxe).

Analyzované příklady vycházejí ze skutečných případů. **Uvádíme příklady dobré i špatné praxe správních orgánů.** Vzhledem k zaměření studie a rozdělení působnosti mezi jednotlivými správními orgány je to především Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky a Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Ohledně příkladů dobré a špatné praxe je třeba mít na paměti, že jako nevládní organizace pomáháme klientům řešit problémy a často se tak setkáváme se špatnou praxí. To se pochopitelně projevuje i v této studii. Přesto se domníváme, že u příslušných správních orgánů převládá spíše dobrá praxe.

Jednotlivé kapitoly se zabývají určitým tematickým okruhem případů. **Na každý tematický okruh zpravidla připadá několik příloh. Velkou přidanou hodnotu studie spatřujeme právě ve zmíněných přílohách.** Studenti často říkají, že se při studiu na právnické fakultě dosud neseťkali s rozbohem individuálního správního aktu (správního rozhodnutí). Kromě správních rozhodnutí v přílohách najdou i jiné písemnosti vydané správními orgány, odpovědi na žádosti o poskytnutí informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím a jeden rozsudek v trestní věci. Jde o pravomocný zprošťující rozsudek a uvádíme jej proto, že má přímou souvislost s pobytem cizinců (přechodným pobytem rodinného příslušníka občana Evropské unie) a jeho odůvodnění je poměrně podrobné ve skutkových i právních okolnostech případu. Tam, kde jsme to uznali za potřebné, například z důvodu nezatěžování hlavního textu zdlouhavou právní analýzou, přikládáme i podání vypracované některým

z právníků SOZE. Na tomto místě bychom se chtěli omluvit za špatnou kvalitu některých příloh – fotografií pořízených přímo ze správního spisu.

U cílové skupiny této studie, tedy studentů, **předpokládáme základní znalost cizineckého práva (nevysvětlujeme například rozdíl mezi rodinným příslušníkem občana EU a „obyčejným“ občanem třetí země atd.)**. Výjimku v této oblasti představuje následující kapitola „Základy cizineckého práva“, jejímž účelem je zejména uvést přehled právních předpisů z oblasti cizineckého práva. Obzvláště v oblasti práva mezinárodní ochrany nejsou ve stávajících „učebnicích“ cizineckého a uprchlického práva uvedena přepracovaná znění (tzv. *recast*) sekundárních právních předpisů EU spadajících do společného evropského azylového systému.

Věříme, že díky této studii studenti získají nejen lepší přehled v cizineckém právu, ale budou díky ní i o něco lépe připraveni na praxi.

Studie je zpracována podle právního stavu ke dni 1. srpna 2014.

2. Základy cizineckého práva

2.1. Úvod

Cizinecké právo je poměrně rozsáhlou oblastí práva. Jeho úpravu nelze najít v jediném právním předpise, ale přinejmenším v několika desítkách právních předpisů. Cizinecké právo je souborem právních norem, které ukládají cizincům povinnosti nebo přiznávají cizincům práva. Takové normy jsou však součástí cizineckého práva pouze za podmínky, že cizincům uložené povinnosti nebo přiznaná práva jsou odlišná od práv a povinností občanů příslušného státu.

Cizinecké právo v širším smyslu zahrnuje především následující oblasti:

- právo vstupu a pobytu cizinců
- právo mezinárodní ochrany
- nabývání a pozbývání státního občanství
- specifika postavení cizinců
  - v otázkách přístupu cizinců k výdělečné činnosti či k veřejným službám (sociálnímu zabezpečení, školství atd.)
  - při úpravě statusových věcí
  - v problematice zvláštních sankcí, kterým mohou být podrobeni pouze cizinci (např. trest vyhoštění)
  - v oblasti politických práv (aktivní a pasivní volební právo)
  - v oblasti ochrany před diskriminací
  - při řízení motorových vozidel atd.¹

2.2. Právní předpisy

Ve studii se zabýváme téměř výhradně případy z prvních dvou uvedených oblastí cizineckého práva, tedy z oblasti vstupu a pobytu cizinců a mezinárodní ochrany. Proto v této podkapitole uvádíme pouze právní předpisy spadající do daných oblastí. Jsou zde však obsaženy pouze ty právní předpisy, s nimiž studenti na praxi pracují.²

---

¹ V podrobnostech k základům cizineckého práva odkazujeme na ČIŽINSKÝ, Pavel a kol. *Cizinecké právo*. Praha: Linde, 2012, s. 15-39.

² Proto neuvádíme např. zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů; neboť z povahy věci jej studenti nemohou používat, když dosud příslušný orgán EU nerozhodl o „aktivizaci“ tohoto předpisu.

2.2.1. Oblast vstupu a pobytu cizinců

Vnitrostátní právní předpisy

- zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů
- Zákon č. 216/2002 Sb., o ochraně státních hranic České republiky a o změně některých zákonů (zákon o ochraně státních hranic), ve znění pozdějších předpisů
- Zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů

Právo EU

- směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států
- Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex).
- Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 kodexu Společenství o vízech (vízový kodex)
- Směrnice Rady č. 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty
- Směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny
- Směrnice Rady č. 2004/114/ES ze dne 13. prosince 2004 o podmínkách přijímání státních příslušníků třetích zemí za účelem studia, výměnných pobytů žáků, neplacené odborné přípravy nebo dobrovolné služby
- Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/36/EU ze dne 5. dubna 2011 o prevenci obchodování s lidmi, boji proti němu a o ochraně obětí, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2002/629/SVV
- Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí
- Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2009/52/ES ze dne 18. června 2009 o minimálních normách pro sankce a opatření vůči zaměstnavatelům neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí

- Směrnice Rady 2005/71/ES ze dne 12. října 2005 o zvláštním postupu pro přijímání státních příslušníků třetích zemí pro účely vědeckého výzkumu.
- Směrnice Rady 2001/40/ES ze dne 28. května 2001 o vzájemném uznávání rozhodnutí o vyhoštění státních příslušníků třetích zemí.
- Směrnice Rady 2009/50/ES o podmínkách pro vstup a pobyt státních příslušníků třetích zemí za účelem výkonu zaměstnání vyžadujícího vysokou kvalifikaci.
- Směrnice Rady 2004/81/ES ze dne 29. dubna 2004, týkající se vydávání povolení k pobytu občanům třetích zemí, kteří se stali oběťmi obchodování s lidmi nebo kteří se stali objekty převaděčství a spolupracují s příslušnými orgány.
- Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. prosince 2011 o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě.

Mezinárodní smlouvy

- Úmluva o právním postavení osob bez státní příslušnosti
- Úmluva o omezení případů bezdomovectví
- Evropská úmluva o vydávání

2.2.2. Oblast práva mezinárodní ochrany

Vnitrostátní právní předpisy

- zákon č. 325/1999 Sb., o azylu³, ve znění pozdějších předpisů

---

³ Za zmínku stojí samotný název zákona o azylu v souvislosti s jeho postupným vývojem. Původně tento zákon nesl název „zákon o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu)“. Kvůli přijetí nového zákona o Policii ČR (zákon č. 273/ 2008 Sb.) zkrátila novela provedená zákonem č. 103/2013 Sb. název prvně uvedeného zákona pouze na „zákon o azylu“. **Pokládali bychom však za výstižnější, aby zákonodárce změnil název na „zákon o mezinárodní ochraně“,** neboť od zavedení druhé formy ochrany (tj. doplňkové ochrany) s účinností od 1. září 2006 upravuje zákon o azylu mj. udělování některé z forem mezinárodní ochrany (azylu a doplňkové ochrany).

Právo EU

- Nařízení Rady (ES) č. 343/2003/ES kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (**tzv. Dublin II**)
- Směrnice Rady č. 2003/9/ES ze dne 27. ledna 2003, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl (**tzv. přijímací směrnice**)
- Směrnice Rady č. 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (**tzv. procedurální směrnice**)
- Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (**recast tzv. kvalifikační směrnice**)
- Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (**tzv. Dublin III**)
- Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (**recast tzv. procedurální směrnice**)
- Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (**recast tzv. přijímací směrnice**)

Mezinárodní smlouvy

- Úmluva o právním postavení uprchlíků
- Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod
- Úmluva proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání

3. Aplikace judikatury správními orgány

3.1. Úvod

K porozumění celému tématu je vhodné vymezit si **dvě základní skutkové situace**, které ovlivňují posouzení otázky vlivu judikatury na rozhodovací činnost správního orgánu. **První situace zahrnuje rozhodnutí soudu v řízení, které probíhá ve věci rozhodnutí správního orgánu** (typicky tedy soudní řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 soudního řádu správního). V takovémto soudním řízení je správní orgán jakožto žalovaný účastníkem řízení.⁴ V případě zrušení rozhodnutí správního orgánu, či vyslovení jeho nicotnosti, soudní řád správní *expressis verbis* v ustanovení § 78 odst. 5 stanoví, že účastník, žalovaný správní orgán, je právním názorem soudu vázán. Pokud je účastníkem řízení odvolací správní orgán (u dvouinstančních správních řízení, viz § 69 soudního řádu správního: „*Žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni*“) vyplývá závaznost právního názoru soudu pro prvostupňový správní orgán ze vztahu instanční podřízenosti vůči nadřízenému, odvolacímu správnímu orgánu. Ten je vázán přímo dle § 78 odst. 5 soudního řádu správního. **Tato situace je právně zcela jasná a jednoznačná. Nicméně, jak si ukážeme v prvním příkladu špatné praxe, ne vždy dochází k jejímu naplňování v praxi.**

Jiná je **otázka závaznosti judikatury krajských soudů a především NSS**, jakožto sjednotitele rozhodovací praxe správních soudů, **v aplikační praxi správních orgánů** (a cílíme tím na situace, kdy správní orgán není přímo vázán názorem soudu dle § 78 odst. 5 soudního řádu správního, nýbrž na situace, kdy účastník správního řízení argumentuje judikaturou správního soudu či NSS). Samozřejmým východiskem při promýšlení této problematiky je skutečnost, že český právní řád nezná systém soudních precedentů a rozhodnutí soudů obecně nejsou závazná *erga omnes*.

Pokud pro praktické účely této publikace zredukujeme tuto otázku na normativní vlastnosti judikatury NSS pro aplikační praxi správních orgánů (stále platí, že se nevyjadřujeme k soudnímu řízení, jehož by byl správní orgán přímo účastníkem a kde by se uplatňoval § 78 odst. 5 soudního řádu správního), platí, že „*NSS zajišťuje jednotnost rozhodování správních soudů*“⁵ přičemž k zajištění této funkce byl speciálně v řízení o kasační stížnosti ve věci MO zaveden institut nepřijatelnosti ustanovením § 104a soudního řádu správního, který má zabránit zahlcování NSS zjevně nedůvodnými kasačními stížnostmi ve věci mezinárodní ochrany, které přitom nemají právní význam⁶ pro změnu ustálené judikatury (toto hledisko

---

⁴ Viz § 69 soudního řádu správního.

⁵ BOBEK, Michal a kol. *Judikatura a právní argumentace. Teoretické a praktické aspekty práce s judikaturou*. Praha: Auditorium, 2006, s. 58.

⁶ V této souvislosti je třeba si uvědomit, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany, který podá kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu (kterým byla odmítnuta či zamítnuta jeho žaloba proti negativnímu

je gramaticky vyjádřené v ustanovení § 104a odst. 1 soudního řádu správního soudnictví: „význam převyšující vlastní zájem stěžovatele“. Vzhledem k této funkci NSS i relativní „instanční“ blízkosti NSS vůči krajským soudům⁷ (na rozdíl od soustavy obecních soudů ve správním soudnictví absentují vrchní soudy) není správné normativní význam ustálené judikatury NSS opomíjet.

Proto máme za to, že by správní orgán měl argumentaci obsaženou v rozhodnutí NSS respektovat, pokud

- a) se účastníkem předložená argumentace judikaturou NSS vztahuje ke skutkově obdobným a právně totožným otázkám, jaké řeší správní orgán v rámci správního řízení,
- b) se nejedná o argumentaci judikaturou, která by byla v rozporu s judikovaným názorem NSS (k takové situaci by však vzhledem k institutu rozšířeného senátu dle § 17 soudního řádu správního ani nemělo dojít), či byla později nahrazena a
- c) nejsou dány podmínky pro judikaturní odklon (zejména tedy změna právní úpravy či společenský/politický vývoj, což může hrát významnou roli při posuzování situace v zemi původu žadatele o MO, zastaralost a argumentační překonanost uvedené judikatury).

V praxi se tak dle našich poznatků neděje, přičemž správní orgány nejčastěji reagují tak, že uvedenou argumentaci prostě ignorují a nikterak se s ní nevypořádají, popřípadě konstatují, že není závazná (viz druhý příklad špatné praxe níže). Takový postup zatěžuje vydané správní rozhodnutí **nepřezkoumatelností**. V případě negativního rozhodnutí, které je následně zrušeno v soudním přezkumu z důvodů uplatňovaných v účastníkem ve správním řízení předložené argumentaci, se tak jedná nepochybně o nesprávný úřední postup porušující zásadu hospodárnosti uvedenou v ustanovení § 6 správního řádu. Správní orgán by tak měl účastníkem předkládanou argumentaci vyhodnotit se zřetelem k výše uvedeným referenčním bodům a v případě nesouhlasu tento odlišný závěr odůvodnit. Takovýto postup jistě klade **zvýšené nároky na úřední osoby správního orgánu**, nicméně ten by měl být náležitě odborně i finančně vybaven tak, aby takovéto právní posouzení zvládal. Jedná se o variantu, která je jistě souladnější s principy veřejné správy než zdlouhavá a zbytečná soudní řízení, kterým byli vystaveni účastníci v níže uvedených případech.

---

rozhodnutí správního orgánu ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany), obdrží po dobu řízení o kasační stížnosti vízum strpění dle § 78b zákona o azylu, tudíž je naprostým pravidlem, že všichni neúspěšní žadatelé o udělení mezinárodní ochrany si podávají kasační stížnost s účelem maximálně si prodloužit legální pobyt na území ČR.

⁷ BOBEK, Michal a kol. *Judikatura a právní argumentace. Teoretické a praktické aspekty práce s judikaturou*. Praha: Auditorium, 2006, s. 204.

3.2. Příklady špatné praxe

První příklad

Klientem byl žadatel o udělení mezinárodní ochrany z Afghánistánu, který požádal o udělení mezinárodní ochrany v r. 2001. Důvodem žádosti byla skutečnost, že klient byl jako příslušník politické strany Jamiat Islami v 80. letech v Afghánistánu vězněn, ale důvodem jeho vycestování ze země bylo pronásledování ze strany příslušníků hnutí Taliban, kterému byl vystaven na přelomu let 1999/2000. Klientova manželka byla íránskou státní občankou a klient měl v úmyslu s ní přesídlit do Íránu. Z tohoto důvodu požádal o íránské vstupní vízum a svůj a manželčin cestovní doklad odevzdal na íránské ambasádě. Tu však, stejně jako celé město Mazare Sharif obsadilo hnutí Taliban, které na ambasádě našlo klientovy cestovní doklady.

Členové hnutí Taliban tak dospěli k závěru, že klient je íránským špiónem, klienta zatkli, umístili na samotku v cele bez oken, podrobili ostrému výslechu včetně mučení elektrickým proudem. Klient měl být zastřelen, podařilo se mu však uplatit strážce a uprchnout ze země. OAMP v roce 2003 zamítl jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany s poukazem na to, že ve vlasti klient nevyvíjel politickou činnost a utrpené pronásledování bylo důsledkem souhry okolností, které se nebudou vzhledem k tvrzenému pádu hnutí Taliban opakovat.

Správní orgán vycházel z teze, že invaze koaličních vojsk na podzim r. 2001 svrhla hnutí Taliban a Afghánistán je tak bezpečnou zemí. Proti tomuto rozhodnutí podal klient žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který ji zamítl, v řízení o podané kasační stížnosti pak rozsudkem č. j. 4 Azs 249/2006-80 ze dne 30. března 2007 NSS rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil a judikoval:

- a) že Afghánistán není bezpečnou zemí původu, tudíž leží důkazní břemeno v řízení o udělení mezinárodní ochrany na straně správního orgánu,
- b) že u klienta jsou dány důvodné obavy z pronásledování, vzhledem k faktické situaci v zemi původu,
- c) že podmínky udělení azylu jakožto vyšší formy je třeba zkoumat k časovému období, které bezprostředně předcházelo vycestování ze země, nikoli k časovému období rozhodování o žádosti (tedy po tvrzeném „pádu“ hnutí Talibán),
- d) NSS dále vytknul nedostatky v naplnění zásady vyšetřovací a zásady materiální pravdy. Tímto rozhodnutím NSS byl dle § 110 odst. 4 soudního řádu správního vázán i Krajský soud v Ústí nad Labem, který napadené rozhodnutí OAMP zrušil, přičemž se uplatnilo ustanovení § 78 odst. 5 soudního řádu správního. OAMP byl proto vázán právním názorem NSS.

Správní orgán vydal další rozhodnutí až po necelých 6 letech, kdy klientovi udělil nižší formu mezinárodní ochrany, a sice ochranu doplňkovou. Závěr správního orgánu ohledně aplikace azylu a ustanovení § 12 zákona o azylu je téměř identický jako u předchozího nezákonného rozhodnutí. Správní orgán zastává ty stejné interpretační postupy, opět se spokojuje s konstatováním, že po pádu hnutí Taliban již v Afghánistánu nehrozí nebezpečí, že klient byl pronásledován na základě pouhé shody okolností. Správní orgán navíc uvádí, že nesouhlasí s předchozím zrušujícím rozhodnutím Krajského soudu, což je přímo *contra legem* § 78 odst. 5 soudního řádu správního.

Odůvodnění obou dvou rozhodnutí stran neudělení azylu (z roku 2003 a 2009) jsou takřka identická. SOZE klientovi připravilo žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji zamítl. Věc se tak dostala k NSS, který (po druhé v jednom řízení!) opakoval svoje předchozí závěry, krajskému soudu a správnímu orgánu vytkl opakující se stejné vady a rozhodnutí krajského soudu zrušil. V opětovném správním řízení pak byla v roce 2010 klientovi po devítiletém řízení udělena mezinárodní ochrana ve vyšší formě, tedy azylu.

Případ je takřka ukázkovým příkladem špatné právní praxe, ignorování závazné judikatury a formalistické interpretace práva, kdy jednotlivým právním ustanovením byl v aplikační praxi správního orgánu přikládán zcela nepřiléhavý obsah. Vzhledem k tomu, že takovéto jednání správního orgánu stálo klienta minimálně 6 let života, které musel trávit v prozatímních podmínkách uprchlických zařízení a čelit závažným psychickým nejistotám ohledně své budoucnosti, což se mimo jiné podepsalo i na jeho zdraví, jednalo se bezesporu o nesprávný úřední postup, za který klient mohl (vzhledem ke svým psychickým potížím) žádat zadostiučinění. Klient však, celkem pochopitelně, neměl zájem o další soudní při s Ministerstvem vnitra a odstěhoval se do Integračního azylového střediska, odkud již SOZE nekontaktoval.

Druhý příklad

Jako příklad aktuální špatné právní praxe respektování judikatury NSS správními orgány v cizineckých a azylových věcech můžeme odkázat na **případ popisovaný v kapitole 6.2.2 Rozhodování podle zákona o azylu (kde je uveden i podrobný skutkový popis případu)**. SOZE řešilo případ klienta, který se⁸ domáhal ochrany před nečinností správního orgánu v řízení o udělení mezinárodní ochrany (správní orgán od března 2011, kdy nabylo právní moci rozhodnutí krajského soudu o zrušení původního negativního rozhodnutí správního orgánu, **postupem dle § 27 odst. 1 zákona o azylu celkem 8x prodloužil lhůtu k vydání**

---

⁸ Podotýkáme, že takový přístup je mezi klienty SOZE, kteří jsou žadateli o udělení mezinárodní ochrany, zcela neobvyklý.

rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany až do září 2013, přitom však zůstával ve správním řízení nečinný). Klientovi byla sepsána žádost o opatření proti nečinnosti, na kterou nebylo tehdejším ministrem vnitra nikterak reagováno.

Klient následně podal žalobu na ochranu proti nečinnosti dle § 79 soudního řádu správního k Městskému soudu v Praze, kterou tento zamítl s tím, že správní orgán musí pořizovat překlad účastníkem navrhovaných důkazů (jednalo se o zprávy o situaci v zemi původu v německém a zejména francouzském jazyce, rozsah byl méně než 50 stran).

Proti tomuto rozhodnutí podal účastník kasační stížnost, ve které mimo jiné argumentoval i rozsudkem NSS č. j. 8 Ans 14/2012-35 ze dne 29. 3. 2013, ve kterém soud (např. v odstavcích 22-24) dovedl, že opakované prodlužování lhůty k vydání rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany však musí být řádně odůvodněno konkrétními okolnostmi daného případu, nikoli pouze v naprosto obecné rovině konstatováním naplnění hypotézy § 21 odst. 1 zákona o azylu (jak správní orgán činil v případě klienta SOZE a to i po 29. březnu 2013). **Třebaže by se právní vyhodnocení věci zdálo naprosto nesporné, správní orgán jakožto účastník řízení uvedl, že citované rozhodnutí se týká jiného řízení a není pro „správní orgán právně závazné“.**

Na základě takovéto teze by tak NSS měl rozhodovat každou individuální při a sloužit jako odvolací soudní instance, což je v rozporu s výše uvedeným cílem NSS. Ten v popisované věci rozhodl ve shodě se svým předchozím judikátem, přičemž se závazností se vyrovnal konstatováním absence důvodů pro postup dle § 17 soudního řádu správního a následného setrvání na již publikovaném názoru ve skutkově i právně totožné věci. Nutno dodat, že uveden příklad je extrémním případem špatné aplikační právní praxe správního orgánu, která vyústila ve zcela zbytečný soudní spor, který pouze zatížil účastníka dalším prodlužováním řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Třetí příklad

Podobný případ ignorace konstantní judikatury NSS ze strany správního orgánu, která tak musí být znovu nadbytečně potvrzována v soudním řízení správním, jsou případy žádostí o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

Okolnosti případu jsou následující. Klientka za poměrně dramatických okolností uprchla se svým malým synem a matkou v důchodovém věku z Běloruska, kde byla pronásledována za uplatňování politických svobod. Třebaže do 24 hodin po (nelegálním) přicestování do ČR požádala o udělení mezinárodní ochrany, bylo jí rozhodnutím uloženo správní vyhoštění (dle názoru SOZE v rozporu s ustanovením § 119a zákona o pobytu cizinců, ale to není pro tento případ podstatné). Dle právní úpravy zákona o pobytu cizinců účinné v letech 2009 a 2010

bylo možné dle tehdy účinného znění § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců žádat o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění za splnění dvou kumulativních podmínek:

- a) uplynutí poloviny doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území,
- b) pominuly důvody pro jeho (rozhodnutí o SV) vydání.

SOZE tak klientce připravilo žádost s uvedením patřičné judikatury, žádost prvostupňový správní orgán (Ředitelství služby cizinecké policie) zamítl s poukazem na to, že rozhodnutí o SV není vykonatelné, jelikož klientka je žadatelkou o udělení mezinárodní ochrany (což byla pravda). Na základě skutečnosti, že rozhodnutí není vykonatelné, určil správní orgán, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, nezačala ještě běžet.

Pro tento závěr však neměl oporu v právním řádu, tehdejší zákon nic takového neříkal. Pravděpodobný úmysl zákonodárce takový byl, ale nezvládl jej explicitně vyjádřit do textu zákona. Koneckonců správní orgán argumentoval toliko důvodovou zprávou. Postup správního orgánu tak představoval velmi závadné dotváření vůle zákonodárce ve věci, která nebyla legislativně upravena. Závěry správního orgánu tak popíraly zásadu legality a vymykaly se i ústavním limitům veřejné moci. Správní orgán argumentoval, že výklad zastávaný SOZE by vedl k obcházení institutu správního vyhoštění, přičemž ignoroval skutečnost, že zrušení správního vyhoštění dle tehdejšího § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců podléhalo správnímu uvážení („správní orgán může“)⁹ SOZE klientce připravilo podrobné odvolání k Ministerstvu vnitra, které bylo zamítnuto, uvedená argumentace judikaturou byla ignorována.

SOZE následně připravilo pro klientku žalobu k Městskému soudu v Praze, který s odkazem na předchozí judikaturu NSS žalobě vyhověl a správní rozhodnutí v posledním stupni zrušil. Proti tomuto rozhodnutí podalo Ministerstvo vnitra kasační stížnost, ve kterém mimo jiné argumentovalo stran předchozí judikatury NSS: *„Stěžovatel rovněž namítá, že judikatura, na kterou městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku odkázal, je závazná toliko inter partes, neboť nemá povahu precedentu. Kromě toho neobsahuje závazný právní názor kasačního soudu či jednoznačný, nezpochybnitelný a autoritativní výklad zákona, ale pouze pokyny městskému soudu, řádně se vypořádat se všemi okolnostmi případu.“*

Případ je zajímavý tím, že **v době probíhajícího řízení o kasační stížnosti probíhalo u NSS jednání rozšířeného senátu dle § 17 soudního řádu správního**, který následně rozhodl ve prospěch výkladu, který zastávalo i SOZE a kasační stížnost správního orgánu byla v návaznosti na rozhodnutí rozšířeného senátu zamítnuta.¹⁰ **Špatnou praxi spatřujeme v tom, že několika málo klientům, kteří již po právní moci uvedeného rozhodnutí**

---

⁹ Pozn. toto spojení někdy znamená nikoli možnost správního uvážení, ale pravomoc.

¹⁰ Rozsudek NSS č. j. 1 As 54/2011 – 78 ze dne 15. února 2012.

rozšířeného senátu žádali za totožné právní úpravy o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, byla tato žádost zamítnuta nikoli na základě správního uvážení (což by bylo zcela legitimní s ohledem na zájem státu na realizaci opatření migrační politiky) ale s poukazem na soudně překonaný názor, že doba po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území nezačala ještě běžet, jelikož rozhodnutí o SV není vykonatelné, poněvadž cizinec požádal o MO. Podání SOZE v této věci jsou uvedeny v přílohách (Příloha 1 Žádost o vydání nového rozhodnutí, kterým se zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, Příloha 2 Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu).

3.3. Závěr kapitoly

Existují dvě možnosti, za kterých jsou správní orgány povinny aplikovat judikaturu správních soudů. Jednak jde o přímou závaznost související s konkrétním řízením. V takovém případě krajský soud zruší rozhodnutí správního orgánu a v odůvodnění rozsudku vysloví právní názor, kterým je žalovaný správní orgán vázán.

Druhou možností je nepřímá závaznost judikatury NSS. Kromě autority NSS a obecně vysoké úrovně přesvědčivosti odůvodnění jeho rozhodnutí je tato závaznost dána sjednocující rolí jeho judikatury. Je naprosto nevhodné, pokud správní orgány rozhodují v rozporu s judikaturou NSS a následně je správním soudem rozhodnutí správního orgánu zrušeno právě pro nerespektování této judikatury.

Na výše uvedených případech špatné praxe bylo zřetelné, že dochází k výrazným excesům ze strany správních orgánů při respektování judikatury. Zcela jistě existují i příklady dobré praxe, nicméně těm jsme se v této kapitole věnovat nechtěli z jednoduchého důvodu. Taková rozhodnutí správních orgánů nejsou natolik významná, abychom se jim věnovali, protože prostě zopakují, co bylo napsáno v odůvodnění rozhodnutí některého ze správních soudů.

4. Posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života cizince

4.1. Úvod

K posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života cizince jsou správní orgány povinny v zákonem stanovených řízeních, zpravidla jen v některých případech (např. pokud rozhodují o zamítnutí vydání potvrzení o přechodném pobytu občanu EU z důvodu ochrany veřejného zdraví atd.).

Od 1. ledna 2011 zákonodárce vložil do zákona o pobytu cizinců **ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců**, podle kterého „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména

- *závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince,*
- *délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav,*
- *povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry,*
- *společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“*

Byť důvodová zpráva o důvodu přijetí takové změny mlčí, domníváme se, že doplnění citovaného ustanovení je důsledkem potřeby sjednocení praxe, poskytnutí jasných kritérií, která má správní orgán posuzovat. Dále také jde podle našeho názoru o reakci na rozhodnutí ESLP, např. rozsudek ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99 (viz bod 39). Demonstrativní výčet kritérií považujeme za vhodný, neboť stěžít lze obsáhnout všechna kritéria, ke kterým by měl správní orgán přihlížet při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

V praxi jsme se setkali s mnoha příklady aplikace uvedeného ustanovení. V prvních dvou letech příslušné správní orgány v jeho aplikaci spíše chybovaly, od roku 2013 lze zaznamenat zlepšení v rozhodovací praxi správních orgánů.

Poměrně důležitý vývoj jsme zaznamenali v oblasti hodnocení povahy a pevnosti rodinných vztahů. Nejdříve správní orgány považovaly za nepřiměřené, pouze pokud měl účastník řízení rodinné vztahy s občanem EU. Přitom neexistuje žádný důvod, proč by tomu tak mělo být. Postupně však správní orgány začaly posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí i na vztahy dvou třetizemců atd.

4.2. Příklad dobré praxe

Nejzajímavějším z dostupných příkladů dobré praxe je rozhodnutí Ředitelství cizinecké policie jakožto odvolacího orgánu ve věci správního vyhoštění, které obsahuje nezvykle

kvalitní odůvodnění (viz **Příloha 3 Rozhodnutí o odvolání - dobrý příklad posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí**). Na straně čtvrté odvolací orgán uvádí, že „*vydání napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění není legitimní sledovanému cíli a představovalo by nepřiměřené opatření, a proto odvolací orgán napadené rozhodnutí zrušil a řízení ve věci správního vyhoštění zastavil.*“

V uvedeném případě se účastnice řízení dopustila pouze toho, že byla zaměstnána bez povolení k zaměstnání. Tím naplnila ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců a prvoinstanční správní orgán jí za toto jednání uložil správní vyhoštění. Proto odvolací orgán dále v odůvodnění uvádí: „*toto její protiprávní jednání dle odvolacího orgánu nepředstavuje vážné nebezpečí pro veřejný pořádek a veřejnou bezpečnost v České republice a vydání rozhodnutí o správním vyhoštění by znamenalo nepřiměřené opatření.*“

4.3. Příklady špatné praxe

Případy *malpractice* začínáme **případem z roku 2010, kdy zákon o pobytu cizinců ještě neobsahoval ustanovení § 174a**. OAMP rozhodnutím zrušil povolení k trvalému pobytu (viz **Příloha 4 Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu - příklad špatné praxe**). V odůvodnění se sice snažil vypořádat s přiměřeností dopadů rozhodnutí do života cizince, nicméně nezohlednil vztah účastníka řízení k dvěma nezletilým dcerám, se kterým žil ve společné domácnosti (byť šlo ještě o rok 2010). V tomto případě je však vina i na straně účastníka řízení, neboť v důsledku neoznámení změny adresy svého pobytu OAMP mu nebyla doručena žádná písemnost vztahující se k tomuto řízení. Blíže k tomuto případu viz **8.2.3**

Druhým, závažnějším případem, je **naprostá absence posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života cizince**. Šlo o případ, který je úzce spjat i s následující kapitolou (problematika výdajových paušálů). **Blíže viz Příloha 5 Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu - příklad špatné praxe přiměřenost.**¹¹

4.4. Závěr kapitoly

Při hodnocení vývoje posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života cizince můžeme vyjádřit jisté nadšení z postupného zlepšení právní úpravy i správní praxe. Vložením ustanovení § 174a do zákona o pobytu cizinců získaly správní orgány poměrně jasné vodítko

---

¹¹ K dalším pochybením správních orgánů např. rozsudek NSS č. j. 8 As 118/2012 - 45 ze dne 5. března 2013.

k tomu, jak mají při posuzování přiměřenosti dopadů postupovat. Určitou dobu pak trvalo, než správní orgány začaly při tomto posuzování dostatečně zohledňovat veškeré významné oblasti života a vztahy. **Až na občasné excesy se tak můžeme se současným způsobem posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života cizinců jednotlivými správními orgány ztotožnit.**

5. Dlouhodobý pobyt za účelem podnikání v souvislosti s uplatňováním tzv. výdajových paušálů

5.1. Úvod

Problematika povolování dlouhodobého pobytu za účelem podnikání je upravena zejména v ustanovení § 42 odst. 1 a § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Prodlužování platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání pak v § 44 odst. 4 písm. h), 44a odst. 1, odst. 5 a § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Již po stručném nahlédnutí na znění uvedených ustanovení je zřejmé, že jde o právní úpravu dosti náročnou na pochopení i pro právníka (vzhledem k několikanásobným odkazům na jiná ustanovení zákona o pobytu cizinců i jiných právních předpisů), natož pak pro adresáty zákona o pobytu cizinců, kterými jsou zpravidla cizinci. Navíc u cizinců pobývajících na území České republiky na povolení k dlouhodobému pobytu nelze očekávat, že tyto osoby budou nadány dokonalou znalostí češtiny a schopností porozumět složitému textu. Stěží tak mohou i při ochotě nastudovat si pro ně stěžejní právní předpis dosáhnout tohoto cíle v dostatečné kvalitě.

Pro každou žádost o povolení k pobytu (či prodloužení jeho platnosti) je třeba doložit zákonem stanovené náležitosti. Zpravidla to bývá cestovní doklad cizince, doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území a dále náležitosti vyžadované pro určitý druh pobytu či účelu pobytu.

Dále se budeme zabývat výhradně povolením k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (a prodlužováním jeho platnosti) a jednou náležitostí k žádosti o tento druh pobytu. Jde o náležitost uvedenou v ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy „*doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim¹² cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem¹³ nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započítatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije.*“

---

¹² § 2 a 3 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu.

¹³ § 26 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře.

Poslední část věty citovaného ustanovení „za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, příspěvku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije“ byla doplněna zákonem č. 103/2013 Sb. s účinností od 1. května 2013 a má nepříznivé dopady pro velkou skupinu cizinců z řad žadatelů o povolení či prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Důvodová zpráva k uvedené novele přitom naprosto mlčí o jiných alternativách k navrhované legální definici pojmu „příjem“ pro účely výpočtu úhrnného měsíčního příjmu.¹⁴

5.2. Výklad pojmu úhrnný měsíční příjem do 30. dubna 2013

Vzhledem k narůstající nečinnosti Komise je možné (viz následující kapitola), že se studenti na praxi setkají s rozhodnutím o odvolání, které se zabývalo přezkumem prvoinstančního rozhodnutí vydaného před 1. květnem 2013.

V období do 1. května 2013 umožňovalo ustanovení dvojí výklad, pokud jde o druh příjmu, který má žadatel doložit. Při zvolení odlišných výkladových metod bylo možné dojít buď k závěru, že je relevantní příjem hrubý. Druhou výkladovou možností byl příjem čistý. Zvolení výkladových metod vedoucích k závěru, že cizinec musí prokázat, že požadovaná výše příjmu je obsažena v jeho čistém příjmu, by pro mnoho cizinců znamenala negativní důsledky v podobě zamítnutí žádosti.

Komise se přiklonila k podle našeho názoru metodologicky korektnímu výkladu, kdy na základě **argumentu in dubio mitius (v pochybnostech mírněji)**¹⁵ dovodila, že zjevné formulační nedostatky zákona nelze přičítat k tíži adresáta veřejnoprávní normy.

Komise měla příležitost tento svůj názor vyjádřit díky odlišnému názoru v rozhodovací praxi OAMP. OAMP používal argument povahou věci (z povahy věci musí jít o příjem čistý, neboť z něj hradí cizinec náklady na své potřeby). Dalším argumentem užívaným OAMP pro zvolení

---

¹⁴ Důvodová zpráva (zvláštní část, k části druhé, k bodu 7) uvádí pouze následující: „Pro účely výpočtu úhrnného měsíčního příjmu žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání se definuje, co je považováno za příjem. Pro tyto žadatele se stanoví v návaznosti na provedenou transpozici směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícíchmi rezidenty, rovné podmínky jako pro žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu rezidenta jiného členského státu Evropské unie.“ Uvedená směrnice přitom neukládá státům transponovat do národního práva definici příjmu, kterou přijal český zákonodárce. Srov. čl. 15 odst. 2 písm. a) směrnice o dlouhodobě pobývajících rezidentech.

¹⁵ Blíže k uvedenému argumentu viz MELZER, Filip. *Metodologie nalézání práva. Úvod do právní argumentace*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 205-209.

možnosti považovat za rozhodný čistý příjem namísto hrubého bylo nediskriminování ostatních skupin cizinců (např. zaměstnanců), kteří prokazují příjem čistý.¹⁶ Oba uvedené argumenty však neobstojí v těch případech, kdy podnikající cizinec uplatňuje štedře nastavené výdajové paušály a přitom má např. vzhledem k výkonu podnikatelské činnosti na období tzv. švarcsystému minimální náklady na dosažení, zajištění a udržení příjmů. V důsledku započítávání jen čistého příjmu OAMP odečítal i celý výdajový paušál (obvykle se jeho uplatněním snížil daňový základ o 60 %). Takový přístup OAMP byl kritizován i v odborné literatuře.¹⁷

Možnost zamítnutí žádosti se samozřejmě týkala jen nízkopříjmových skupin cizinců. Tato možnost záležející v zvolení určité výkladové metody se však od 1. května stala povinností.

5.3. Výklad pojmu úhrnný měsíční příjem od 1. května 2013

Definicí příjmu v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců zákonodárce stanovil, že nadále se má pro posuzování dostatečné výše příjmu posuzovat **příjem čistý**. **Tato skutečnost vedla k zamítnutí žádostí** o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu několika našich klientů (viz **Příloha 6 Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu 2 - výdajové paušály**). Nepovažujeme za spravedlivé zvolení této možnosti, obzvláště pokud zákonodárce nijak nevysvětlil důvodnost zásahu do práv podnikajících cizinců.

Ztotožňujeme se s kritikou nezahrnutí příjmů plynoucích z podpory v nezaměstnanosti do výše prokazovaného příjmu, neboť jde o příjem, o který se cizinec aktivně zasloužil (obdobná kritika je přiléhavá i u nezahrnutí jednorázových příjmů).¹⁸

5.4. Závěr kapitoly

Stávající řešení považujeme za nespravedlivé. Mnoho podnikatelů si najímá cizince na legální období tzv. švarcsystému. Mají tedy minimální náklady na dosažení, zajištění a udržení příjmů. Po novele provedené zákonem č. 103/2013 Sb. velká skupina cizinců pobývajících na

---

¹⁶ BŘEŇ, Jan. K některým aplikačním problémům v rozhodovací praxi Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. In JÍLEK, Dalibor, POŘÍZEK, Pavel (eds). *Pobyt cizinců: vybrané právní problémy*. Brno: Kancelář veřejného ochránce práv, 2014, s. 132. Dostupné na <<http://www.ochrance.cz/dalsi-aktivity/publikace/sborniky-z-konferenci/>>.

¹⁷ ČIŽINSKÝ, Pavel. *Cizinecké právo...*, s. 81.

¹⁸ BŘEŇ, Jan. K některým aplikačním problémům .., s. 136. Dostupné na <<http://www.ochrance.cz/dalsi-aktivity/publikace/sborniky-z-konferenci/>>.

povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání neměla dostatečné příjmy pro prodloužení platnosti jejich pobytového povolení.

6. Nečinnost správních orgánů

6.1. Úvod

Správní orgány jsou povinny vydávat rozhodnutí ve věci v zákonem stanovených lhůtách. Obvykle mají rozhodnutí vydávat **bezodkladně a teprve, pokud to není možné, např. ve lhůtě 30 dnů, 60 dnů atd.**¹⁹ Úřední osoby však zpravidla účastníkům řízení tvrdí, že na rozhodnutí mají 30 dnů nebo jinou lhůtu stanovenou zákonem až pro případ nemožnosti bezodkladného vydání rozhodnutí.²⁰ Takové jednání úředních osob považujeme za špatnou správní praxi. Nicméně nejde o tak závažnou špatnou praxi jako v případě několikaměsíční či několikaleté nečinnosti.

Správní orgán je podle § 80 odst. 1 správního řádu nečinný, nevydá-li rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě. Podle druhého odstavce stejného ustanovení může být správní orgán nečinný i v případě prodlení s činěním úkonů podle části čtvrté správního řádu (jde tedy o vyjádření, osvědčení, sdělení a jiné obdobné úkony). Nadále se budeme zabývat nečinností podle § 80 odst. 1 správního řádu.

6.2. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky

6.2.1. Rozhodování podle zákona o pobytu cizinců

Zákon o pobytu cizinců jako *lex specialis* ke správnímu řádu v § 169 odst. 1 stanoví odlišné lhůty pro vydávání meritorních rozhodnutí v nejdůležitějších řízeních o žádostech od obecné úpravy ve správním řádu. Rozhodnutí má podle uvedeného ustanovení příslušný správní orgán vydat bezodkladně. Teprve pokud to není možné, ve lhůtách od 60 do 270 dnů.

Nejdelší řízení v „pobytové věci“ trvá již přes dva roky (zahájeno bylo 30. května 2012). Jde o řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Třebaže právní posouzení případu je poměrně složité, zdá se doba trvání řízení naprosto nepřiměřená vzhledem k absenci jakkoli aktivity OAMP po více než rok a půl. V dubnu 2014 byla nadřízenému správnímu orgánu (tj. Komisi) podána žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Žádost zůstala bez reakce. Více k tomuto případu **V souvislosti s uloženým trestem vyhoštění na neurčitou.**

---

¹⁹ Viz úprava lhůt pro vydání rozhodnutí v § 71 odst. 1, odst. 3 správního řádu či zvláštní úprava v § 169 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

²⁰ Lhůty stanovené až pro nemožnost rozhodnutí bezodkladně jsou rozhodné pro možnost učinění opatření proti nečinnosti nadřízeným správním orgánem dle § 80 odst. 4 část věty za středníkem správního řádu: „přihlíží ke lhůtám uvedeným v § 71 odst. 3.“

6.2.2. Rozhodování podle zákona o azylu

OAMP je příslušný rozhodovat i v řízení o udělení mezinárodní ochrany. **Ustanovení § 27 odst. 1 zákona o azylu** stanoví, že „[r]ozhodnutí ve věci vydá ministerstvo do 90 dnů ode dne zahájení řízení. Nelze-li vzhledem k povaze věci rozhodnout v této lhůtě, může ji ministerstvo přiměřeně prodloužit. O prodloužení lhůty účastníka řízení bez zbytečného odkladu písemně vyrozumí.“ Citované ustanovení tak představuje speciální úpravu k obecné úpravě obsažené v § 71 odst. 1, odst. 3 správního řádu.

Domníváme se, že OAMP dlouhodobě vykládal ustanovení § 27 odst. 1 zákona o azylu způsobem poškozujícím žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Podle našich zkušeností nebyl výjimkou postup kritizovaný Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku č. j. 1 Ans 19/2012 – 43 ze dne 6. února 2013. Skutkový stav spočíval v tom, že OAMP opakovaně prodloužoval řízení o udělení mezinárodní ochrany. Důvodem pro prodloužování řízení bylo nedostatečné shromáždění podkladů pro rozhodnutí. Žadatel o udělení MO podal k ministrovi vnitra podnět k opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, ministr však podnětu nevyhověl. Poté se žadatel o udělení MO obrátil na Městský soud v Praze se žalobou proti nečinnosti OAMP. Dokonce ani Městský soud v Praze žalobci nevyhověl a žalobu zamítnul.

Zcela se ztotožňujeme s názorem NSS obsaženým v právní větě výše uvedeného rozsudku: „Lhůta pro vydání rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 27 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může být prodloužována pouze ve výjimečných a řádně odůvodněných případech. Opakované prodloužování lhůty odůvodněné pouze tím, že doposud nebylo shromážděno dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí, nelze považovat za přiměřené.“ (důraz doplněn)

Nejdelší případy nečinnosti OAMP, se kterými jsme se setkali v oblasti mezinárodní ochrany, přesahují tři roky. OAMP v těchto případech činil sice postupně úkony v řízení (např. provedl tři pohovory), nicméně některé úkony prováděl neefektivně (např. bylo možné provést pouze jeden či dva pohovory, pokud by jimi byly zjištěny všechny relevantní informace). Neefektivní je několikaletá nečinnost ze své podstaty, protože při takovém prodloužení s vydáním rozhodnutí musí OAMP získávat stále nové informace o zemi původu.

S nečinností OAMP ve věcech mezinárodní ochrany souvisí přibližně 10 leté posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany²¹ (na začátku pouze azylu) jednoho našeho klienta. OAMP nejprve po několika letech od zahájení řízení rozhodnul o neudělení mezinárodní

---

²¹ Zde včetně soudního přezkumu rozhodnutí OAMP (několika).

ochrany, pak došlo ke zdlouhavému kolečku krajský soud – Nejvyšší správní soud – OAMP – Krajský soud – Nejvyšší správní soud – krajský soud - OAMP. Důležité je zde neopomíjet faktickou stránku věci. Dotčený žadatel o udělení mezinárodní ochrany strávil celých 10 let v azylových zařízeních. Životní podmínky v těchto zařízeních, čili relativně malé životní prostory a často se měnící obyvatelé velkého množství národností a různých náboženství, jsou velice psychicky vyčerpávající. Klient byl nucen několikrát vyhledat pomoc psychiatra.

Klienti ve většině případů nemají zájem řešit extenzivní délku řízení o udělení mezinárodní ochrany. Výjimkou byl klient ubytovaný v Pobytovém středisku Havířov, který byl historicky prvním klientem, **který žádal o využití právních prostředků na ochranu proti nečinnosti dle správního řádu a soudního řádu správního.** Klient požádal o udělení mezinárodní ochrany v březnu 2010. Za 12 dní vydal OAMP rozhodnutí, kterým žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Toto rozhodnutí bylo v dubnu 2011 zrušeno pro nezákonnost Krajským soudem v Brně (klient byl v té době zadržen v zařízení pro zajištění cizinců Poštorná) a vráceno OAMP k dalšímu řízení.

Rozsudek soudu nabyt právní moci dne 4. března 2011. Od té doby provedl správní orgán s klientem pouze jeden pohovor, přičemž lhůtu k vydání rozhodnutí OAMP osmkrát prodloužil a to až do 19. září 2013. K případu je třeba zmínit, že klient byl velmi aktivní a měl zájem na brzkém rozhodnutí věci. V průběhu řízení opakovaně předkládal správnímu orgánu návrhy důkazů ve formě relevantních zpráv o stavu lidských práv v jeho zemi původu, SOZE na klientovu žádost připravilo stanovisko s návrhy důkazů dle § 36 správního řádu, které klient odevzdal OAMP. Přesto OAMP opakovaně prodlužoval lhůtu k vydání rozhodnutí s mechanickým odůvodněním, že shromažďuje další podklady, aniž by bylo toto odůvodnění jakkoli individualizované a přezkoumatelné. **V lednu 2013 podal klient opatření proti nečinnosti (viz Příloha 7 Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti)** s patřičnou argumentací. Jak je patrné z textu samotné žádosti, bylo podstatou argumentace SOZE, že správní orgán nebyl vůbec oprávněn k postupu dle § 27 odst. 1 zákona o azylu, jelikož nebyla naplněna hypotéza tohoto ustanovení, konkrétně nebylo vysvětleno, v čem spatřuje OAMP naplnění neurčitého právního pojmu „*nemožnost rozhodnout vzhledem k povaze věci*“.

Tato žádost **nebyla nikdy oficiálně vyřízena, klient nikdy neobdržel od ministra vnitra žádnou odpověď.** Ve spolupráci s další nevládní organizací pak klient podal **žalobu na ochranu proti nečinnosti k Městskému soudu v Praze a následně proti zamítavému rozsudku i kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. OAMP se kasační stížnosti bránil s následujícími hlavními argumenty:**

- a) rozhodnutí o prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí o MO dle § 27 odst. 1 zákona o azylu nemusí být odůvodněno,
- b) argumentace klienta poukazující na opačný závěr judikovaný NSS v rozhodnutí ze dne 29. března 2013, č. j. 8 Ans 14/2012-35 „*není právně závazný*“,

- c) závazná je naopak správní praxe, které se správní orgán drží a nakonec
- d) prodloužení lhůty bylo odůvodněno nutností pořídit překlad několika zpráv, které klient správnímu orgánu předložil, z francouzského jazyka.

NSS v již zmiňovaném rozsudku sp. zn. 1 Ans 11/2013 ze dne 27. srpna 2013 vyjádřil k řadě otázek, které jsou důležité z hlediska cílů této studie. Předně

- a) rozhodnutí o prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí o MO dle § 27 odst. 1 zákona o azylu musí být individuálně odůvodněno,
- b) vzhledem ke skutkové obdobnosti a totožné právní otázce je předchozí rozhodnutí z r. 2012 závazné, ve významu absence podmínek pro postup dle § 17 soudního řádu správního. (blíže viz Příklady špatné praxe),
- c) dvou a půlletá délka správního řízení odůvodněná potřebou přeložit několik dokumentů z francouzského jazyka je zcela nepřiměřená,
- d) jednostranné a mechanické prodlužování lhůty k vydání rozhodnutí bez náležitého a individualizovaného odůvodnění je zcela formalistickým postupem. V projednávaném případě byl přítom správní orgán více než dva roky nečinný, což zakládá porušení základní zásady činnosti správních orgánů obsažené v § 6 správního řádu a nesprávnost takového úředního postupu.
- e) Toto rozhodnutí pak umožňuje klientovi žádat přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem.

Je až pozoruhodné, že OAMP i nadále pokračuje ve špatné praxi prodlužování lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci udělení mezinárodní ochrany. V aktuálním případě klienta z Íránské islámské republiky **za posledních 7 měsíců prodloužil třikrát lhůtu pro vydání rozhodnutí**. Přitom vzhledem k uváděným důvodům (příprava pohovoru a dvakrát překlad zpráv ze země původu) je zřejmá možnost vydat rozhodnutí ve věci dříve [srov. **Příloha 8 Vyrozumění o prodloužení lhůty v řízení o udělení mezinárodní ochrany (3x)**]

6.3. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců

6.3.1. Právní postavení Komise

Vzhledem k velmi specifickému právnímu postavení Komise považujeme za vhodné věnovat postavení tohoto relativně nového orgánu několik odstavců. Právní postavení Komise²² je upraveno především ustanovením § 170a zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení bylo přidáno do zákona o pobytu cizinců zákonem č. 427/2010 Sb.²³ Přijetím uvedeného zákona byla nejen zřízena Komise, ale došlo i ke zřízení odboru správního v organizační struktuře Ministerstva vnitra. Předmětem činnosti odboru správního je:

- a) zajišťování činnosti Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
- b) zpracování podkladů pro ministra vnitra v případech, kdy ministr vnitra vykonává působnost jako nadřízený správní orgán vůči Komisi,
- c) zajišťování činnosti Komise v oblasti ochrany před nečinností správního orgánu a žalob na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,
- d) poskytování podpory Komisi v případech, kde Komise vystupuje jako účastník řízení
  - 1) před soudy ve věcech pobytu cizinců včetně řízení o kasačních stížnostech,
  - 2) před Ústavním soudem o ústavních stížnostech ve věcech uvedených v bodu 1,
  - 3) při podávání kasačních stížností proti rozhodnutí krajských soudů ve věcech vstupu a pobytu cizinců na území České republiky ve věcech svěřených do působnosti Komise,
- e) poskytování podpory Komisi v oblasti koordinace a metodického usměrňování činností na úseku pobytu cizinců v rámci působnosti Komise,
- f) zabezpečování agendy dlouhodobých víz včetně veškeré soudní agendy spojené s činnostmi odvolacího správního orgánu,

---

²² Blíže k postavení Komise viz **Příloha 9 Odpověď Komise na žádost o poskytnutí informace**. Případně velmi podrobný popis postavení a činnosti Komise je možné nalézt ve sborníkovém příspěvku jednoho z členů Komise – KRYSKA, David. Postavení Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. In JÍLEK, Dalibor, POŘÍZEK, Pavel (eds). *Pobyt cizinců: vybrané právní problémy*. Brno: Kancelář veřejného ochránce práv, 2014, s. 187 – 251. Dostupné na <<http://www.ochrance.cz/dalsi-aktivity/publikace/sborniky-z-konferenci/>>.

²³ Tato novela, která jen v části první upravující změny v zákoně o pobytu cizinců obsahuje 363 změnových bodů, byla vyhlášena dne 30. prosince 2010. Účinnosti přitom předmětný zákon nabyl o dva dny později, 1. ledna 2011. Je zřejmé, že takto krátká legisvakanční lhůta byla naprosto nedostatečná pro přípravu nejen úředních osob zabývajících se zákonem o pobytu cizinců, ale zejména pro adresáty změněných právních norem.

- g) zpracování dvou základních typů návrhů na opatření proti nečinnosti, a to návrhů na opatření proti nečinnosti správního orgánu I. stupně a návrhů na opatření proti nečinnosti Komise dle § 80 správního řádu.

Z uvedeného je zřejmé, že odbor správní Ministerstva vnitra zajišťuje velkou část administrativní činnosti Komise.

Samotná Komise byla zřízena jako organizační součást Ministerstva vnitra, nicméně je na ministerstvu do určité míry nezávislá. **Komise je neústřední správní úřad velmi neobvyklého charakteru. Je totiž sice nadřízeným správním orgánem Ministerstva vnitra, ale je podřízeným orgánem ministra vnitra** (jinak řečeno, zřízením Komise došlo ke „vlození“ určitého mezistupně mezi aparát ministerstva a ministra). Komise se člení na senáty (dle odpovědi na žádost o informace jich je v současné době 15, původně jich bylo osm), které jsou tříčlenné. **Členové Komise mají být** podle § 170a odst. 9 věty druhé zákona o pobytu cizinců **na Ministerstvu vnitra nezávislí**. Jejich nezávislost na Ministerstvu vnitra je však **přinejmenším diskutabilní** právě kvůli podřízenosti Komise ministrovi vnitra a rozsahu výše uvedených činností, které pro Komisi zajišťuje odbor správní Ministerstva vnitra.

6.3.2. Nečinnost Komise

Problém nečinnosti Komise je mezi odbornou veřejností zabývající se cizineckými věcmi dobře znám. Od doby vzniku Komise jsme se nesetkali s tím, že by vydala rozhodnutí ve lhůtě (užije se obecná úprava obsažená v § 90 odst. 6 správního řádu), byť v prvních měsících po jejím vzniku pravděpodobně stíhala vydávat rozhodnutí v zákonné lhůtě.

Z našich zkušeností můžeme říct, že ministr vnitra v několika případech dlouhodobě nečinné Komisi nařídil na žádost klienta k žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti rozhodnout ve lhůtě 30 dní, ale tento příkaz dle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu byl vždy naprosto ignorován.

V současnosti Komise dle našich zkušeností vydává rozhodnutí o odvolání za osm a více měsíců po podání odvolání. Podle rozhovorů s úřední osobami na OAMP však očekávají v blízké budoucnosti nečinnost ještě delší. Několikrát jsme úředními osobami byli upozorněni, že Komise o odvolání rozhodne cca za rok až za dva po jeho podání. Máme již několik případů, ve kterých v září 2014 dojde k překročení roční hranice. Vzhledem k personálnímu posílení Komise snad dojde ke snížení délky nečinnosti – viz níže.

6.4. Vhodný postup při nečinnosti správního orgánu

6.4.1. Nejdůležitější je zájem (cíl) klienta

V první řadě je třeba uvést, že v některých případech může být nečinnost správního orgánu pro klienta výhodou. K takovým situacím dochází zejména tehdy, kdy vzhledem ke skutkovým či právním okolnostem případu klientova žádost (odvolání) bude zamítnuta (či vydáno jiné negativní deteriorační rozhodnutí) a zároveň je klient ve výhodnějším postavení do doby pravomocného rozhodnutí o žádosti. Zde máme na mysli zejména žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinných příslušníků občanů EU či žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (příp. o prodloužení jeho platnosti). S podáním těchto žádostí je obvykle spojeno pobytové oprávnění trvající do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.²⁴ Potom je pro klienta výhodou co nejdelší nečinnost správních orgánů.

Může jít například o situaci, kdy cizinec, student vysoké školy, opožděně podá žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (aniž by mu ve včasném podání zabránily důvody na jeho vůli nezávislé)²⁵ a je v posledním ročníku studia příslušného oboru. V případě podání odvolání ke Komisi bude mít z hlediska platnosti jeho pobytového oprávnění na území ČR velkou šanci na úspěšné ukončení studia, pokud rozhodovací činnost Komise bude trpět obdobnou mírou nečinnosti jako v současné době.

Existují tedy případy, ve kterých je v nejlepším zájmu klienta nečinit proti nečinnosti správních orgánů žádné kroky.

6.4.2. Prostředky ochrany proti nečinnosti a statistické údaje

Na druhou stranu většina klientů má zájem na rychlém vydání pozitivního benefičního rozhodnutí o jejich žádostech (odvoláních). Pak se nečinnost správního orgánu stává problémem, proti kterému se chtějí bránit. Prostředků ochrany před nečinností je několik. Záleží na klientovi, zda zvolí některý z neformálních či formálních prostředků. **Možnosti jsou následující:**

- a) neformální urgence brzkého vydání rozhodnutí (zpravidla telefonicky),

---

²⁴ U žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU je však v některých případech uvedené pobytové oprávnění vyloučeno. Blíže viz § 87 zákona o pobytu cizinců či Aplikace § 87y zákona o pobytu cizinců aneb „potvrzení o žádosti“.

²⁵ Podle ustanovení § 44a odst. 3 a § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen podat žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů...

- b) žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu,
- c) stížnost dle § 175 správního řádu,
- d) žaloba na ochranu proti nečinnosti podle § 79 an. soudního řádu správního.

V řízeních vedených OAMP podle zákona o pobytu cizinců zpravidla klientům doporučujeme pouze neformální urgenci brzkého vydání rozhodnutí. Především z toho důvodu, že se nečinnost OAMP v těchto věcech pohybuje zpravidla v řádu několika měsíců. Přesto existují výjimky, v nichž je i v cizineckých věcech v užším smyslu vhodné doporučit klientům podání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti. Pokud jde o nečinnost OAMP v řízení o udělení mezinárodní ochrany, zpravidla doporučujeme podání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti. Nicméně někteří klienti kvůli obavám o výsledek řízení nechtějí podávat podání, ze kterých by úřední osoby mohly mít pocit, že si na ně klienti „stěžují“.²⁶ Z pochopitelných důvodů můžeme jen stěží hodnotit „psychické nastavení“ konkrétních úředních osob rozhodujících danou věc. Obecně však máme za to, že profesionální úředník by při rozhodování neměl být podjatý vůči účastníkovi řízení jen na základě podání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti.

Pokud jde o nečinnost v rozhodovací činnosti OAMP podle zákona o pobytu cizinců a statistické údaje, podařilo se nám získat žádostmi o informace získat jak údaje o počtu podaných žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti, tak i údaje o počtu žalob.²⁷ Počet podaných žádostí podle § 80 správního řádu od roku 2011 do roku 2013 více než pětinasobně vzrostl (ze 484 na 2 854 žádostí), v roce 2014 je počet nižší (5 189 ke dni 30.6.). U žalob na ochranu proti nečinnosti je vývoj přesně opačný. Mezi lety 2011 a 2013 došlo k poklesu nápadu tohoto typu správních žalob²⁸ ze 188 na 149. V roce 2014 jen za prvních šest měsíců soudy zaslaly OAMP 110 žalob na ochranu proti nečinnosti se žádostí o vyjádření.

U nečinnosti Komise zásadní problém spočívá v její objektivní přetíženosti. Ta je způsobena velkým nápadem nových odvolání. Jen při pohledu na tabulku *Počet spisů na úseku pobytových agend cizinců postoupených k vyřízení odboru správnímu za období 1. 1. 2011 do*

---

²⁶ Ještě palčivější než u správních orgánů je problém „strachu z odvety za stížnost“ u agenturního zaměstnávání cizinců v souvislosti s vykořisťováním cizinců (např. dlouhé doby práce přesčas a neadekvátní mzda). Několikrát se na nás klienti obrátili i s tímto problémem, ale po vypracování výzvy zaměstnavateli ke změně praxe s hrozbou podání podnětu Inspekci práce si klienti vždy podání této výzvy rozmysleli (byť podatelem měla být nezisková organizace a klienty nebylo možné identifikovat).

²⁷ Blíže viz **Příloha 10 Odpověď OAMP na žádost o poskytnutí informace (částečná), s. 2.** Na straně první jsou uvedeny informace o personálním vývoji na OAMP v souvislosti s rozhodování pobytových věcí.

²⁸ Údaj o nápadu žalob nemusí být naprosto přesný, neboť OAMP eviduje jen ty žaloby, které soudy zaslaly OAMP se žádostí o vyjádření.

30. 6. 2014 (včetně převzatých spisů 2010)²⁹ je zřejmý značný nárůst počtu spisů (z 5 081 v roce 2012 na 8 242 v roce 2013; v roce 2014 to bude přibližně 9 000 spisů). Uvedená tabulka obsahuje i údaje o počtu žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti Komise – zatímco v letech 2011 a 2012 byl počet těchto žádostí přibližně stejný (158, resp. 160), v roce 2013 bylo podáno již 304 žádostí. Za první pololetí roku 2014 dokonce 259 žádostí. Za zmínku stojí porovnání s tabulkou *Statistické údaje o rozhodovací činnosti Komise za období 1. 1. 2011 do 30. 6. 2014*.³⁰ Za celý rok 2013 Komise rozhodla 5 968 věcí, zatímco jen za prvních 6 měsíců roku 2014 rozhodla 4 318 věcí. **Došlo tedy k poměrně výraznému zvýšení počtu vyřízených věcí.**³¹ Můžeme proto vyjádřit pozitivní očekávání snížení doby rozhodování jednotlivých věcí a s tím spojené nečinnosti Komise.

Stížnost podle § 175 správního řádu je na případy nečinnosti využitelná pouze velice omezeně³², ale je vhodné být si vědom možnosti jejího uplatnění. Vezměme si jako příklad nečinnost OAMP v pobytových věcech. Pokud se klient rozhodne bránit proti nečinnosti, podá žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ke Komisi. Pokud Komise nerozhodne o uplatnění opatření proti nečinnosti, může klient podat další žádost k nadřízenému orgánu Komise, tedy ministrovi vnitra. Pro případ, že ani ministr vnitra nerozhodne ve lhůtě o žádosti o učinění opatření proti nečinnosti, teprve tehdy připadá v úvahu podání stížnosti podle § 175 správního řádu.

Žaloby na ochranu proti nečinnosti nejsou příliš využívány (byť určitý nepatrný nárůst zde je, viz výše uvedené statistické údaje k OAMP). Podle našeho názoru tomu tak je ze dvou důvodů:

1. Správní orgán stihne rozhodnout ve věci dříve, než se účastník řízení rozhodne podat tuto žalobu (aby byla dána aktivní legitimace žalobce, musí bezvýsledně vyčerpat prostředky ochrany proti nečinnosti poskytnuté procesním předpisem).
2. Oproti jiným prostředkům na ochranu proti nečinnosti je žaloba zpoplatněna. Za žalobu na ochranu proti nečinnosti se platí soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.³³

---

²⁹ Viz **Příloha 9 Odpověď Komise na žádost o poskytnutí informace**.

³⁰ Tamtéž. Pozn. předchozí tabulka obsahuje i spisy týkající se nečinnosti Komise.

³¹ Zřejmě jde o důsledek navýšení jak počtu členů Komise (z původních 24 na 34 členů), tak zřízení dalších systematizovaných pracovních míst na odboru správním Ministerstva vnitra. Viz tamtéž, s. 3-4.

³² Podání stížnosti připadá v úvahu až tehdy, pokud správní řád neposkytuje jiný prostředek ochrany. Viz § 175 odst. 1: „dotčené osoby mají právo obracet se na správní orgány se stížnostmi proti nevhodnému chování úředních osob nebo proti postupu správního orgánu, neposkytuje-li tento zákon jiný prostředek ochrany.“

³³ Viz položka 18 bod 2. písm. d) přílohy k zákonu o soudních poplatcích.

6.5. Odškodnění za nečinnost správních orgánů

V souvislosti s nečinností správních orgánů je nezbytné zmínit i možnost uplatnit nárok na náhradu škody způsobenou jejich nečinností. V této oblasti doposud nemáme zkušenosti, nicméně připravujeme první žádost o náhradu škody za nesprávný úřední postup podle zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Tuto žádost připravujeme v již pravomocně skončené věci. Podle Nejvyššího soudu je však možné uvedený nárok uplatnit i během pravomocně neskončeného řízení.³⁴

Pokud jde o procesní stránku uplatnění předmětného nároku, nejdříve je nutné podat žádost na ústřední správní úřad (v cizineckých věcech až na výjimky půjde o Ministerstvo vnitra). Pokud do šesti měsíců není nárok na náhradu škody plně uspokojen, může se klient obrátit na soud. Na rozdíl od žaloby na ochranu proti nečinnosti je žaloba ve věci náhrady škody (či jiné újmy) způsobené nesprávným úředním postupem osvobozena od soudního poplatku - § 11 odst. 1 písm. l) zákona o soudních poplatcích.

6.6. Závěr kapitoly

Nečinnost správních orgánů je dlouhodobě problémem nejen v cizineckých věcech. Z našich zkušeností i statistických informací vyplývá, že nečinnost OAMP i Komise se během posledních let prodlužovala. Tento stav byl zapříčiněn větším nápadem žádostí (to se však netýká nečinnosti v řízeních o udělení mezinárodní ochrany), resp. odvolání, a současně pozdní reakcí na nedostatečné personální kapacity obou uvedených správních orgánů. Přesto se snad vzhledem k personálnímu posílení Komise i OAMP v tomto ohledu blýská na lepší časy a byť zřejmě nedojde k úplnému vymýcení nečinnosti, bude doba rozhodování obou orgánů výrazně bližší zákonným lhůtám.

Právní řád poskytuje několik prostředků na ochranu proti nečinnosti. Vždy je vhodné jako první zvolit neformální způsob, tedy zavolat pověřeným úředním osobám a dotázat se na stav řízení a očekávanou dobu vydání rozhodnutí. Poté je možné zvolit další prostředek, žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Pro případ, že zmíněná žádost zůstane bez odpovědi, přichází v úvahu stížnost podle § 175 správního řádu. Jako prostředek ultima ratio se nabízí žaloba na ochranu proti nečinnosti.

Poměrně často se stává, že je klient v situaci, kdy rozhodnutí vydané v řízení, jehož byl účastníkem, bylo zrušeno pro nezákonnost či vydáno na základě nesprávného úředního

---

³⁴ Blíže viz stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010 ze dne 13. dubna 2014.

postupu. Potom může postupovat dle zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a žádat náhradu škody či přiměřené zadostiučinění.

Případy, kdy bude cizinec schopen prokázat vznik škody v příčinné souvislosti s nezákonným postupem či rozhodnutím správního orgánu bude relativně málo (např. ušlý očekávaný zisk v případě prodlev OAMP při vydávání nárokového pobytového povolení). V realitě cizinecké problematiky půjde především o náhradu nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup spočívající v nečinnosti nebo nerespektování rozhodnutí soudu či nadřízeného správního orgánu. V takovém případě bude nezbytné vypracovat argumentaci zabývající se jednotlivými výkladovými hledisky uvedenými v § 31a odst. 3 citovaného zákona. Vzhledem k omezené efektivitě ostatních právních prostředků proti nečinnosti správních orgánů, nezbyvá než důsledný postup dle výše uvedeného zákona doporučit.

7. Problematika nepřijímání žádostí, kterými se zahajuje správní řízení

7.1. Úvod

Nepřijímáním žádostí, kterými se zahajuje správní řízení, máme na mysli nepřijímání těchto žádostí při osobním jednání s úřední osobou. Jde o velmi závažné porušení práva dotčené osoby, neboť správní orgány nejsou oprávněny odmítnout přijetí žádost směřující k zahájení řízení. Máme za to, že pokud takto orgány veřejné moci jednají, porušují princip enumerace veřejnoprávních pretenzí obsažený v ústavním pořádku ČR.³⁵

Obzvláště závažné je takové porušení práv dotčených osob v případě žádostí v pobytových věcech či mezinárodní ochrany, neboť se takové žádosti obvykle pojí s pobytovým oprávněním či přímo s legalizací pobytu.

Odborná literatura³⁶ uvádí, že *v současné době je hlavním právním prostředkem omezování migrace nikoli zamítáním podaných žádostí, nýbrž znemožňováním cizincům, aby žádost vůbec podali*. Na tomto místě však citovaná publikace naráží na systém VISAPPOINT, problém příslušnosti zastupitelských úřadů atd. Tyto problémy nejsou předmětem této studie. Nadále se budeme zabývat výhradně nepřijímáním žádostí, kterými se zahajuje správní řízení, a podávají se na území České republiky.

7.2. Dobrá správní praxe

Jsme přesvědčeni, že mnohem častější je dobrá správní praxe spočívající v přijetí jakéhokoli podání, následného posouzení příslušného podání podle jeho obsahu a řádného postupu podle procesního(ch) předpisu(ů). Pokud jde o žádost, kterou se zahajuje správní řízení, má správní orgán podle správního řádu několik možností, jak s ní naložit v souladu se správním řádem. Správní orgán není vždy povinen zahájit správní řízení.

Aniž by na základě podané žádosti zahájil řízení, může věc odložit.³⁷ V případě takového postupu správní orgán sice nezahájí sice správní řízení, přesto vždy musí v souladu s § 43 odst. 2 správního řádu oznámit usnesení o odložení věci osobě, které se týká, příp. podateli.

---

³⁵ Viz čl. 2 odst. 3 Ústavy. Shodný princip obsahuje i čl. 2 odst. 2 Listiny.

³⁶ ČIŽINSKÝ, Pavel a kol. *Cizinecké právo*. Praha: Linde, 2012, s. 157.

³⁷ Viz § 43 správního řádu.

Ve speciálních zákonech však existují výjimky, které umožňují správnímu orgánu věc odložit a žadatele neinformovat. Takovou výjimku upravuje v ustanovení § 169 odst. 13 zákon o pobytu cizinců. Podle uvedeného ustanovení je cizinec povinen podat žádost příslušnému zastupitelskému úřadu, pokud tak neučiní, zastupitelský úřad věc usnesením odloží. Usnesení přitom nedoručuje žadateli, pouze jej poznamená do spisu. Nicméně i v tomto případě je správní orgán povinen žádost přijmout.

Pokud správní orgán věc neodloží, je povinen zahájit řízení. Následně dle konkrétní situace může vyzvat žadatele k odstranění vad žádosti³⁸, přerušit řízení³⁹, zastavit řízení⁴⁰, příp. vydat rozhodnutí ve věci⁴¹. Některá správní řízení (i v užším smyslu) v cizineckých věcech nekončí vydáním meritorního rozhodnutí, nýbrž v případě kladného vyřízení žádosti nahrazuje meritorní rozhodnutí vydání příslušného průkazu. V takovém případě vyzve OAMP žadatele, aby se v určité lhůtě dostavil k převzetí daného povolení (s hrozbou sankce v případě nedostavení spočívající v zastavení řízení, příp. uložení pořádkové pokuty – viz Příloha 11 Výzva k převzetí povolení k přechodnému pobytu).

7.3. Špatná správní praxe

Každoročně k nám přijde několik klientů, kteří si stěžují, že jim úředníci OAMP odmítli přijmout žádost. Jedná se zejména o žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. To je poměrně závažné, neboť důsledkem „nenabrání“ žádosti je klient vystaven riziku nelegálního pobytu na území ČR a všem rizikům z toho vyplývajícím včetně hrozby uložení správního vyhoštění.

Ještě závažnější je, že úřední osoby někdy odůvodňují jejich záměr nepřijmout žádost právě tím, že nechtějí, aby klient získal pobytové oprávnění podle § 87y zákona o pobytu cizinců (např. s odkazem na názor úřední osoby, že žádost bude stejně zamítnuta).

Pro zpestření textu uvádíme skutečný průběh jednání s úřední osobou, která odmítala přijmout žádost:

- Úředník oznámí svůj záměr nepřijmout žádost
  - Právník požádá o zaprotokolování jednání.

---

³⁸ Viz § 45 odst. 2 správního řádu.

³⁹ Viz § 64 správního řádu. Je vhodné zdůraznit, že pokud o přerušení řízení požádá žadatel v řízení s jediným žadatelem, je správní orgán povinen mu vyhovět (což je případ většiny žádostí v cizineckých věcech), srov. § 64 odst. 2 správního řádu.

⁴⁰ Viz § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.

⁴¹ Viz § 67 an. správního řádu.

- Úředník řekne, že jednání nezaprotokoluje.
  - Právník se zeptá, zda úředník ví, že porušuje zákon.
    - Úředník pouze řekne: „bez komentáře.“

V tomto případě šlo o případ muže z třetí země, který měl dceru s přítelkyní z ČR. Všichni žili ve společné domácnosti. Důvodem pro odmítnutí přijetí žádosti byla skutečnost, že klient měl neplatný cestovní doklad (vypršela doba platnosti). Cestovní doklad je jednou z náležitostí žádosti o povolení k přechodnému pobytu.⁴² Správný postup tak měl být takový, že úřední osoba žádost „nabrala“, následně měl správný orgán vyzvat žadatele k doplnění chybějící náležitosti a příp. přerušit řízení. K tomu také následně došlo, neboť den po výše uvedeném rozhovoru změnila úřední osoba názor poté, co si „zavolala do Prahy“.

Druhým zajímavým případem byl případ lékaře z Jordánu, který se s jeho českou manželkou a dvěma dětmi přestěhoval do ČR ve druhé polovině roku 2013 kvůli masovému uprchlickým vlnám plynoucím ze Sýrie do Jordánu. Ten byl úřední osobou při pokusu podat osobně žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU informován o tom, že musí vycestovat zpět do Jordánu a požádat na zastupitelském úřadu o uvedené povolení k pobytu. Což je naprostý nesmysl, protože žádost o tento typ pobytového oprávnění na zastupitelském úřadě není možné podat (pouze na území ČR na OAMP). Zajímavým na případu je jeho řešení. Z časových důvodů jsme nemohli jít s klientem na dané pracoviště OAMP, proto jsme mu dali vizitku pro případ, že by úřední osoba nadále trvala na svém názoru. Sice na svém názoru trvala, ale změnila jej ihned poté, co jí klient ukázal vizitku.

Snadným řešením obdobných případů je podání žádosti poštou. Někdy jde opravdu o jediné řešení situací neochoty úředních osob „nabrat“ žádost. **Má však i své nevýhody. Tou největší zpravidla bývá, že klient většinou spěchá na „potvrzení o žádosti“** podle § 87y a v případě podání poštou musí několik dnů čekat, než poštovní přepravce žádost doručí. Obecně lze v takových případech doporučit zajít s klientem na pracoviště OAMP a snažit se zjistit důvody, proč nechce daná úřední osoba žádost přijmout. Následně jí vysvětlit, proč je takový postup právně závadný a jakým způsobem by měla správně postupovat. To je pravděpodobně nejlepší způsob předcházení podobným excesům v budoucnu. Jinak hrozí, že cizinci budou zbytečně a nákladně cestovat do zemí původu, jen aby pak zjistili, že rada poskytnutá úřední osobou byla špatná...

---

⁴² Viz § 87b odst. 2 ve spojení s § 87a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

7.4. Závěr kapitoly

Nepřijímání žádostí, jimiž se zahajuje správní řízení, je závažným excesem. „Nenabráním“ žádostí porušují správní orgány nejen správní řád, nýbrž i ústavní princip enumerace veřejnoprávních pretenzí. V pobytových věcech však následek takového flagrantního porušení povinností správního orgánu může mít podstatný vliv na další život dotčeného cizince. Hraje značnou roli, zda cizinec podá žádost o daný typ pobytu ve lhůtě (či např. v době pobytu na bezvízový styk) nebo až později. Může být velmi obtížné později dokázat, že cizinec skutečně na pracovišti OAMP byl a daná úřední osoba odmítla přijmout žádost. Ještě závažnější následky může mít poslechnutí nesprávné rady úředních osob, pokud jde o možnost podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu pouze na zastupitelském úřadu ČR v zahraničí.

8. Netypické případy

8.1. Úvod

Tato kapitola pojednává o případech, které nejsou typické z hlediska četnosti výskytu, jejich složitostí či z jiného důvodu. Přesto je takové případy vhodné rozebrat už jen z toho důvodu, že právník má být schopen vyřešit i ty právní problémy, se kterými se pravidelně nesetkává a které přesahují běžnou míru náročnosti právního posouzení.

Názvy níže uvedených podkapitol zpravidla vystihují jeden ze složitějších problémů daného případu. Tyto případy obvykle obsahují několik složitějších právních otázek či řetězec pochybení správních orgánů, která souvisejí s názvem podkapitoly jen částečně.

8.2. Aplikace § 87y zákona o pobytu cizinců aneb „potvrzení o žádosti“

8.2.1. Úvod

Právní úprava povolování přechodného pobytu rodinným příslušníkům občanů EU zahrnuje i ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců, které je velmi významné. Stanoví, že **„Rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, o ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nebo se jedná o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti.“**

Nejlépe lze citované ustanovení a s ním související špatnou i dobrou správní praxi příslušných správních orgánů vysvětlit na následujících třech příkladech.

8.2.2. V souvislosti s uloženým trestem vyhoštění na neurčitou

U předmětného případu je nezbytné začít popisem skutkových okolností již v roce 1997. V tomto roce přijel klient poprvé do České republiky. Pracoval zde bez platného pobytového oprávnění. Z tohoto důvodu mu cizinecká policie uložila správní vyhoštění. Klient však nevycestoval a dále na území ČR pracoval. Za měsíc ho Policie ČR znovu kontrolovala, zadržela a následně byl vzat do vazby. Následně byl klient odsouzen za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázán k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce čtyř měsíců a trestu vyhoštění „na neurčito“. Tehdejší účinná úprava neumožňovala uložení trestu vyhoštění na dobu určitou, ale za pouhých 9 dní po vydání odsuzujícího rozsudku nabyla účinnosti novela trestního zákona, která uložení takového trestu již umožňovala.

Nejen z tohoto důvodu jsme se v roce 2012 neúspěšně snažili dosáhnout zrušení uvedeného odsuzujícího rozsudku podáním podnětu k podání stížnosti pro porušení zákona.

V roce 2005 se klient vrátil do ČR se změněným jménem a příjmením. Několikrát z území ČR vycestoval a vrátil se zpět. V této době se seznámil se současnou partnerkou, občankou ČR, se kterou má syna, rovněž občana ČR. V průběhu této doby Policie ČR na základě otisků prstů zjistila pravou identitu klienta a byl znovu odsouzen za spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání.

Když k nám klient přišel v březnu 2012 poprvé na konzultaci, měl podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany (bez relevantních důvodů) pouze kvůli zabránění jeho vyhoštění.

V květnu 2012 si na radu OAMP (po zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany) požádal o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Domníváme se, že v souladu s ustanovením § 87y zákona o pobytu cizinců získal samotným podáním žádosti oprávnění k pobytu. Nicméně policisté na něj ráno 24. října 2012 čekali před domem, zadrželi ho a následně proti němu byl podán návrh na potrestání pro podezření ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku.

Okresní soud v Prostějově následně klienta rozsudkem č.j. 3T 171/2012 - 166 ze dne 21. prosince 2012 zprostil návrhu na potrestání. Ztotožnil se s naším názorem, že na uvedený případ je nezbytné vztáhnout interpretační pravidlo „v pochybnostech mírněji ve prospěch adresáta nejasné veřejnoprávní normy“ (či latinsky *in dubio mitius*)⁴³. Zásadním v této věci bylo, že **výčet negativních podmínek obsažených v ustanovení § 87y** zákona o pobytu cizinců, za kterých se neuplatní pobytové oprávnění spojené s podáním žádosti o povolení k přechodnému pobytu, **neobsahuje uložený trest vyhoštění**.

Pokud jde o vyhoštění, uvedené ustanovení upravuje negativní podmínku spočívající pouze v nabytí moci rozhodnutí o správním vyhoštění (to sice u klienta v roce 1997 nabylo právní moci, ale v roce 1998 bylo vykonáno). **Proto nelze přičítat k tíži adresáta předmětné právní normy, že se zákonodárce při přijímání normy (čili ve sféře svého vlivu) nevyjádřil dostatečně jasně.** Navíc byl klient o výhodnosti postupu podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu informován samotnými úředními osobami pracujícími na OAMP.

---

⁴³ Blíže k tomuto pravidlu viz MELZER, Filip. *Metodologie nalézání práva. Úvod do právní argumentace*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 205-209.

Názor OAMP (ostatně i Policie ČR a státní zástupkyně) přitom byl takový, že klient na pobytové oprávnění dle § 87y zákona o pobytu cizinců neměl nárok (srov. **stranu 6 Příloha 12 Zprošťující rozsudek s návazností na aplikaci § 87y zákona o pobytu cizinců⁴⁴**).

Státní zástupkyně se proti rozsudku neodvolala. **Citovaný zprošťující rozsudek je tedy pravomocný a je vhodné znát klíčové části jeho odůvodnění pro možné budoucí případy.**

Rozebíraný případ pokračuje dlouhodobou nečinností OAMP v řízení o povolení k přechodnému pobytu. Poslední úkon učiněný v řízení je z ledna 2013 (viz **Příloha 13 Žádost o prověření poměrů v rodině a Příloha 14 Odpověď na žádost o prověření poměrů v rodině**). **Správní orgán je tak ke konci srpna 2014 více než jeden rok a sedm měsíců nečinný.** Přitom již v 1. listopadu 2012 OAMP vyzval účastníka, aby se podle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí (viz **Příloha 15 Výzva k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí**). **Kromě nečinnosti porušuje OAMP práva účastníka řízení i tím, že odmítá sdělit údaje o oprávněné úřední osobě, která je pověřena vydáním meritorního rozhodnutí.**⁴⁵ Nejenže úřední osoby na regionálním pracovišti odmítly sdělit údaje o oprávněné úřední osobě na ústní žádost, **neobsahuje údaj o oprávněné úřední osobě ani spisový materiál (viz Příloha 16 Spisová obálka vnější a vnitřní strana).**

8.2.3. V souvislosti s dříve zrušeným trvalým pobytem

V tomto případě OAMP zrušil v roce 2010 klientovi povolení k trvalému pobytu (rodinného příslušníka občana EU), neboť dle názoru OAMP klient závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Narušení veřejného pořádku spatřoval ve spáchání tří trestných činů menší typové závažnosti (viz **Příloha 4 Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu - příklad špatné praxe**).

Klient však v roce 2008 nenahlásil OAMP změnu místa pobytu na území. Proto se o zrušení povolení k trvalému pobytu dozvěděl až náhodou v prosinci 2011 při cestě automobilem na Ukrajinu od slovenských policistů na slovensko – ukrajinských hranicích. Vzhledem k vstřícnému přístupu slovenských úředníků byl klient vpuštěn zpátky do schengenského prostoru. Ihned po příjezdu začal situaci řešit a podal si žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Byli jsme si však vědomi, že by klient neměl získat

---

⁴⁴ V části odůvodnění, která se zabývá výpověďmi svědků, jsou terminologické nepřesnosti způsobené s největší pravděpodobností neznalostí zapisovatelky.

⁴⁵ Srov. § 15 odst. 4 správního řádu: „*O tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.*“

oprávnění k pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců. O to více jsem byl překvapen, když jsem byl svědkem rozhovoru vedoucí regionálního pracoviště OAMP, oddělení pobytu cizinců, a řadovou úřední osobou vyřizující „potvrzení o žádosti“ podle uvedeného ustanovení. Řadová úřední osoba se přišla ujistit za vedoucí regionálního pracoviště, že klientovi má vystavit potvrzení o žádosti a vedoucí pouze sdělila, že klient má na toto potvrzení nárok. Přitom zde byla dána negativní podmínka spočívající v nabytí právní moci rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana EU.

Proto lze tento úsměvný příklad považovat za špatnou praxi správních orgánů. Byla způsobena s největší pravděpodobností neochotou studovat klíčová ustanovení zákona o pobytu cizinců celá (a nikoli jen první část věty).

Řízení o žádosti bylo **ukončeno udělením povolení k přechodnému pobytu** (viz Příloha 11 Výzva k převzetí povolení k přechodnému pobytu), byť vzhledem k předchozímu opakovanému porušení veřejného pořádku bylo možné uvažovat o zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1, § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

8.2.4. V souvislosti s dříve podanou žádostí o povolení k přechodnému pobytu

Na závěr výkladu k aplikaci § 87 uvádíme příklad dobré praxe. Klient z Kamerunu, který měl dítě s občankou České republiky a pobýval s nimi ve společné domácnosti, si po úspěšném dokončení studia na vysoké škole podal žádost o povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení rodiny. V průběhu správního řízení o žádosti se však klient s přítelkyní rozešel, odešel ze společné domácnosti a *ex lege* tak přestal být rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a odst. 1 písm. b), odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Následně mu bylo uloženo správní vyhoštění, které však později zrušil odvolací orgán.

Následně si klient našel novou přítelkyni a začal s ní žít ve společné domácnosti. Poté podal novou žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. OAMP správně věc posoudil a vystavil mu „potvrzení o žádosti“ podle § 87y zákona o pobytu cizinců. Šlo sice o opakovanou žádost ve smyslu poslední části věty citovaného ustanovení, nicméně klient uvedl nové skutečnosti. Ty záležely právě v tom, že na území pobýval za účelem soužití s novou přítelkyní.

8.3. Starobní důchody

V rámci právního poradenství poskytovaného organizací SOZE jsme se setkali se zajímavým případem občanky Ukrajiny s trvalým pobytem v České republice. Klientka si žádala o přiznání starobního důchodu v České republice. Dle smlouvy mezi Českou republikou a Ukrajinou o sociálním zabezpečení, vyplácí starobní důchod stát, ve kterém měl žadatel ke

dni podání žádosti trvalý pobyt a to bez ohledu na to, ve kterém ze smluvních států byla započítána doba rozhodná pro jeho vyplácení. Klientka získala trvalý pobyt v České republice až po přiznání nároku na starobní důchod, tudíž důchod jí byl vyplácen z Ukrajiny, ve výši stanovené ukrajinskými právními předpisy, navzdory tomu, že od roku 1990 žila a pracovala na území České republiky.

Tato situace je mimořádně výhodná pro Českou republiku a to z toho hlediska, že tyto osoby odvádějí povinné platby do systému státního sociálního zabezpečení, přičemž jsou ale v případě starobních důchodů vyloučeny z pozdějšího čerpání těchto prostředků. Zamyšlení hodný je také fakt, že výše dávek starobního důchodu vypláceného Ukrajinou je s ohledem na životní úroveň v České republice zcela nepostačující. Častým případem je pak u těchto osob pobírání dávek v hmotné nouzi, respektive závislost na pomoci rodinných příslušníků.

I když se nejedná o příklad špatné praxe správních orgánů, protože pouze respektují literu zákona, tuto situaci považujeme za nevyhovující.

8.4. Nové posouzení důvodů neudělení víza

Případ se týká krátkodobého víza a rodinného příslušníka občana EU. Manžel české občanky, se kterou měl dítě – českého občana, si podal na zastupitelském úřadě ČR v Nigérii žádost o udělení krátkodobého víza, aby si mohl na území ČR podat žádost o povolení k přechodnému pobytu.

Krátkodobé vízum však nebylo tomuto cizinci uděleno. A to způsobem, který je v rozporu s právem EU. **K neudělení víza došlo pouze „zakřížkováním“ důvodu na formuláři rozhodnutí [srov. Příloha 17 Rozhodnutí o neudělení krátkodobého víza (formulář)].** Klient, resp. klientka, se tak nemohli dozvědět, proč byla z takového důvodu žádost zamítnuta. Podle čl. 30 odst. 2⁴⁶ směrnice 2004/38/ES přitom: *„není-li to v rozporu se zájmy bezpečnosti státu, jsou dotyčné osoby přesně a úplně informovány o důvodech veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví, na nichž jsou založena rozhodnutí přijatá v jejich případě.“*

Žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza podle § 180e zákona o pobytu cizinců založené zejména na tvrzeném porušení citovaného čl. 30 odst. 2 směrnice bylo žádosti MZV vyhověno (toto rozhodnutí však nemáme k dispozici, protože jsme s klientkou komunikovali emailem a nezaslala nám je).

---

⁴⁶ Uvedené ustanovení této směrnice má tzv. přímý vertikální účinek, blíže k doktríně přímého vertikálního účinku směrnic např. rozsudek ESD sp. zn 148/78 ve věci Pubblico Ministero v. Ratti.

8.5. Pobyť dítěte narozeného na území

Klient za námi přišel v prosinci 2012 s tím, že jeho bývalá přítelkyně zazvonila u dveří jeho domu a předala matce klienta jejich společného syna, o kterém klient nevěděl (v době rozchodu s touto přítelkyní nevěděl o jejím těhotenství a od té doby o ní neměl žádné zprávy, protože se odstěhoval na opačný konec ČR).

Bývalá přítelkyně tvrdila, že je závislá na drogách a nemůže se o syna starat. Nepodala jeho jménem ani žádost o povolení k trvalému pobytu. Matka (i otec) měli v době narození dítěte povolení k trvalému pobytu, tudíž ve lhůtě 60 dnů od narození měla matka požádat o vydání povolení k trvalému pobytu dítěte narozeného na území ČR⁴⁷.

Otec se stal formálně otcem až 17. prosince 2012 na základě souhlasného prohlášení rodičů o určení otcovství.

Otec bezprostředně poté podal jménem syna žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Řízení o žádosti bylo zastaveno podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť předmětná žádost byla podána na území, ač k podání žádosti na území nebyl cizinec oprávněn (viz **Příloha 18 Rozhodnutí o zastavení řízení ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu dítěte narozeného na území ČR**).

Následně podané odvolání bylo Komisí zamítnuto z obdobných důvodů, z jakých bylo zastaveno řízení před prvostupňovým orgánem, pouze v některých bodech argumentaci rozvinulo (viz **Příloha 19 Rozhodnutí o odvolání ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu dítěte narozeného na území ČR**). S některými názory Komise se však nemůžeme ztotožnit.

Argumenty správních orgánů jsou následující. Otec podle jejich názoru neprokázal, že o synově existenci nevěděl dříve než před prosincem 2012. Zásadní však je argument, podle kterého syn v tomto případě nesplňuje podmínky pro povolení trvalého pobytu, neboť otec nepodal žádost o povolení k trvalému pobytu dítěte ve lhůtě podle § 88 odst. 1, odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Také podle názoru těchto orgánů na daný případ neaplikuje § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Odvolací správní orgán argumentoval i tím, že syn může získat povolení k trvalému pobytu i z území podáním žádosti na zastupitelský úřad ČR. To je přitom minimálně sporné a neodráží faktický stav, neboť dle naší emailové komunikace s Velvyslanectvím ČR ve Vietnamu **zastupitelské úřady upouštějí od povinnosti osobního podání pouze ve zcela výjimečných případech. Přitom podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců může zastupitelský úřad upustit od této povinnosti v odůvodněných případech.**

---

⁴⁷ srov. ustanovení § 66 odst. 1 písm. d), § 88 odst. 1, odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

Jsme přesvědčeni, že neurčitý pojem *odůvodněný případ* dopadá nejen na (zcela) výjimečné situace, nýbrž **postačí určitá odlišnost od relativně běžných případů** (např. u stejné žádosti podané cizincem, který neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany, a nyní chce získat povolení k pobytu bez nutnosti opustit území ČR), **která ospravedlňuje upuštění od povinnosti osobního podání žádosti** o povolení k trvalému pobytu. Pro zcela výjimečné situace zákonodárce používá jiné termíny – např. ze závažných důvodů, z důvodů hodných zvláštního zřetele atd.

V současnosti je podaná správní žaloba ke Krajskému soudu v Ostravě. Také klient podal novou žádost na zastupitelském úřadu ČR ve Vietnamu (poštou z ČR). Není nám známo, že by některé z uvedených řízení bylo skončeno.

8.6. Devítiměsíční nepřítomnost na území a povolení k trvalému pobytu

Student prezenční formy doktorského studia (Ph.D.) na lékařské fakultě pobývá na území ČR od roku 2002. Celou dobu pobytu na území pobývá za účelem studia. Z tohoto důvodu před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu **musí na území ČR pobývat nepřetržitě alespoň 10 let**, aby splnil hmotněprávní podmínku pro povolení trvalého pobytu podle § 68 odst. 1, odst. 2 věta druhá zákona o pobytu cizinců.

Podmínka nepřetržitosti pobytu je blíže upravena v ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, který stanoví: *„Do doby pobytu podle odstavce 1 se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců, a dále období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovním vyslán do zahraničí. **Nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává.**“* (důraz doplněn)

Klient byl v jednom případě nepřítomen na území po dobu 9 měsíců, od 20. 11. 2009 do 15. 8. 2010. Klient nejprve v listopadu 2009 odjel do Velké Británie, kde v roce 2002 zemřela jeho matka dva dny po příletu (na návštěvu příbuzných). Většinu života rodina klienta prožila ve Spojených státech amerických. Tam odcestoval klient v únoru 2010 poté, co mu jeho sestry volaly, že jedna z nich chce spáchat sebevraždu, ukončila studium na univerzitě a dlouhodobě nevychází z pokoje na koleji. Klient se místo návratu na letní semestr rozhodl přerušit studium všeobecného lékařství na lékařské fakultě a odjet poskytnout sestře potřebnou pomoc. Klient tak učinil zejména proto, že sestra neměla nikoho, kdo by se o ní mohl postarat. Otec rodinu opustil brzy po narození této sestry a matka byla mrtvá. Pěstounka i ostatní sestry žili asi 80 km od uvedené sestry a nemohly se o ni postarat. Klient

se se sestrou trávil od února 2010 do odletu do ČR v srpnu 2010 každý den. Sestra se postupně vyléčila z depresí (až po dvou měsících klientovy péče byla schopná opustit pokoj na koleji na krátkou procházku). V současné době sestra pracuje a dokončuje bakalářské studium na univerzitě, vrátila se tedy do běžného života.

Máme za to, že dlouhodobou pomoc osiřelé sestře zvažující spáchání sebevraždy lze podřadit pod neurčitý právní pojem závažné důvody ve smyslu § 68 odst. 3 poslední věta zákona o pobytu cizinců.

Nicméně OAMP byl jiného názoru, když v odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti [viz **Příloha 20 Rozhodnutí OAMP (trvalý pobyt a podmínka nepřetržitosti pobytu)**] uvádí: „...proklamovaný stav sestry... nelze bez dalšího podřadit pod citované důvody.“ Takové odůvodnění jsme považovali za nepřezkoumatelné a Komise se k našemu názoru přiklonila v rozhodnutí o odvolání, kterým zrušila prvoinstanční rozhodnutí OAMP (viz **Příloha 21 Rozhodnutí Komise - trvalý pobyt a podmínka nepřetržitosti pobytu**).

V současné době probíhá znovu prvoinstanční řízení (viz **Příloha 22 Předvolání k výsledku - trvalý pobyt a podmínka nepřetržitosti pobytu**). Určitý problémem představuje ztížená důkazní situace. Vzhledem k nákladnosti péče psychiatra či psychologa ve Spojených státech amerických si ji klient nemohl dovolit. Proto nemají žádnou lékařskou zprávu. Vzhledem k uplynutí více než pěti let nemají ani potvrzení o ukončení studia na vysoké škole. Klient byl vyzván, aby předložil fotografie sestry z předmětného období. To je poměrně úsměvné, že úřední osoby předpokládaly touhu klienta fotit jeho sestru trpící depresemi. Ke ztížení důkazní situace však došlo i vlivem správních orgánů (Komise i OAMP). Ty klient v listopadu 2013 informoval písemně i telefonicky o možnosti vyslechnout sestru, protože do přijede navštívit do ČR. Také jim sdělil, že jde o na dlouhou dobu neopakovatelnou příležitost, protože se do ČR sestra přinejmenším několik let nevrátí. Ačkoli telefonicky byl klientovi přislíben aktivní přístup správních orgánů, sestra nebyla ani předvolána k podání svědecké výpovědi.

V řízení byly předloženy listinné důkazy, kterými jsou většinou dopisy od sester či od jejich pěstounky, také pak úmrtní list matky klienta. Na správní orgánu nyní bude, aby se vypořádal s důkazní situací, zejména s výpovědí klienta a příp. uvedl, proč jeho výpověď nepovažuje za věrohodnou. Vyjma skutkových problémů je možné, že OAMP bude nadále zastávat názor, že péče o osiřelou sestru, která chce spáchat sebevraždu, nelze podřadit pod pojem závažné důvody. Pokud se však ČR hlásí k zásadám humanity, doufáme, že se OAMP přikloní spíše k našemu názoru.

8.7. Závěr kapitoly

Na předchozích stránkách jsme provedli rozbor určitým způsobem netypických případů, zpravidla případů přesahujících obvyklou míru složitosti, ať již skutkovou, či právní.

Záměrně jsme uváděli především příklady špatné praxe, neboť na nich se lze nejlépe naučit, jakých skutečností je třeba si všímat. Za nejzávažnější považujeme problematiku aplikace § 87y zákona o pobytu cizinců, protože s jeho aplikací je spojeno důležité pobytové oprávnění. Přitom v těchto případech existuje špatná správní praxe, která však podle okolností výše popsaných případů může škodit klientovi či státu.

9. Závěr

V této studii jsme analyzovali několik desítek nejzajímavějších případů, se kterými jsme se během posledních let setkali. **Zaměřovali jsme se zejména na špatnou správní praxi.** Jednak z důvodu, že s dobrou správní praxí se setkáváme spíše v souvislosti s rozhodnutími odvolacích správních orgánů, když na základě námi vypracovaného odvolání (či jiného opravného prostředku) zruší či změní napadené rozhodnutí. Jednak protože příklady pochybení správních orgánů a uvedení jejich důsledků v konkrétních případech považujeme za skvělou metodu učení pro vypracování kvalitních podání.

Přesto jsme přesvědčeni, že je rozsáhlá i dobrá správní praxe (jinak bychom měli mnohem více klientů). Existuje totiž přímá úměra mezi špatnou právní praxí či zhoršením podmínek pro cizince v právním řádu a počtem klientů. Během několika měsíců po novelizaci § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy definice příjmu u povolování/prodlužování dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, nás přišlo požádat o radu okolo 20 cizinců. Dříve jsme přitom měli zhruba jeden případ ročně související s prokazováním výše příjmu u prodlužování platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

Ve studii jsme záměrně několikrát opakovali význam interpretačního argumentu „v pochybnostech mírněji ve prospěch adresáta nejasné veřejnoprávní normy“ neboli latinsky *in dubio mitius*. Je to sice důležitý argument nejen při výkladu zákona o pobytu cizinců, nicméně vřele **doporučujeme k nastudování některou z publikací, které se podrobně zabývají právní metodologií (argumentací).**

Věříme, že tato studie bude užitečnou pomůckou pro studenty, kteří začínají praxi v cizineckém právu. Za tím účelem po těchto řádcích a informacích o použitých zdrojích uvádíme množství relevantních příloh. Jde zejména o správní rozhodnutí, jiné písemnosti vydané správními orgány či o podání vypracované právníky SOZE.

Úplným závěrem si dovoluujeme citovat komentář k čl. 4 Listiny: „...nelze pouštět ze zřetele, že *tendence moci k její absolutizaci a deviaci jsou latentně přítomny stále*“⁴⁸ v souvislosti s rolí nevládních organizací. Ta spočívá mimo jiné právě v upozorňování na vadný výkon veřejné moci.

---

⁴⁸ WAGNEROVÁ, Eliška. In WAGNEROVÁ, Eliška a kol. (eds). *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2012, s. 125.

10. Prameny a literatura

Monografie

BOBEK, Michal a kol. *Judikatura a právní argumentace. Teoretické a praktické aspekty práce s judikaturou*. Praha: Auditorium, 2006. 256 s.

ČIŽINSKÝ, Pavel a kol. *Cizinecké právo*. Praha: Linde, 2012. 373 s.

MELZER, Filip. *Metodologie nalézání práva. Úvod do právní argumentace*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011. 296 s.

WAGNEROVÁ, Eliška a kol. *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2012. 931 s.

Sborník

JÍLEK, Dalibor, POŘÍZEK, Pavel (eds). *Pobyt cizinců: vybrané právní problémy*. Brno: Kancelář veřejného ochránce práv, 2014. 394 s. Dostupné na <<http://www.ochrance.cz/dalsi-aktivity/publikace/sborniky-z-konferenci/>>.

Judikatura

Rozsudek ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99.

Rozsudek NSS č. j. 4 Azs 249/2006-80 ze dne 30. března 2007.

Stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010 ze dne 13. dubna 2011.

Rozsudek NSS č. j. 1 As 54/2011 – 78 ze dne 15. února 2012.

Rozsudek Okresního soudu v Prostějově č. j. 3T 171/2012 - 166 ze dne 26. listopadu 2012.

Rozsudek NSS č. j. 1 Ans 19/2012 - 43 ze dne 6. února 2013.

Rozsudek NSS č. j. 8 As 118/2012 - 45 ze dne 5. března 2013.

Rozsudek NSS sp. zn. 1 Ans 11/2013 ze dne 27. srpna 2013.

11. Přílohy

Příloha 1 Žádost o vydání nového rozhodnutí, kterým se zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění

Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie
Policejního prezidia České republiky
Olšanská 2, 130 51 Praha 3
č.j. SCPP-785-9/OV-XII-2007 ze dne 6.11.2007

Žadatelka: XY, narozena, stát. příslušnost.: bez státní příslušnosti (dříve Bělorusko)
adresa pro doručování: Pobytové středisko Havířov, Na kopci 5
Havířov – Dolní Suchá 735 64

Žádost o vydání nového rozhodnutí, kterým se zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 122 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb.

Vážená paní/vážený pane,

dne 6. 11. 2007 mi bylo rozhodnutím Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Ostrava, Oddělení cizinecké policie Vyšní Lhoty č. j. SCPP-785-9/OV-XII-2007 uloženo správní vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 6 a §119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v délce dvou let, jelikož jsem porušila § 4 odst. 1 a § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců.

Obracím se na Vás se žádostí o vydání nového rozhodnutí, kterým by se zrušila platnost uvedeného rozhodnutí o správním vyhoštění, tak jak to umožňuje § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Dle § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců může policie na žádost cizince vydat rozhodnutí, kterým se zruší předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud pominuly důvody jeho vydání a uplynula polovina doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území.

Jsem přesvědčena, že důvody pro vydání rozhodnutí o mém správním vyhoštění – zájem státu na regulaci nelegálního pobytu cizinců, již pominul. V současnosti pobývám v ČR legálně jako žadatelka o mezinárodní ochranu a můj pobyt na území ČR nepředstavuje žádnou hrozbu veřejnému zdraví, pořádku či jinému veřejnému zájmu. Jsem si vědoma toho, že rozhodnutí o mém správním vyhoštění ještě není vzhledem k § 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců vykonatelné, zdůrazňuji však, že dikce ustanovení § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nepodmiňuje zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění realizací výkonu tohoto vyhoštění.

Zákon uvádí v ustanovení pouze dvě kumulativní podmínky pro zrušení správního vyhoštění: *pominuly důvody pro jeho vydání a uplynula polovina doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na*

území. Podmínka faktického výkonu správního vyhoštění tedy v zákoně uvedena není. Podotýkám, že pokud by správní orgán podmiňoval zrušení správního vyhoštění vykonáním či vykonatelností rozhodnutí o správním vyhoštění, jednalo by se o **svévolně vytvořenou podmínku která nemá žádnou oporu v zákoně a která by potom představovala ze strany správního orgánu nejen porušení § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ale i porušení zásady legality veřejné správy vyjádřené v ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů** (dále jen „správní řád“), stejně jako porušení Ústavy ČR a Listiny základních práv a svobod, které stanoví vázanost veřejné moci zákony a mezinárodními smlouvami.

V této souvislosti bych ráda poukázala na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozhodnutí č.j. 1 As 38/2007 – 80 ze dne 6. 12. 2007, ve kterém soud judikoval: „*Podstatné je, že z dikce zákona nelze dovodit, že by žádost o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění mohl podat pouze cizinec, který území České republiky v období po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění opravdu opustil. Omezení aktivní legitimity k podání předmětné žádosti by muselo být expressis verbis vyjádřeno v zákoně o pobytu cizinců, jelikož by se jednalo o omezení práv některých cizinců na přezkum správního rozhodnutí. Takové omezení však nelze dovodit ani z podmínky pomnutí důvodů vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Důvody vydání rozhodnutí o správním vyhoštění upravuje taxativně § 119 zákona o pobytu cizinců. Důvodem správního vyhoštění tak zcela jistě není samotný výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy opuštění území České republiky. Proto nemožnost výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, a to zejména taková nemožnost výkonu rozhodnutí, již zákon o pobytu cizinců výslovně spojuje s rozhodováním o žádosti cizince o udělení azylu (§ 119 odst. 3 zákona- v současném znění § 119 odst. 5), není sama o sobě pro rozhodování o tom, zda pomnuly důvody vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, podstatná.*“

Domnívám se, že ustanovení § 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců upravuje pouze vykonatelnost rozhodnutí, nikoli dobu platnosti rozhodnutí, na jejíž běh nemá moje účastenství v řízení o mezinárodní ochranu žádný vliv.

Výše citovaný judikát dále uvádí „*smyslem a účelem rozhodnutí o správním vyhoštění je zájem státu na tom, aby na jeho území nevnikaly a nepobývaly zde nežádoucí osoby, které by mohly ohrožovat jeho bezpečnost, celistvost či veřejný pořádek. Pomnutí důvodů vydání správního rozhodnutí o vyhoštění cizince pak tedy nastává v situaci, kdy vzhledem ke všem okolnostem případu, jakož i vzhledem k případným novým skutečnostem, již nedochází k ohrožení zájmů státu a ponechání rozhodnutí o správním vyhoštění cizince již neplní svůj účel.*“ Stejný závěr je vyjádřen mimo jiné např. i v rozhodnutích NSS č. j. 5 Azs 11/2005 – 52 ze dne 27. 5. 2005 či č. j. 1 As 38/2007 – 80 ze dne 6. 12. 2007. Zrušení správního vyhoštění podle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců je podmíněno pomnutím důvodů, které vedly k vydání správního vyhoštění, nikoli realizací tohoto vyhoštění. Vzhledem k výše uvedenému a k tomu, že doba, po kterou mi nelze umožnit vstup na území byla stanovena na 2 roky, mám za to, že od 6. 11. 2008 splňuji podmínky vyjádřené v § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.

Při rozhodování dle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen opět zvážit, zda případný výkon správního vyhoštění není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince. Při tomto novém zvažování je však správní orgán povinen přihlídnout ke všem konkrétním okolnostem daného případu a k novým skutečnostem, ke kterým došlo od vydání původního

rozhodnutí o správním vyhoštění. Tento závěr vychází z konstantní soudní judikatury, např. rozhodnutí NSS č.j. 5 Azs 11/2005 – 52 ze dne 27.5.2005, rozhodnutí NSS č.j. 1 As 38/2007 – 80 ze dne 6.12.2007, rozhodnutí NSS č.j. 2 As 19/2008 – 75 ze dne 18.4.2008.

Jsem si vědoma toho, že správní vyhoštění není dle teorie správního práva sankcí, přesto se domnívám, že složka zavinění náleží mezi konkrétní okolnosti případu, které je správní orgán povinen vzít v potaz při uvážení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Z Běloruska jsme odešla, abych unikla pronásledování ze strany tamního totalitního režimu, kterému jsem byla vystavena pro svou účast v opozičním hnutí, což jsem koneckonců uvedla i během správního řízení ve věci vydání výše uvedeného rozhodnutí o správním vyhoštění. Domnívám se, že za těchto okolností měl správní orgán postupovat dle článku 31 a 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků publikované pod č. 208/1993 Sb. (dále jen „Úmluva“) a od uložení správního vyhoštění odstoupit.

Podotýkám, že jsem na území ČR vstoupila dne 22. 10. 2007, přičemž o mezinárodní ochranu jsem požádala již 23. 10. 2007. Z takto krátkého časového rámce vyplývá, že podáním žádosti o mezinárodní ochranu si nechci nikterak účelově legalizovat pobyt v ČR, ale naopak tu hledám ochranu před pronásledováním ze strany orgánů mé vlasti, kterou jsme musela opustit nelegálně.

Podotýkám, že na území ČR jsem přicestovala přímo z území, kde mi hrozí pronásledování a na území ČR jsem takto nelegálně pobývala méně než 24 hodin. Domnívám se proto, že se na mne vztahují články 31 a 33 Úmluvy, které vydání správního vyhoštění zapovídají. Mezinárodní smlouva má aplikační přednost před zákonem a **v tomto případě rozporu Úmluvy se zákonem o pobytu cizinců měl tedy správní orgán postupovat podle mezinárodní smlouvy.** To, že tak neučinil, zakládá jednak porušení § 2 odst. 1 správního řádu, ale zejména článku 10 a článku 2 Ústavy ČR, na základě čehož je uvedené rozhodnutí nejen nezákonné ale i neústavní. Orgán veřejné moci nemůže při výkonu své pravomoci ignorovat vůli zákonodárce, který ČR zavázal k přijetí a plnění mezinárodních závazků, takovýto postup by byl čirou svévolí.

Na základě výše uvedených důvodů žádám nadřízený správní orgán, aby vydal rozhodnutí, kterým zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, jednak z důvodu splnění **obou** kumulativních podmínek vyjádřených v § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jednak z důvodu, že původní rozhodnutí o správním vyhoštění porušuje čl. 31 a článek 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a tím tedy i § 2 odst. 1 správního řádu a články 2 a 10 Ústavy ČR.

Důkazy:

- právní spis a protokol o výpovědi k mé žádosti o mezinárodní ochranu, který má k dispozici Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
- kopie rozhodnutí Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Ostrava, Oddělení cizinecké policie Vyšní Lhoty č.j. SCPP-785-9/OV-XII-2007

S pozdravem,

V Havířově dne .....

.....

podpis

PŘÍLOHY:

- kopie rozhodnutí Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Ostrava, Oddělení cizinecké policie Vyšní Lhoty č. j. SCPP-785-9/OV-XII-2007 ze dne 6. 11. 2007

Příloha 2 Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu

Městský soud v Praze

Hybernská 1006/18

111 21 Praha 1

Žalobce:

narozena:

stát. příslušnost.: bez státní příslušnosti (dříve Bělorusko)

adresa pro doručování: Pobytové středisko Havířov, Na kopci 5

Havířov – Dolní Suchá 735 64

Žalovaný: Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky,

Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, OAMP

č. j.: OAM-731/CU-02-L06-R2-2001 ze dne 4. 12. 2009

Dvojmo

Příloha: opis napadeného rozhodnutí OAMP

I.

Dne 6. 11. 2007 mi bylo rozhodnutím Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Ostrava, Oddělení cizinecké policie Vyšní Lhoty č. j. SCPP-785-9/OV-XII-2007

uloženo správní vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 6 a §119 odst. 1 písm. c) bod 1,2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v délce dvou let, jelikož jsem porušila § 4 odst. 1 a § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. Do ČR jsem přicestovala skrytě, jelikož jsem byla ve své bývalé vlasti pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, **druhý den po svém příjezdu do ČR jsem podala žádost o mezinárodní ochranu** dle současného § 10 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Podala jsem žádost o vydání nového rozhodnutí, kterým by se zrušila platnost uvedeného rozhodnutí o správním vyhoštění, tak jak to umožňuje § 122 odst. 5 zákon o pobytu cizinců. Právní argumentací vycházející ze skutkových zjištění a konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu jsem doložila splnění obou dvou kumulativních podmínek, které zákon s vydáním rozhodnutí dle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců spojuje.

Prvostupňový správní orgán však svým usnesením č. j. CPR-10120/ČJ-2009-9CPR-V214 ze dne 8. 9. 2009 řízení o mé žádosti zastavil dle ustanovení § 102 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Proti tomuto rozhodnutí jsem podala v zákonné lhůtě odvolání k Ministerstvu vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, který mé odvolání rozhodnutím č. j.OAM-416-3/SŘ-2009 ze dne 4. 12. 2009 zamítl a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdil.

II.

V zákonné 30-ti denní lhůtě podávám proti tomuto rozhodnutí žalobu ve smyslu ustanovení § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „soudní řád správní“) a obracím se tímto na Městský soud v Praze se žádostí o soudní přezkum napadeného rozhodnutí dle dílu I., hlavy II., části třetí soudního řádu správního, jelikož mám za to, že jsem byla v předcházejícím řízení zkrácena na svých právech.

Napadám výše uvedené rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky **v rozsahu výroku o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí č.j. CPR-10120/ČJ-2009-9CPR-V214 ze dne 8.9.2009**

III.

Jako žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního uvádím následující:

Mám za to, že žalovaný v předchozím řízení porušil:

- § 2 odst. 1 správní řádu, jelikož nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami,

- § 3 správního řádu, jelikož v průběhu správního řízení nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti,
- § 50 odst. 3 správního řádu, protože správní orgán nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, kterým je v tomto případě zájem na řádném výkonu veřejné správy,
- § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož odůvodnění napadeného rozhodnutí považují za nedostatečné, co se týká uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o pobytu cizinců,
- § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož žalovaný v napadeném rozhodnutí nerespektuje podmínky ustanovení § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců,
- § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jelikož žalovaný nerespektuje legální definici doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, která je obsažena v tomto ustanovení.

Především nemohu souhlasit se závěrem žalovaného, podle kterého „*doba po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území již není definována v ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tak, že doba po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území je stanovena dobou platnosti rozhodnutí*“ jak se mylně domnívá odvolatelka.“ Bez ohledu na novelizaci předmětného zákona o pobytu cizinců je v aktuálním publikovaném znění zákona doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území definována v ustanovení § 118 odst. 1 zákona: „*doba po kterou nelze umožnit vstup na území cizince je stanovena dobou platnosti rozhodnutí.*“

Tvrdí-li v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný něco jiného, jde o tvrzení, které je v rozporu s § 188 odst. 1 na základě čehož dovozují nejen porušení ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ale i zásady legality správního řádu.

Ustanovení § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanoví pouhé dvě kumulativní podmínky:

- 1) uplynutí poloviny doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území,
- 2) pominutí důvodů vydání rozhodnutí.

Doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území je definována ex lege v ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Na základě legálního výkladu ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tak doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území počíná běžet právní mocí rozhodnutí o správním vyhoštění. Odklad vykonatelnosti rozhodnutí dle § 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nemá na běh lhůty dle § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců vliv.

Domnívám se, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území je dána přímo ex lege a není rozhodně shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, jak tvrdí žalovaný a prvostupňový správní orgán. Zdůrazňuji však, že ani Ředitelství cizinecké policie, ani OAMP neopřel svůj závěr o podmíněnosti běhu doby po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území dobou vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění o jediné zákonné ustanovení, v němž spatřuji porušení § 68 odst. 3 správního řádu a opět zásady legality, stejně jako článku 2 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku ČR.

Pokud chtěl **zákonodárce** možnost zrušení správního vyhoštění dle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců podmínit vykonatelností rozhodnutí o správním vyhoštění, **měl tuto podmínku vyjádřit expressis verbis, což však neučinil. Jeho případné opomenutí však nemůže jít k tíži účastníka**

správního řízení a správní orgány nemohou uplatňovat svou pravomoc způsobem, který nemá oporu v zákoně, stejně jako nemůže ignorovat legální definici v ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

IV.

Na základě výše uvedených skutečností žádám, aby Městský soud v Praze vydal následující

rozsudek:

rozhodnutí Ministerstva vnitra OAMP

č. j.: OAM-731/CU-02-L06-R2-2001 ze dne 4. 12. 2009

se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení

Návrh důkazu: i) správní spis k řízení o mnou podané žádosti, který má k dispozici žalovaný

V Havířově dne .....

.....

podpis

Příloha 3 Rozhodnutí o odvolání - dobrý příklad posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí

POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY
ŘEDITELSTVÍ SLUŽBY CIZINECKÉ POLICIE

Č.j. CPR-3789-2/ČJ-2013-930310-V234

Praha 22. října 2013

Výtisk č. -/

Počet listů: 5

Do vlastních rukou !

I. účastnice řízení
Paní

zastoupena:

II: účastník řízení
Pan

Rozhodnutí

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, jako správní orgán příslušný podle ustanovení § 163 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“) projednala odvolání paní [redacted] (dále jen „I. účastnice řízení“), státní přísl. Ruská federace, trvale bytem [redacted] Bělgorod, cestovní doklad [redacted] ze dne [redacted] a odvolání pana [redacted] nar. [redacted] (dále jen „II. účastník řízení“), státní přísl. Íránská islámská republika, bytem v České republice, [redacted], kterým se účastníci řízení odvolávají proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydanému pod č.j. KRPB-243420/ČJ-2012-060022-SV ze dne 16.01.2013, ve věci správního vyhoštění.

Olišanská 2
P O BOX 78
130 51 PRAHA 3

1. Podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 500/2004 Sb.“), se napadené **rozhodnutí ruší a řízení** ve věci správního vyhoštění I. účastnice **se zastavuje**.

2. **Odvolání II. účastníka řízení se podle § 92 odst.1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění, jako opožděné zamítá.**

Odůvodnění

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „odvolací orgán“) přezkoumala rozhodnutí č.j. KRPB-243420/ČJ-2012-060022-SV ze dne 16.01.2013.

Tímto rozhodnutím bylo I. účastnici řízení podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 1 (jeden) rok.

Počátek doby, po kterou nelze účastnici řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy účastnice řízení pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.

Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanovuje doba k vycestování z území České republiky do 40 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. V případě, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve lhůtě stanovené k vycestování nevykonatelné z důvodů podle ustanovení § 119, § 119a, § 179 nebo § 172 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb. nebo z důvodu dle ustanovení § 32 odst. 5 zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v platném znění, stanovuje se doba k vycestování z území České republiky do 40 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů.

Podle ustanovení § 120a zákona č. 326/1999 Sb. se na I. účastnici řízení nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb.

Odvolací orgán přezkoumal průběh správního řízení vedeného správním orgánem I. stupně v rozsahu, v jakém mu ukládá správní řád, přičemž vycházel zejména z následujících podkladů. Napadené rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. KRPB-243420/ČJ-2012-060022-SV, odvolání I. účastnice řízení, odvolání II. účastníka řízení, kompletní spisový materiál týkající se řízení o správním vyhoštění vedený pod KRPB-243420/ČJ-2012-060022-SV.

Rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. KRPB-243420/ČJ-2012-060022-SV ze dne 16.01.2013 bylo I. účastnici řízení vydáno proto, že naplnila důvody uvedené v ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., byla na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Rozhodnutí o správním vyhoštění I. účastnice řízení převzala prostřednictvím svého právního zástupce dne 22.01.2013. II. účastníkovi řízení bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 24.01.2013.

Proti rozhodnutí č.j. KRPB-243420/ČJ-2012-060022-SV ze dne 16.01.2013, účastnici řízení podali odvolání. I. účastnice řízení dne 28.01.2013 a II. účastník řízení podal své odvolání dne 30.01.2013.

V odůvodnění odvolání I. účastnice řízení uvádí, že se správní orgán I. stupně nevyjádřil ke skutečnosti, že I. účastnice řízení realizovala dobrovolnickou práci u společnosti Gastro spol. s ro. o. s cílem získat pracovní povolení, které jí bylo následně dne 03.12.2012 Úřadem práce Brno vydáno. Dále se správní orgán I. stupně nevyjádřil k

rozsudku NSS č.j. 4 Ads 175/2011-92 ze dne 23.03.2013. Správní orgán I. stupně dle I. účastnice řízení nesprávně aplikoval zákon o dobrovolnické službě č. 198/2002 Sb., a tvrdí, že je třeba odlišit zapojení cizinky v rámci aktivit pro SOZE, které bylo realizováno v rámci režimu zákona o dobrovolnické službě od smluvního vztahu ve společnosti GASTRO spol. s r.o. realizovaného mimo tento zákon. Dále cituje ze zákona o dobrovolnické službě, se závěrem, že osoba, která je v hmotné nouzi, aktivně přistupovala k nepříznivé situaci, ve které se nachází a vykonávala pro obec dobrovolnickou službu. Za to bude odměněna nárokem na vyšší částku příspěvku hmotné nouze.

Správní orgán I. stupně posoudil odvolání a vzhledem k tomu, že neshledal důvody pro postup v souladu s ustanovením § 87 zákona č. 500/2004 Sb., postoupil spisový materiál dle § 88 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. ke konečnému rozhodnutí odvolacímu správnímu orgánu.

Odvolání II. účastníka řízení odvolací zamítl jako opožděné.

V poučení napadeného rozhodnutí je uvedeno, že dle ustanovení § 81 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. lze proti tomuto rozhodnutí podat u Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Kounicova 24, 611 32 Brno odvolání k Ředitelství služby cizinecké policie, Olšanská 2, Praha 3, PSČ 130 51, a to podle § 169 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. ve lhůtě 5 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí. Lhůta pro podání odvolání se počítá ode dne následujícího po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí. Odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění má vždy odkladný účinek.

Napadené rozhodnutí bylo II. účastníkovi řízení prokazatelně dne 24.01.2013 doručeno poštovní přepravou, což vlastnoručně stvrdil svým podpisem. Jelikož si II. účastník řízení napadené rozhodnutí převzal dne 24.01.2013, (oznámení o převzetí poštovní zásilky bylo sice ze dne 22.01.2013, tak se na účastníka řízení nevztahovala fikce doručení, neboť II. účastník řízení si rozhodnutí převzal osobně dne 24.01.2013). Lhůta pro podání odvolání začala běžet od 24.01.2013. Proto v souladu s ustanovením § 40 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. byl poslední den pro podání odvolání 29.01.2013. Podle ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb. je lhůta zachována, je-li poslední den lhůty učiněno podání u věcné a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držitelé poštovní licence nebo zvláštní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě. II. účastník řízení své odvolání podal dne 30.01.2013, tedy po uplynutí zákonem stanovené pětidenní lhůty. Podle ustanovení § 169 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. je odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění možné podat ve lhůtě 5 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí. V tomto případě došlo k oznámení rozhodnutí dne 24.01.2013, kdy si účastník řízení převzal písemné vyhotovení rozhodnutí. Poslední den pro podání odvolání byl tedy den 29.01.2013. Proto odvolání ze dne 30.01.2013 bylo podáno po zákonem stanovené lhůtě. Jak již bylo výše uvedeno, je odvolání II. účastníka řízení opožděné. Odvolací orgán zkoumal napadené odvolání a konstatuje, že v daném případě nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Vzhledem k uvedenému bylo proto rozhodnuto, jak je ve výroku č. 2 uvedeno.

Odvolací orgán v odvolacím řízení zjistil, že v průběhu správního řízení vedeného ve výše uvedené věci bylo postupováno v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb. Správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s ustanovením § 50 citovaného zákona, tedy

zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Odvolací orgán dále uvádí, že účastníkům řízení byla v řízení o správním vyhoštění poskytnuta ve smyslu ustanovení § 4 a § 6 odst. 2 téhož zákona potřebná součinnost, když jim byla ve smyslu ustanovení § 36 tohoto zákona dána možnost navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb. byl správním orgánem zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a rozhodnutí nepostrádá náležitosti uvedené § 68 odst. 3 téhož zákona. Správní orgán I. stupně shromáždil dostatečné podkladové materiály a svá zjištění a závěry popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správní řízení, které předcházelo vydanému rozhodnutí, bylo vedeno a rozhodnutí vydáno v souladu s právními předpisy. Podle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. jsou správní orgány povinny dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.

Odvolací orgán konstatuje, že se I. účastnice řízení dopustila v nyní projednávané věci porušení své právní povinnosti, neboť byla zaměstnána bez povolení k zaměstnání od 11.10.2012 do 23.10.2012 v restauraci Cejl-on, na ulici Cejl 78/60, Brno, neměla v den provedení kontroly dne 23.10.2012 vydané místně příslušným úřadem práce povolení k zaměstnání, v profesi pomocná síla v kuchyni. Jelikož bylo spisovým materiálem a vyjádřením účastnice řízení prokazatelně doloženo, že I. účastnice řízení naplnila svým jednáním znaky závislé práce definované v ustanovení § 2 zákona č. 262/2006 Sb., myla nádobí ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele, který ji řídil a přiděloval jí práci a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele a pro zaměstnavatele tuto práci vykonávala osobně. Za odvedenou práci byla odměněna, v podobě obědů, proplaceného jízdného. Práci vykonávala v pracovní době a na pracovišti zaměstnavatele. Podrobně popsáno na str. 5 a 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nelze výše uvedenou činnost v jejím případě podřadit pod činnost dobrovolnické činnosti, neboť dle ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 198/2002., za dobrovolnickou službu uvedenou v odstavci 1 zákona č. 198/2002 Sb., se nepovažuje činnost týkající se uspokojování osobních zájmů, anebo je-li vykonávána v rámci podnikatelské nebo jiné výdělečné činnosti anebo v pracovně právním vztahu, služebním poměru nebo členském poměru. Ze strany I. účastnice řízení došlo jejím jednáním k naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., neboť I. účastnice řízení byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

Avšak po posouzení všech rozhodných okolností svědčící ve prospěch i neprospěch I. účastnice řízení v průběhu odvolacího řízení, dospěl odvolací orgán k závěru, že vydání napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění v daném případě není legitimní sledovanému cíli a představovalo by nepřiměřené opatření, a proto odvolací orgán napadené rozhodnutí zrušil a řízení ve věci správního vyhoštění zastavil. Odvolací orgán v odvolacím řízení zohlednil tu skutečnost, že ze strany I. účastnice řízení sice došlo k porušení její právní povinnosti spočívající v tom, že byla zaměstnána bez povolení k zaměstnání od 11.10.2012 do 23.10.2012 v restauraci Cejl-on, na ulici Cejl 78/60, Brno, neměla v den provedení kontroly dne 23.10.2012 vydané místně příslušným úřadem práce povolení k zaměstnání, v profesi pomocná síla v kuchyni. Během odvolacího řízení však I. účastnice řízení odvolacímu orgánu doložila rozhodnutí o povolení k zaměstnání vydané úřadem práce, krajské pobočky Brno č.j. BMA-512/2012-za ze dne 03.12.2012, kterým jí bylo povoleno zaměstnání u zaměstnavatele K2 Gastro, s.r.o., jako pomocnice v kuchyni s místem výkonu Brno. I. účastnice řízení po celou dobu správního řízení se správním orgánem spolupracovala, snažila se svou situaci řešit, bylo jí vystaveno povolení k zaměstnání v profesi, při které byla dne 23.10.2012 správním orgánem kontrolována I

přes to, že účastnice řízení byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání, čímž zcela jistě naplnila ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., což bylo správním orgánem I. stupně v řízení o správním vyhoštění prokázáno, a tím se dopustila protiprávního jednání, tak toto její protiprávní jednání dle odvolacího orgánu nepředstavuje vážné nebezpečí pro veřejný pořádek a veřejnou bezpečnost v České republice a vydání rozhodnutí o správním vyhoštění by znamenalo nepřiměřené opatření. Proto bylo napadené rozhodnutí zrušeno a předmětné řízení o správním vyhoštění bylo zastaveno.

K odvolacím námitkám I. účastnice řízení odvolací orgán uvádí, že z výše uvedeného důvodu, kterým je zrušení a zastavení řízení o správním vyhoštění vedeného s I. účastnicí řízení, posoudil tyto námitky jako nadbytečné a v této situaci bezpředmětné.

Z důvodů výše uvedených bylo proto rozhodnuto, jak je ve výroku uvedeno.

Poučení

Toto rozhodnutí je konečné a nelze se proti němu podle § 91 odst.1 zákona č.500/2004 Sb. odvolat.

plk. Mgr. Milan MAJER

ředitel

z r. plk. Mgr. Soňa SZELESOVÁ

vedoucí oddělení

Příloha 4 Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu - příklad špatné praxe

15.10.2010
Příloha: (101)

MINISTERSTVO VNITRA ČR
Odbor azylové a migrační politiky
Poštovní schránka 21/OAM 170 34 Praha 7

Č.j.: OAM-21990-7/MC-2010

Praha 20. září 2010
Počet listů: 3

Pan
[redacted]

Zastoupen opatrovníkem:
[redacted]

Rozhodnutí

Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky jako orgán příslušný podle ustanovení § 165 písm. r) ve spojení s § 871 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen zákon č. 326/1999 Sb.) rozhodl ve věci řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu a to pana [redacted] nar. [redacted], st. příslušnost Ukrajina, takto :

**Povolení k trvalému pobytu se ruší dle
ust. § 871 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb..**

Odůvodnění

Ministerstvo vnitra ČR zahájilo dne 21. 6. 2010 z moci úřední řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dle ust. § 871 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., a to na základě obdrženého opisu z Rejstříku trestů.

Dle § 871 odst. 1 písm. a) citovaného zákona Ministerstvo vnitra rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec ohrožuje bezpečnost státu, nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění.

Z obdržného opisu z Rejstříku trestů je zřejmé, že výše jmenovaný byl pravomocně ve 3 případech odsouzen a to pro spáchání trestných činů maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 171 odst. 1 písm. c) trest. zákona-opakovaně a řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění dle § 180d trest. zákona. Na základě výše uvedeného je zřejmé, že dotyčný cizinec závažným způsobem narušuje veřejný pořádek a byl za své opakované protiprávní jednání na území České republiky opakovaně pravomocně odsouzen.

K definici pojmu závažné porušení veřejného pořádku správní orgán konstatuje, že tento pojem není výslovně zákonem vymezen, avšak dá se charakterizovat tak, že veřejný pořádek je stav kdy nejsou porušovány zákony České republiky a pokud cizinec svým protiprávním jednáním spáchá čin, který vedl až k pravomocnému odsouzení, má správní orgán za to, že toto jednání lze charakterizovat jako závažné narušení veřejného pořádku. Navíc se cizinec takového jednání dopouštěl opakovaně, což v tomto případě má správní orgán za prokázané, jedná se tedy o opakované závažné narušení veřejného pořádku.

Cizinci byl do řízení ustanoven opatrovník, neboť z hlášené adresy se odstěhoval a nová adresa jeho pobytu není správnímu orgánu známá.

Správní orgán zruší povolení k trvalému pobytu dle výše uvedeného paragrafu za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

Správní orgán konstatuje, že zrušení povolení k trvalému pobytu výše uvedenému cizinci je zásahem do soukromého nebo rodinného života cizince, avšak nikoli nepřiměřeným. Správní orgán dále dodává, že nelze zohlednit délku pobytu cizince v České republice a to z toho důvodu, že cizinec je povinen dodržovat zákony České republiky po celou dobu svého trvalého pobytu. Délka pobytu cizince na území tedy neznamená, že by vydané rozhodnutí způsobilo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Rovněž nelze za nepřiměřený dopad do soukromého nebo rodinného života počítat to, že cizinec má v České republice manželku. Zásah do soukromého nebo rodinného života si cizinec přivodil sám svým opakovaným protizákonným jednáním, kdy ani pravomocný rozsudek ho neodradil od páčání další trestné činnosti, navíc jak je patrné, cizinec se dopouští opakovaně stejné trestné činnosti. Cizinec má rovněž možnost požádat o přechodný pobyt na území ČR, za předpokladu že splní požadované podmínky. Rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu správní orgán nezbavuje cizince možnosti dále žít v ČR, pouze si musí pobyt na území zařídít a upravit jiným způsobem. Zrušení povolení k trvalému pobytu není vyhoštěním a nezakazuje cizinci nadále v České republice pobývat, pouze se mu tímto rozhodnutím odejme nejvyšší možné oprávnění k pobytu, které může cizinec v České republice získat. Rovněž odejmutí povolení k trvalému pobytu neznamená, že by byl cizinec vyhoštěn na území Ukrajiny. Na základě výše uvedeného dospěl správní orgán k názoru, že vydané rozhodnutí nemá nepřiměřený dopad do soukromého nebo rodinného života cizince.

Cizinec získal povolení k trvalému pobytu a s tím řadu výhod z tohoto pobytu plynoucích, ale zároveň i povinností. Cizinec je povinen dodržovat platné zákony České republiky a pokud se na území republiky chová opakovaně a po delší dobu v rozporu s platnými zákony a předpisy České republiky pak musí počítat s represí a odejmutím povolení k trvalému pobytu. Což neznamená, že zde nemůže dále pobývat, pouze si musí jiným způsobem upravit pobyt.

Správní orgán dále konstatuje, že při rozhodování v uvedené věci vycházel i z ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, aby vydané rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem. Ve veřejném zájmu rozhodně není, aby na území ČR pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který byl v České republice opakovaně pravomocně odsouzen a samotné odsouzení na něho nemá žádný výchovný vliv. Povolení k trvalému pobytu je výjma českého občanství nejvyšším bytovým statusem a pokud cizinec závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není ve veřejném zájmu aby

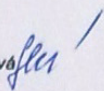
tento pobytový status, se všemi výhodami z něho plynoucími, cizinci zůstával. Cizinec se trestné činnosti dopustil vědomě a musí tak nést důsledky svých činů, kterých se dopustil vědomě a úmyslně.

Na základě výše uvedeného správní orgán rozhodl tak jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

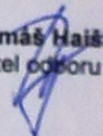
Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podle ustanovení § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podat rozklad k ministru vnitra. Podle ustanovení § 86 odst. 1 správního řádu se rozklad podává u odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky, a to podle ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu ve lhůtě do 15 dnů ode dne jeho oznámení.

Zpracoval: Bc. Cvetler
Před schválením: Ing. Glaserová
vedoucí odd. trvalých pobytů

PhDr. Tomáš Haišman
ředitel odboru

Příloha 5 Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu - příklad špatné praxe přiměřenost

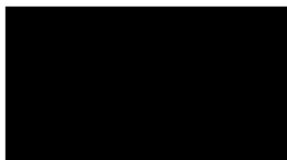
MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

MINISTERSTVO VNITRA ČR

Odbor azylové a migrační politiky
oddělení pobytu cizinců
P.O.BOX 210, 701 00 Ostrava

Č.j.: OAM- 33661-19/DP-2011

Ostrava, 10. 7. 2012
Počet listů: 4

ROZHODNUTÍ

Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky jako orgán příslušný podle ustanovení § 165 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen zák.č. 326/1999 Sb.) rozhodl o žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu dle § 45 odst. 1 ve spojení s § 42 odst.1 zák.č. 326/1999 Sb. za účelem podnikání, kterou podal pan [redacted] st. příslušnost **Ukrajina**, dále jen účastník řízení, takto:

žádost se z a m í t á
dle ust. § 46 odst. 1 ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. a) zák.č. 326/1999 Sb.,
neboť po vyhodnocení předložených dokladů se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti

Odůvodnění:

Dne 3. 5. 2011 podal účastník řízení osobně u správního orgánu žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu dle § 45 odst.1 ve spojení s § 42 odst. 1 zák.č. 326/1999 Sb. za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná.

Dle ust. § 45 odst. 1 zák.č. 326/1999 Sb. cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 2 roky.

Podle ust. § 46 odst. 1 zák.č. 326/1999 Sb. platí pro povolení k dlouhodobému pobytu obdobně § 56 téhož zákona vztahující se na dlouhodobé vízum.

Dlouhodobé vízum ministerstvo ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb. cizinci neudělí (a tedy povolení k dlouhodobému pobytu nevydává), jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.

Dle ust. § 46 odst. 7 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. je k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu.

Jak bylo v průběhu správního řízení z Cizineckého informačního systému zjištěno, s účastníkem řízení nejsou posuzovány žádné další osoby.

V průběhu správního řízení a pro účely vydání tohoto rozhodnutí vzal správní orgán z níže uvedených podkladů pro vydání rozhodnutí, které jsou součástí spisu, za prokázaný následující stav věci. Z údajů z Cizineckého informačního systému (CIS) bylo zjištěno, že účastníku řízení bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s platností od 1. 6. 2009 do 31. 5. 2011 a to na základě Rozhodnutí Úřadu práce v Přerově vydaného dne 23. 3. 2009 pod č.j. 115-1/2008-za, kterým bylo žadateli prodlouženo povolení k zaměstnání u jeho zaměstnavatele VF STAV družstva, s místem výkonu práce v okrese Přerov s dobou platnosti od 1. 6. 2009 do 31. 5. 2011.

Při podání žádosti ze dne 3. 5. 2011 o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za jiným účelem, a to za účelem podnikání – OSVČ ve smyslu ust. § 45 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. nedoložil cizinec všechny zákonem stanovené náležitosti uvedené v ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., konkrétně jako doklad prokazující finanční prostředky k pobytu předložil pouze Potvrzení o zůstatku na účtu č. 244303139/0300 vedeného na jméno žadatele u Československé obchodní banky, a.s. a který činil ke dni 5. 5. 2011 zůstatek ve výši 118 000 Kč. Tento doklad však neprokazoval „stálý a pravidelný příjem“, a proto nesplňoval zákonné podmínky vyplývající z ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zák. 326/199 Sb. Správní orgán proto dne 2. 11. 2011 vyzval žadatele ve smyslu ustanovení § 45 odst. 2 zák. 500/2004 Sb., správní řád k odstranění vad náležitostí s tím, aby ve lhůtě do 10 dnů od doručení výzvy doložil další doklad o zajištění prostředků k dlouhodobému pobytu na území. Účastník řízení si výzvu převzal osobně dne 7. 11. 2011, avšak na tuto nijak nereagoval a správnímu orgánu nedoložil požadované doklady a proto nebylo možno o jeho žádosti rozhodnout.

Dne 30. 3. 2012 byl účastník řízení opětovně vyzván k doložení dokladů prokazujících jeho příjem dle shora uvedených zákonných ustanovení a zároveň k doložení nového dokladu o cestovním zdravotním pojištění, neboť ověřením pojistné smlouvy č. 435 318 sjednané u VICTORIA Pojišťovny a.s. na dobu pojištění od 1. 5. 2011 do 1. 6. 2013 bylo zjištěno, že tato byla ke dni 30. 6. 2011 vypovězena. K doložení těchto náležitostí mu byla poskytnuta další přiměřená lhůta.

Na základě opětovné výzvy doložil účastník správnímu orgánu dne 16. 4. 2012 další doklad o zajištění prostředků k dlouhodobému pobytu na území v souladu s ust. § 46 odst. 7 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., a to ve formě platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období – rok 2011 vydaného dne 6. 4. 2012 Finančním úřadem ve Zlíně, pod č.j. 112884/12/303918703596, se stanoveným

základem daně dle § 5 zákona o daních z příjmů ve výši 94 692 Kč a přehled předpisů a plateb na pojistné na sociální zabezpečení ve výši 14 4561,- Kč, vydané dne 17. 4. 2012. Vzhledem k tomu, že účastník řízení nedoložil jeho skutečné odůvodněné náklady na bydlení, vycházel správní orgán při posuzování nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení dle Nařízení vlády č. 414/2010 Sb., která byla u žádostí podaných v období od 1.1. 2011 do 31.12. 2011 stanovená na částku 6 363 Kč. Zároveň byl doložen nový doklad o cestovním zdravotním pojištění, sjednaným u VICTORIA Pojišťovny a.s., číslo pojistné smlouvy 435 388 na dobu pojištění od 21. 5. 2011 do 21. 6. 2013.

Následně správní orgán hodnotil, zda doložené doklady prokazují, že úhrnný měsíční příjem účastníka řízení splňuje výše uvedené podmínky stanovené v § 46 odst. 7 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., kdy žadatel byl povinen doložit jako jeho minimální úhrnný měsíční příjem částku tvořenou součtem jeho životního minima (3 126 Kč) a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení u jedné osoby (6 363 Kč) tedy částku 9. 489 Kč.

Účastník řízení k žádosti doložil jako doklad o úhrnném měsíčním příjmu za rok 2011 výše popsané doklady, ze kterých vyplývá, že jeho průměrný měsíční příjem za toto období činil 6 686 Kč, což je částka nižší než částka 9 489 Kč, kterou byl účastník řízení povinen doložit jako minimální úhrnný měsíční příjem ve smyslu ust. § 46 odst. 7 písm. b) zák.č. 326/1999 Sb.

Správní orgán má za to, že výše zjištěný stav věci odpovídá důvodům zamítnutí žádosti v § 56 odst. 1 písm. a) zák.č. 326/1999 Sb., neboť na základě doložených dokladů se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti.

Doklad o úhrnném měsíčním příjmu cizince a osob společně s ním posuzovaných je ve smyslu ust. § 46 odst. 7 písm. b) uvedeného zákona náležitostí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Náležitost žádosti je součástí žádosti samotné a tedy i údaj v náležitosti žádosti je údajem, který je uveden v žádosti. Žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání má tedy ve smyslu v ust. § 46 odst. 7 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. obsahovat údaj o tom, že měsíční úhrnný příjem cizince a osob společně s ním posuzovaných nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob.

Účastník řízení k žádosti doložil jako doklad o úhrnném měsíčním příjmu nejprve výpis z účtu vedeného u Československé obchodní banky, a.s. se zůstatkem ke dni 5. 5. 2011 ve výši 118 000 Kč. Po výzvě doložil platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období – rok 2011 vydaný dne 6. 4. 2012 Finančním úřadem ve Zlíně pod č.j. 112884/12/303918703596, se stanoveným základem daně dle § 5 zákona o daních z příjmů ve výši 94 692 Kč a přehled předpisů a plateb na pojistné na sociální zabezpečení ve výši 14 4561,- Kč, vydané dne 17. 4. 2012. Úhrnný měsíční příjem, který z předložených dokladů vyplývá je však nižší, než příjem, který byl účastník řízení povinen prokazovat ve smyslu ust. 46 odst. 7 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb.

Na základě dokladů předložených účastníkem řízení se tedy podařilo ověřit, že úhrnný měsíční příjem jeho a osob společně s ním posuzovaných nespĺňuje podmínky uvedené v § 46 odst. 7 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., tím tedy nebylo možno ověřit údaje uvedené v žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu z účelem podnikání.

Po shromáždění podkladů rozhodnutí správní orgán v souladu s ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, vyrozuměl účastníka řízení oznámením č.j. OAM-33661-17/DP-2012 ze dne 23. 5. 2012 o možnosti seznámit se s těmito podklady, vyjádřit se k nim a případně navrhnout jejich doplnění. Tohoto práva účastník řízení využil dne 30. 5. 2012, ovšem k obsahu spisového materiálu nevzněl jakékoli připomínky, návrhy na doplnění dokazování či námítky, což v protokolu o seznámení s podklady po rozhodnutí č. j. OAM-33661-18/DP-2012 ze dne 30. 5. 2012 potvrdil svým podpisem.

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

S ohledem na uvedené má správní orgán zato, že v řízení byla prokázána existence skutečností, které naplňují podmínku pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu ust. § 46 odst. 1 ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb.

Vzhledem k zjištěnému správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, a to dle ustanovení § 81 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s § 170b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění. Podle ustanovení § 86 odst. 1 správního řádu se odvolání podává u odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky, a to dle ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu ve lhůtě do 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.

PhDr. Tomáš Haišman
ředitel odboru

z pověření
Ing. Vítězslav Skalička
vedoucí OPC Moravskoslezského kraje

**Příloha 6 Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu 2 -
výdajové paušály**

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

MINISTERSTVO VNITRA ČR

Odbor azylové a migrační politiky
Oddělení pobytu cizinců
P.O.BOX 210, 701 00 Ostrava1

ČJ.:OAM-26446-11/DP-2013

Ostrava 15. 8. 2013
Počet listů: 3

Pan

ROZHODNUTÍ

Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky jako orgán příslušný podle ustanovení § 165 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen zák.č. 326/1999 Sb.) rozhodl o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle ust. § 42 ve spojení s § 44a zák.č. 326/1999 Sb., kterou podal pan st. příslušnost Ukrajina, za účelem podnikání – OSVČ, takto:

žádost se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se dle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. neprodlužuje, neboť cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza (pobytu), když nepředložil doklad prokazující úhrnný měsíční příjem ve smyslu ust. § 46 odst. 7 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb.

Odůvodnění:

Dne 27. 5. 2013 podal účastník řízení osobně u Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle ust. § 42 ve spojení s § 44a zák.č. 326/1999 Sb. za účelem podnikání – OSVČ.

V souladu s § 44a odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. lze dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu opakovaně prodloužit, a to na dobu uvedenou v tomto ustanovení.

Podle ust. § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., věty druhé se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Dle § 35 odst. 3 zák.č. 326/1999 Sb. dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud je shledán důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Dle § 37 odst. 2 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů (dlouhodobého pobytu), jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza (dlouhodobého pobytu).

Náležitosti, které je cizinec povinen k žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání předložit, jsou upraveny v § 46 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb. Dle ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto

zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu.

V průběhu správního řízení a pro účely vydání tohoto rozhodnutí vzal správní orgán z níže uvedených podkladů pro vydání rozhodnutí, které jsou součástí spisu, za prokázaný následující stav věci. Z Cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že účastník řízení bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností od 1. 7. 2011 do 13. 6. 2013. Žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu tedy byla podána ve lhůtě uvedené v ust. § 47 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. Dále bylo zjištěno, že se ve vztahu k účastníkovi řízení na území nezdržují žádné osoby, které by mohly být považovány za společně posuzované osoby, a proto je na něj nutno pohlížet z hlediska posouzení dostatečnosti příjmů jako na jednotlivce.

K žádosti byl jako doklad o úhrnném měsíčním příjmu cizince a osob společně s ním posuzovaných, prokazující splnění podmínek uvedených v ust. § 46 odst. 7 zák. č. 326/1999 Sb., doložen platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období (kalendářní rok) 2012 vydaný dne 17. 4. 2013 Finančním úřadem pro Zlínský kraj, č. j.: 542177/13/3310-05301-705816 se stanoveným základem daně dle § 5 zákona o daních z příjmů ve výši 71857,- Kč a přehled předpisů a plateb na pojistné na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, vystavený Okresní správou sociálního zabezpečení Vsetín, nikoli však za požadované období - rok 2012, nýbrž za rok 2013. Je však jednoznačné, že pokud má být zjištěn čistý příjem z podnikání za rok 2012 je zapotřebí předložit rovněž doklad OSSZ o odvodech plateb pojistného za totéž období. Správní orgán tedy z tohoto důvodu dne 11. 6. 2013 vyzval účastníka řízení ve smyslu ust. § 45 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb. (č.j. OAM-26446-4/DP-2013), aby požadovaný doklad předložil a zároveň ve výzvě upozornil, že z předloženého platebního výměru za rok 2012 se správnímu orgánu už nyní jeví výše finančních prostředků za nedostačující. Vzhledem k uvedenému byl účastník řízení rovněž informován o dalších možných podobách či formách dokladů prokazujících měsíční příjem, a to pro případ, že ještě nějakého jiného příjmu dosahuje. Následně pak účastník řízení doložil na základě Výzvy k odstranění vad žádosti, č.j.: OAM-26446-4/DP-2013 ze dne 11. 6. 2013, která byla doručena prostřednictvím České pošty dne 15. 6. 2013 doklad OSSZ o odvodech plateb na pojistné na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za rok 2012, a to v celkové výši 22144,- Kč. Dále účastník řízení předložil potvrzení o ubytování ze dne 13. 6. 2013 vystavené vlastníkem (společnost RENO s.r.o), součástí něhož je stanovení ceny za jeden den ubytování, což je 91, 20 Kč.

Z předložených dokladů (platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2012 a doklad OSSZ o odvodech plateb na sociální zabezpečení za totéž období) vyplývá čistý měsíční příjem ve výši 4142,- Kč.

Vzhledem k tomu, že účastník řízení věrohodně prokázal skutečné odůvodněné náklady na bydlení, vzal správní orgán v úvahu tuto částku, tj. 2736,- Kč (91,20 x 30).

Správní orgán hodnotil, zda doložené doklady prokazují, že úhrnný měsíční příjem účastníka řízení splňuje výše uvedené podmínky stanovené v § 46 odst. 7 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb.

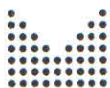
S ohledem na výše uvedené skutečnosti, je za celkovou určující částku, kterou byl žadatel povinen doložit jako jeho **minimální měsíční příjem**, třeba považovat součet částky životního minima (3410,- Kč) a skutečných nákladů na ubytování (2736,- Kč), tedy **částku 6146,- Kč**.

Účastník řízení k žádosti doložil jako doklad o úhrnném měsíčním příjmu za rok 2012 výše popsané doklady, ze kterých vyplývá, že jeho průměrný měsíční příjem za toto období činil 4142,- Kč, což je **částka nižší než částka 6146,- Kč**, kterou byl účastník řízení povinen doložit jako jeho minimální úhrnný měsíční příjem ve smyslu ust. § 46 odst. 7 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb.

Z výše uvedeného je zřejmé, že i přes poskytnutou součinnost správního orgánu, žadatel nepředložil doklad prokazující úhrnný měsíční příjem cizince splňující zákonné požadavky.

Dle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

Správní orgán má za to, že výše zjištěný stav věci **odpovídá** důvodům uvedeným v 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., neboť cizinec přestal splňovat některou

z podmínek pro udělení víza (prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu) tím, že dosahuje dostatečných příjmů v souladu s ust. § 46 odst. 7. písm. b) zák. č. 326/1999 Sb.

Podmínky pro udělení víza (pobytu) nejsou v zákoně č. 326/1999 Sb. soustředěny v jediném ustanovení a pro aplikaci ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) je nutno vycházet ze zákona číslo 326/1999 Sb. jako celku. Podmínkou pro udělení povolení k pobytu je nepochybně, mimo jiné, předložení takových náležitostí, které by splňovaly podmínky stanovené v ust. § 46 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb.

Po shromáždění podkladů rozhodnutí správní orgán v souladu s ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, vyrozuměl účastníka řízení č. j. OAM-26446-9/DP-2013 o možnosti seznámit se s těmito podklady, vyjádřit se k nim a případně navrhnout jejich doplnění. Tohoto práva účastník řízení nevyužil.

Při posuzování přiměřenosti se správní orgán také zabýval dopadem neudělení do soukromého a rodinného života účastníka řízení a přihlédl ke všem uvedeným skutečnostem. Z informačních systémů provozovaných policií při výkonu působnosti podle zákona č. 326/1999 Sb. bylo zjištěno, že na území České republiky nemá účastník řízení rodinné příslušníky s povoleným pobytem. Je tedy vyloučeno, že by toto rozhodnutí bylo nepřiměřeným zásahem do rodinného života cizince. Důvodem zamítnutí žádosti cizince je ta skutečnost, že žadatelem doložené doklady o jeho příjmu neodpovídají co do výše podmínkám stanoveným v ust. § 46 odst. 7 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., tedy že je účastník řízení schopen si finančně zajistit pobyt na území. Účastník řízení na území ČR pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu od roku 2009, a to nejprve za účelem zaměstnání a posléze od roku 2011 za účelem podnikání - OSVČ tedy je vyloučeno, že by za takovou dobu došlo ke zpfetrhání vazeb účastníka řízení k zemi původu. Jde - li o soukromý život cizince správní orgán má za to, že důsledky tohoto rozhodnutí s ohledem na důvod zamítnutí žádosti, je zásahem přiměřeným. Správní orgán dospěl tedy k závěru, že rozhodnutí o zamítnutí předmetné žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání je zcela přiměřené i s přihlédnutím k důsledkům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení.

S ohledem na uvedené má správní orgán zato, že v řízení byla prokázána existence skutečností, které naplňují podmínku pro zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu ust. § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb.

Vzhledem k zjištěnému správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, a to dle ustanovení § 81 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s § 170b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění. Podle ustanovení § 86 odst. 1 správního řádu se odvolání podává u odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky, a to dle ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu ve lhůtě do 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.

PhDr. Tomáš Haišman
ředitel odboru

z pověření
Ing. Tomáš Čížek
referent bezpečnosti státu

Příloha 7 Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti

Ministra vnitra ČR
pan Jan Kubice
jako nadřízený orgán
Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR
Nad Štolou 3
170 34 Praha 7

Podatel:

narozen:

ev. číslo: .....

stát. příslušnost: Alžírsko

adresa pro doručování: Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, Dolní Suchá – Havířov 735 64

jednou

počet stran: 2

Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti

Dne 10. 3. 2010 jsem požádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR podle § 10 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), již bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájeno. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky č. j. OAM-61/LE-PA03-PA03-2010 ze dne 22. 3. 2010 byla moje žádost zamítnuta dle § 16 zákona o azylu. Rozhodnutím Krajského soudu v Brně č. j. 56 Az 50/2010-30 ze dne 31. 1. 2011 bylo toto negativní rozhodnutí zrušeno a věc vrácena do správního řízení.

Ustanovení § 27 zákona o azylu stanoví pro správní orgán, kterým je Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky závaznou lhůtu k vydání rozhodnutí, Ministerstvo vnitra je tak zákonem zavázáno vydat rozhodnutí do 90 dnů ode dne zahájení řízení. Zákon stanoví také liberační klauzuli z této povinnosti, kterou však podmiňuje nemožností danou povahou věci rozhodnout v zákonné lhůtě. V tomto případě může ministerstvo lhůtu k vydání rozhodnutí přiměřeně prodloužit. Vzhledem k době podání žádosti je jasné, že zákonná lhůta k vydání rozhodnutí již uběhla. Přitom dle mého názoru zde není a nebyla objektivní nemožnost daná povahou věci vydat rozhodnutí v zákonné lhůtě, to znamená, že zde není skutková podstata umožňující aplikaci výše zmíněné liberační klauzule.

Ministerstvo mne sice jakožto účastníka řízení mnohokrát jednostranným přípisem informovalo o prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí za aplikace liberační klauzule § 27 zákona o azylu. V tomto obecně formulovaném přípisu však správní orgán nikterak neodůvodnil, v čem spatřuje nemožnost danou povahou věci rozhodnout ve lhůtě, ke které správní orgán zákonodárce zavázal. **Zdůrazňuji, že „nemožnost rozhodnout vzhledem k povaze věci“ stejně jako „přiměřenost lhůty“ jsou neurčitými právními pojmy, jejichž užití by mělo být ze strany správního orgánu doprovázeno podrobným odůvodněním, které však v mém případě zcela absentuje. Právní přípis tak trpí zjevnou nepřezkoumatelností, kterou nemůže omluvit ani údajná zákonná licence, naopak se jedná o **projev****

správní svévole, který je porušením zásad veřejné správy vyjádřených v ustanovení § 2 odst. 1, odst. 3 a odst. 4, stejně jako § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správního řád“).

Především se ale domnívám, že nejsou splněny základní hmotněprávní podmínky pro prodloužení lhůty dle § 27 zákona o azylu.

Odkazuji na své podání, kterým jsem v řízení navrhoval důkazy dle § 36 odst. 1 správního řádu a vyjádřil stanovisko dle § 36 odst. 2 správního řádu, a které je součástí správního spisu vedeného k řízení o mé žádosti.

Z výše uvedených důvodů mám za to, že splňuji všechny zákonné podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, tudíž nejsou dány zákonné podmínky pro prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí a správní orgán tak svévolně porušuje svou zákonnou povinnost rozhodnout v zákonné lhůtě, vyjádřenou v § 6 odst. 1 správního řádu.

Obracím se na Vás jako na nadřízený orgán dle § 178 správního řádu s žádostí o opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu. Žádám Vás tedy, abyste postupoval dle § 80 odst. 4 správního řádu tak, aby byla co nejefektivněji odstraněna nezákonná nečinnost Odboru azylové a migrační politiky. Nezákonná nečinnost správního orgánu má přitom zásadní dopad do mého praktického života, neboť prodlužuje dobu kdy můj pobytový titul má pouze přechodný, prozatímní charakter a brání mi tak se započítím komplexní integrace do české společnosti.

Návrh důkazu: správní spis k řízení o mé žádosti o udělení mezinárodní ochrany

S úctou,

v Havířově dne .....

.....

podpis

Příloha 8 Vyrozumění o prodloužení lhůty v řízení o udělení mezinárodní ochrany (3x)

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

MINISTERSTVO VNITRA
Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM
170 34 PRAHA 7

tel.: 974 833 134
fax: 974 833 548
email: omosekret@mvcv.cz

Č.j.: OAM-245/ZA-ZA14-2013

Praha dne 25. 2. 2014
Počet listů: 1

Vážený pan

Íránská islámská republika

Vyrozumění o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ve správním řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky dle § 27 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů

Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky (dále jen „správní orgán“) si dovoluje Vás tímto vyrozumět o nutnosti prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci Vaší žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to z následujících důvodů:

- Správní orgán připravuje v současné době doplňující pohovor k Vaší žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ke kterému budete v nejbližším termínu předvolán.

Z výše uvedených důvodů je v souladu s ustanovením § 27 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění, nezbytné prodloužit lhůtu pro vydání rozhodnutí ve věci Vaší žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to do dne **26. 4. 2014**.

S pozdravem

Mgr. et Bc. Kateřina Stehlíková
vedoucí oddělení mezinárodní ochrany

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

MINISTERSTVO VNITRA
Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM
170 34 PRAHA 7

tel.: 974 833 134
fax: 974 833 548
email: omosekret@mvcv.cz

Č.j.: OAM-245/ZA-ZA14-2013

Praha dne 9. 5. 2014
Počet listů: 1

Vážený pan

[Redacted]

Íránská islámská republika

[Redacted]

Vyrozumění o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ve správním řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky dle § 27 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů

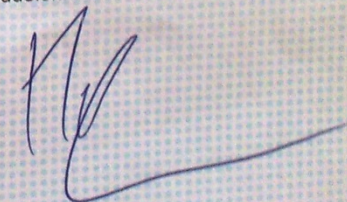
Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky (dále jen „správní orgán“) si dovoluje Vás tímto vyrozumět o nutnosti prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci Vaší žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to z následujících důvodů:

Správní orgán v současné době zajišťuje překlad aktuálních informací o situaci v zemi Vašeho původu.

Z výše uvedených důvodů je v souladu s ustanovením § 27 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění, nezbytné prodloužit lhůtu pro vydání rozhodnutí ve věci Vaší žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to do dne **30. 6. 2014**.

S pozdravem

Mgr. et Bc. Kateřina Stehliková
vedoucí oddělení mezinárodní ochrany

1-2.

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

MINISTERSTVO VNITRA
Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM
170 34 PRAHA 7

tel.: 974 833 134
fax: 974 833 548
email: omosekret@mvcv.cz

Č.j.: OAM-245/ZA-ZA14-2013

Praha dne 1. 6. 2014
Počet listů: 1

Vážený pan

Íránská islámská republika

Vyrozumění o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ve správním řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky dle § 27 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů

Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky (dále jen „správní orgán“) si dovoluje Vás tímto vyrozumět o nutnosti prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci Vaší žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to z následujících důvodů:

Správní orgán v současné době zajišťuje překlad aktuálních informací o situaci v zemi Vašeho původu.

Z výše uvedených důvodů je v souladu s ustanovením § 27 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění, nezbytné prodloužit lhůtu pro vydání rozhodnutí ve věci Vaší žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to do dne **30. 8. 2014**.

S pozdravem

Mgr. et Bc. Kateřina Stehlíková
vedoucí oddělení mezinárodní ochrany

Příloha 9 Odpověď Komise na žádost o poskytnutí informace

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

MVCRX021ZYMD

prvotní identifikátor

odbor správní
náměstí Hrdinů 1634/3
Praha 4
140 21

Č. j. MV-110002-4/SO-2014

Praha 13. srpna 2014
Počet listů: 5

Mgr. Pavel Šjnoha
Křenov 173
569 22 Křenov

Mgr. Pavel Šejnoha - odpověď na žádost o poskytnutí informace podle zák. č. 106/1999 Sb.

K Vaší žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., ve které žádáte poskytnutí informací týkajících se odvolacího řízení ve věcech pobytových agend cizinců na území České republiky, Vám sdělují následující:

1. Úvod – stručné vysvětlení působnosti odboru správního Ministerstva vnitra a Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců.

a) Odbor správní Ministerstva vnitra

Přijetím zákona č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“) byl s účinností od 1. ledna 2011 v organizační struktuře Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) zřízen odbor správní, jehož předmětem činnosti je

- a) zajišťování činnosti Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“),
- b) zpracování podkladů pro ministra vnitra v případech, kdy ministr vnitra vykonává působnost jako nadřízený správní orgán vůči Komisi,
- c) zajišťování činnosti Komise v oblasti ochrany před nečinností správního orgánu a žalob na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,
- d) poskytování podpory Komisi v případech, kde Komise vystupuje jako účastník řízení
  - 1) před soudy ve věcech pobytu cizinců včetně řízení o kasačních stížnostech,
  - 2) před Ústavním soudem o ústavních stížnostech ve věcech uvedených v bodu 1,
  - 3) při podávání kasačních stížností proti rozhodnutí krajských soudů ve věcech vstupu a pobytu cizinců na území České republiky ve věcech svěřených do působnosti Komise,

- e) poskytování podpory Komisi v oblasti koordinace a metodického usměrňování činnosti na úseku pobytu cizinců v rámci působnosti Komise.

V kontextu s převodem pobytových agend cizinců od Policie České republiky k ministerstvu zabezpečuje odbor správní rovněž i agendu dlouhodobých víz včetně veškeré soudní agendy spojené s činností odvolacího správního orgánu.

Odbor správní dále zpracovává dva základní typy návrhů na opatření proti nečinnosti, a to návrhy na opatření proti nečinnosti správního orgánu I. stupně a návrhy na opatření proti nečinnosti Komise dle § 80 správního řádu.

b) Komise

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) byla zřízena s účinností od 1. ledna 2011, v souladu s ustanovením § 170a zákona č. 326/1999 Sb., jako organizační součást Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“). Činnost Komise je dále upravena pokynem ministra vnitra č. 2/2011, kterým se zajišťuje činnost Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců.

Komise je ve smyslu ustanovení § 170 a) zákona č. 326/1999 Sb. nadřízeným správním orgánem ministerstva ve věcech, v nichž ministerstvo rozhoduje v prvním stupni (odbor azylové a migrační politiky) a v dalších případech stanovených tímto zákonem, zejména na úseku

- a) povolení k dlouhodobému a trvalému pobytu,
- b) dlouhodobých víz,
- c) cizineckých pasů a cestovních průkazů totožnosti,
- d) přestupků,
- e) rušení údajů o místu hlášeného pobytu.

Nadřízeným správním orgánem Komise je ministr vnitra. Předsedu a ostatní členy komise jmenuje a odvolává ministr vnitra. Členem Komise může být ustanoven státní občan České republiky, který je bezúhonný a spolehlivý. Předpokladem pro ustanovení členem Komise je dále vysokoškolské vzdělání právníckého směru získané řádným ukončením studia v magisterském studijním programu. Předseda Komise zařazuje členy Komise do senátů a jmenuje předsedy jednotlivých senátů.

Proti rozhodnutí ministerstva (odboru azylové a migrační politiky) lze podat odvolání ke Komisi.

Komise jedná a rozhoduje v tříčlenných senátech. **Většina členů senátu je tvořena osobami, které nejsou zařazeny v ministerstvu**, přičemž zákon stanoví, že členové Komise jsou ve svém rozhodování na ministerstvu nezávislí. Rozhodnutí senátu podepisuje předseda senátu.

2. Odpovědi k jednotlivým bodům žádosti o poskytnutí informace

- a) Jaká je průměrná délka odvolacího řízení ve věcech spadající do působnosti Komise? Prosim Vás o poskytnutí údaje za každý rok od vzniku Komise zvlášť.

Komise v současné době nedisponuje žádným analyticko-statistickým programem, ze kterého by bylo možné Vámi požadované výstupy získat. Pro Komisi jsou plně závazné správní lhůty stanovené v § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů a v § 180e odst. 9 zákona č. 326/1999 Sb..

- b) Kolik zaměstnává Komise osob vyřizujících odvolání?

K personálnímu zabezpečení činnosti odboru správního bylo, na základě rozhodnutí ministra vnitra, převedeno k 1. 1. 2011 na odbor správní celkem 35 systemizovaných pracovních míst od Policie České republiky.

Z převedených 35 systemizovaných pracovních míst bylo vyčleněno 30 systemizovaných pracovních míst k řešení pobytových agend cizinců v působnosti odboru správního a 5 systemizovaných pracovních míst k řešení administrativních úkolů odboru.

Z důvodu neustále rostoucího počtu odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně včetně značně zvýšeného počtu podnětů na vydání opatření proti nečinnosti správního orgánu I. stupně předložilo vedení odboru správního v polovině roku 2013 návrh na personální posílení odboru správního z vnitřních zdrojů Ministerstva vnitra, a to navýšením systemizace odboru správního minimálně o 15 pracovních míst.

Uvedený návrh byl ministrem vnitra schválen a k 1. 8. 2013 byla systemizace odboru správního navýšena o 15 pracovních míst, a to ve prospěch přezkumu pobytových agend o 12 systemizovaných pracovních míst a ve prospěch zpracování čistopisů rozhodnutí a jejich vypravování účastníkům řízení a uzavírání spisů Komise o 3 systemizovaná pracovní místa administrativních pracovníků.

Z uvedeného vyplývá, že v současné době má odbor správní systemizováno 50 pracovních míst, která jsou obsazena zaměstnanci v pracovním poměru na dobu neurčitou.

Vzhledem k tomu, že Komise jedná a rozhoduje v tříčlenných senátech, kdy většina členů senátu musí být odborníci, kteří nejsou zařazeni v ministerstvu, není proto možné ve smyslu § 74 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb. zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“) zabezpečit sjednané druhy práce pouze zaměstnanci v pracovním poměru k ministerstvu.

Z uvedeného důvodu jsou v působnosti odboru správního podle § 75 a násl. zákoníku práce uzavírány dohody o provedení práce s externími členy Komise.

Celkový rozsah sjednané práce, který v případě uzavřených dohod o provedení práce nepřesahuje 300 hodin ročně, se odvíjí od nutnosti celoročního zasedání jednotlivých senátů Komise, aby byla řádně zabezpečena zákonná povinnost spočívající ve výkonu státní správy v oblasti řešení pobytového režimu cizinců v souladu s jednotlivými ustanoveními zákona č. 326/1999 Sb.

V roce 2011 působilo v Komisi 24 členů, kteří byli zařazeni v VIII. senátech Komise. Vzhledem k neustále zvyšujícímu se objemu agendy, kterou bylo nutno projednat a rozhodnout v senátech Komise, byl v průběhu roku 2012 a 2013 počet členů Komise navýšen na stávajících 34 členů, kteří jsou zařazeni do XV. senátů Komise.

c) Jaký je přepočtený počet osob pod bodem 2) na plně zaměstnané?

Odbor správní zaměstnává plný pracovní úvazek pouze 50 zaměstnanců v pracovním poměru na dobu neurčitou, proto nelze Vámi požadovaný přepočet provést.

d) Jaký je roční nápad odvolání, k jejichž vyřízení je příslušná Komise?

Počet spisů na úseku pobytových agend cizinců postoupených k vyřízení odboru správnímu za období 1. 1. 2011 do 30. 6. 2014 (včetně převzatých spisů 2010):

druh pobytu	2011	2012	2013	2014 (30.6.2014)	spisů celkem
trvalé pobyty	637	659	829	856	2 981
dlouhodobé pobyty	2 126	2 455	3 353	2 031	9 965
dlouhodobá víza	916	1 101	902	317	3 236
nečinnost na I. stupni	557	706	2 854	1 128	5 245
nečinnost na Komisi	158	160	304	259	881
celkem	4 394	5 081	8 242	4 591	22 308

V této souvislosti pouze pro úplnost uvádíme, že odbor správní, jež zajišťuje činnost Komise, na základě převodu pobytové agendy cizinců, který byl vyvolán novelou zákona č. 326/1999 Sb., převzal rovněž v roce 2011 od Ředitelství služby cizinecké policie celkem 998 nevyřízených věcí na úseku přezkumu dlouhodobých pobytů a od odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra, v jehož gesci byla do konce roku 2010 příprava podkladů pro rozkladovou komisi ministerstva a následné zpracování rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu

podaném proti rozhodnutí ministerstva na úseku přezkumu trvalých pobytů, 180 nevyřízených věcí.

Odborem správním zpracované spisy a následně předložené k rozhodnutí do Komise jsou jednotlivými senáty Komise rozhodnuty pokud možno na nejbližším zasedání příslušného senátu.

Statistické údaje o rozhodovací činnosti Komise za období 1. 1. 2011 do 30. 6. 2014

druh pobytu	2011	2012	2013	2014 (30.6.2014)	spisů celkem
trvalé pobyty	232	322	590	842	1 986
dlouhodobé pobyty	618	1 329	1 622	2 031	5 600
dlouhodobá víza	394	1 657	902	317	3 270
nečinnost na I. stupni	484	723	2 854	1 128	5 189
celkem	1 728	4 031	5 968	4 318	16 045

e) Metodických pokynů, které slouží pro vyřizování odvolání (včetně právního posouzení).

Činnost odboru správního a rozhodovací činnost senátů Komise není neupravena metodickými pokyny, neboť jejich činnost se řídí výhradně příslušnými ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákona č. 326/1999 Sb., příslušnou soudní judikaturou a dalšími právními předpisy.

JUDr. Jindřich Urban
ředitel
podepsáno elektronicky

Příloha 10 Odpověď OAMP na žádost o poskytnutí informace (částečná)

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

MVCRX0229JBQ

prvotní identifikátor

odbor azylové a migrační politiky
Nad Štolou 3
Praha 7
17034

Č. j. MV-107147-5/OAM-2014

Praha 19. srpna 2014

Počet listů: 1

Vážený pan
Mgr. Pavel ŠEJNOHA
nar.: 21. května 1987
bytem: Křenov 173, 569 22
ISDS: gfiufgu

Odpověď - žádost o poskytnutí informace dle zákona č.106/1999 Sb.

Na základě Vaší žádosti o poskytnutí informací dle zákona č.106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím ze dne 4. 8. 2014, Vám níže poskytujeme odpověď. Odpověď nebude poskytnuta na otázky číslo 1 a 6, o čemž jste byl vyzromněn rozhodnutím (č.j.: MV-107147-3/OAM-2014 ze dne 12. 8. 2014)

2) *Kolik úředních osob OAMP rozhoduje ve věcech podle bodu 1)?*

3) *Jaký je počet úředních osob OAMP podle bodu 2) – přepočtených na plně zaměstnané?*

Od 1. 1. 2011 na OAMP přešla ze Služby cizinecké policie agenda dlouhodobých víz a dlouhodobých pobytů. Převodem agendy bylo ze Služby cizinecké policie převedeno i 486 míst na výkon uvedených agend. Celkem na OAMP veškerou pobytovou agendu zajišťovalo 622 systemizovaných míst. V porovnání s početními stavy Policie ČR vyčleněnými na tyto agendy se jednalo o 40 % snížení početního stavu pracovníků.

V roce 2012 s téměř 100 % nárůstem žádostí o trvalé pobyty OAMP požádalo o navýšení systemizace. V roce 2013 byla OAMP navýšena systemizace na současných 735 systemizovaných míst, které zajišťují veškerou pobytovou agendu na OAMP.

4) *Kolik bylo podáno žádostí o učinění opatření proti nečinnosti ve věcech podle bodu 1)?*

Podněty na vydání opatření proti nečinnosti správního orgánu I. stupně v působnosti Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Informace byla poskytnuta odborem správním MV ČR.

rok	2011	2012	2013	2014 (stav k 30.6.2014)
počet	557	706	2854	1128

5) Kolik bylo podáno správních žalob na ochranu proti nečinnosti ve věcech podle bodu 1)?

Počet podaných žalob zachycuje pouze ty žaloby, které soudy zaslaly OAMP se žádostí o vyjádření, celkový nápad žalob za jednotlivé roky k soudům nemáme k dispozici (těmito údaji disponují jen soudy).

rok	2011	2012	2013	2014 (stav k 30.6.2014)
počet	188	150	149	110

S pozdravem,

PhDr. Tomáš Haišman
ředitel
podepsáno elektronicky

Vyřizuje: Ing. Radim Krištof
tel. č.: 974 832 473
e-mail: radim.kristof@mvcv.cz

Příloha 11 Výzva k převzetí povolení k přechodnému pobytu

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

MINISTERSTVO VNITRA ČR
Odbor azylové a migrační politiky
pracoviště Přerov
U Výstaviště 18, P. O. BOX 74, 751 52 Přerov 1
tel. č.: 974 760 399, fax.: 974 760 398

Č.j.: OAM-2386-11/PP-2011

Přerov 15.května 2012

Počet listů: 1

Přílohy: 0

Zastoupen na základě plné moci

Pan
Pavel Šejnoha

Výzva k převzetí povolení k přechodnému pobytu na území

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky jako příslušný správní orgán dle § 165 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen zák.č. 326/1999 Sb.) Vás ve věci Vaší žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území dle § 87b odst. 1 zák.č. 326/1999 Sb.

vyzývá,

abyste se **do 30 dnů od doručení této výzvy dostavil(a)** na pracoviště Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky na adrese U Výstaviště 18, 751 52 Přerov 1 k převzetí povolení o přechodném pobytu na území.

S sebou si přineste platný cestovní doklad.

Pokud se na základě této výzvy k převzetí povolení k přechodnému pobytu na území bez závažných důvodů, které byste bezodkladně správnímu orgánu sdělil(a), nedostavíte, bude řízení o Vaší žádosti zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Současně Vám může být uložena pořádková pokuta dle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu až do výše 50 000,- Kč.

V případě potřeby můžete kontaktovat příslušné pracoviště na tel.: 974 760 397

PhDr. Tomáš Haišman
ředitel odboru

z pověření
Mgr. Marie Hendrychová
vedoucí OPC Olomouckého kraje

Vyřizuje: Bc.Iva Adamcová

Příloha 12 Zprošťující rozsudek s návazností na aplikaci § 87y zákona o pobytu cizinců

Číslo rozhodnutí nabyto právní mocí: 21. 12. 2012

Číslo jednací: 3T 171/2012-166

V Prostějově
dne 28. 12. 2012

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Prostějově rozhodl v hlavním líčení konaném dne 26. listopadu 2012 samosoudkyní JUDr. Adélou Pluskalovou, **takto:**

Podle § 226 písm. b) trestního řádu se obžalovaný

Ukrajina, státního občana Ukrajiny, bez zaměstnání, trvale bytem Verbjaž 50, Zakarpatská oblast, pro účely doručování Olšany u Prostějova 286, okres Prostějov,

zprošťuje

návrhu na potrestání pro skutek, že

v přesně nezjištěné době, avšak naposled nejméně od 13.6.2012 do 24.10.2012. pobýval na území České republiky v obci Olšany, okres Prostějov, kde byl dne 24.10.2012 zadržen policejními orgány Policie ČR KŘP OL kraje Odboru cizinecké policie odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort Přerov, a to přesto, že mu byl rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 22.12.1997, č.j. 1T 291/97, který téhož dne nabyl právní mocí, uložen, mimo jiné, trest vyhoštění z území České republiky.

čímž měl spáchat přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku.

neboť skutek není trestným činem.

ODŮVODNĚNÍ:

Návrhem na potrestání podaným u zdejšího soudu dne 25.10.2012 současně se zadrženým podezřelým, bylo obžalovanému Nykolu Kovtunovi kladeno za vinu spáchaní přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst.1 písm.b) tr.zákoníku, kterého se měl dopustit způsobem popsáním ve výroku tohoto rozsudku.

S ohledem na postup státní zástupkyně podle § 179e věty před středníkem trestního řádu nařídil soud obratem na den 25.10.2012 vazební zasedání k posouzení tvrzeného důvodu vazby u obžalovaného dle § 67 písm.c) tr.řádu, jež měl dle státní zástupkyně spočívat v tom, že hrozí důvodná obava, že obžalovaný bude opakovat trestnou činnost, pro kterou je stíhán. Po výslechu obžalovaného u vazebního zasedání dospěl soud k závěru, že důvod vazby dle § 67 písm.c) tr.řádu, je u obžalovaného dán, když přes vyslovený trest vyhoštění uložený mu soudem v roce 1997 na dobu neurčitou pobývá neoprávněně na území České republiky, neméně s ohledem na jeho osobu, osobní poměry a okolnosti případu dospěl soud k závěru, že vazbu u obžalovaného lze nahradit písemným slibem, který obžalovaný soudu při vazebním zasedání nabídl, neboť tento slib v daném případě je dostatečnou náhradou vazby, především s ohledem na osobu obžalovaného, jeho dosavadní život, rodinné zázemí v ČR. Obžalovaný byl tedy ve smyslu § 77 odst.2 tr.řádu propuštěn ze zadržení na svobodu, a to za současného přijetí písemného slibu dle § 73 odst.1 písm.b) tr.řádu. Současně, při vazebním zasedání bylo obžalovanému doručeno předvolání k hlavnímu líčení nařazenému na den 5.11.2012.

Pro úplnost soud uvádí, že po dobu od propuštění ze zadržení do hlavního líčení dne 5.11.2012 bylo obžalovanému ze strany orgánů cizinecké policie uděleno „výjezdní vízum“, tudíž po dobu probíhajícího trestního řízení trestnou činnost spočívající v maření výkonu úředního rozhodnutí neopakuje.

Obžalovaný svému slibu danému soudu při vazebním zasedání dostal a řádně se dostavil k hlavnímu líčení. U hlavního líčení, stejně jako u vazebního zasedání, stejně jako v přípravném řízení do protokolu o výslechu podezřelého popsal, že je si vědom skutečností, že rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 22.12.1997 č.j. 1T 291/97 mu byl mj. uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou. Od té doby s platností od 24.7.1997 do 31.12.2999 je veden v České republice v evidenci nežádoucích osob. Uložení soudního trestu vyhoštění předcházelo rozhodnutí o správním vyhoštění, které mu bylo uloženo rozhodnutím oddělením Cizinecké policie Olomouc, ze dne 23.7.1997 na dobu 1 roku, tedy do 23.7.1998. Obžalovaný ovšem ve lhůtě ČR neopustil. Podle svých slov se nacházel v nemocnici, měl pořezanou ruku, nemohl odcestovat. Za nějaký měsíc poté na ubytovně, kde bydlel, proběhla kontrola Cizineckou policií, při které bylo zjištěno, že zde obžalovaný už dávno nesmí být, a byl za to tedy soudem uznán vinným trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst.1 písm.b) tr.zákona, za což mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců, se zařazením do věznice s dozorem a dále trest vyhoštění z území ČR na dobu neurčitou. Při tom obžalovaný podotkl, že od 1.1.1998 se změnil trestní zákon tak, že trest vyhoštění se začal ukládat na dobu určitou. Následně obžalovaný vycestoval domů na Ukrajinu, kde byl nepřetržitě 8 let, a až po 8mi letech v roce 2005 znovu přijel do ČR. Přijel

na turistické vízum, které mu bylo uděleno zřejmě proto, že měl jiné příjmení, ovšem příjmení si nezměnil schválně kvůli tomu, aby mohl přijet do ČR. Ke změně příjmení u něj došlo už v roce 1999 z určitých osobních důvodů. Do ČR jel až 8 let na to. V roce 2005 do ČR přicestoval proto, že zde má rodinu, bratra, sestřenicu, jeho bratr již od roku 1996 má v ČR trvalý pobyt a rodinu. Po třech měsících Českou republiku řádně opustil. Znovu pak přijel až v roce 2007, kdy si zde našel přítelkyni a v roce 2007 se oženil. Žádal současně o povolení k trvalému pobytu. Místo toho na něj byla znovu podána Okresním státním zastupitelstvím v Olomouci obžaloba pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171/1b tr.zákona. Rozsudkem ze dne 11.12.2007 č.j. 1T 127/2007-36 byl za tento trestný čin odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání 2 let. Ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, nabyl tento rozsudek právní moci dne 11.2.2008. Obžalovaný ovšem ve zkušební době tohoto podmíněného odsouzení spáchal trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201/1 tr.zákona, za což byl rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 22.12.2008 pod sp.zn. 4T 233/2008 odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, se zařazením pro jeho výkon do věznice s dozorem. Současně mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 2 let. Následně však rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 5.1.2010 pod sp.zn. 1T 197/2009 byl zrušen trest ze zmíněného rozsudku sp.zn. 4T 233/2008 a za popsanou trestnou činnost a za sbíhající se další trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst.1 tr.zákona mu byl uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců jako trest nepodmíněný, se zařazením pro jeho výkon do věznice s dozorem a současně trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 30 měsíců. Z výkonu trestu odnětí svobody byl obžalovaný podmíněně propuštěn 15.12.2011 za současného stanovení zkušební doby do 15.12.2013. Někdy v roce 2009 či 2010 se rozvedl a začal žít s přítelkyní [redacted]. Za tu dobu, co sem přicestoval v roce 2007, zpět na Ukrajinu nevycestoval. V postatě je zde celou dobu včetně doby výkonu trestu odnětí svobody. Před tím, než nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody, tj. do 8.6.2011 a následně po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, tj. od 15.12.2011 žije se svou přítelkyní Jaroslavou Procházkovou a jejich společným synem [redacted] který se jim narodil 12. 1. 2010. Nyní má 3 roky. Jelikož nechce opustit rodinu a dítě, dělá vše pro to, aby dosáhl možnosti v České republice legálně být. Jeho přítelkyně [redacted] je nyní na mateřské dovolené, nicméně chodí na brigády a obžalovaný je doma s dítětem. Přítelkyně pobírá rodičovský příspěvek ve výši 8.000 Kč měsíčně. Obžalovaný trvalý pracovní poměr nemá, neboť nemá šanci získat pracovní povolení, ale pracuje příležitostně s bratrem jako stavební dělník na zateplování rodinných domů apod. Příjmy má tedy nepravidelné, kolem 10-12 tis.Kč měsíčně.

Poté, co byl obžalovaný propuštěn z vězení, požádal si o trvalý pobyt, jenž mu bylo sděleno, že na ten nemá nárok pro soudní vyhoštění. Požádal tedy o azyl, a to na Cizinecké policii v Přerově, a to cestou sloučení rodiny, nicméně bylo mu sděleno, a to konkrétně Pobytovým střediskem Kostelec nad Orlicí, že to je na špatné adrese, že takovéto problémy se přes žádost o azyl řešit nedají. V Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí mu pracovníci v souvislosti s řízením o mezinárodní ochranu poradili, že jediná cesta, jak legalizovat pobyt v ČR, je přes podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu, kdy mu bylo sděleno, že již od podání žádosti o přechodný pobyt fakticky platí, že zde mám povolení přechodný pobyt. Obžalovaný tedy podal přes Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra žádost o povolení k přechodnému pobytu v ČR. To, že po dobu od podání žádosti o přechodný pobyt až do rozhodnutí v této věci má v ČR legalizován pobyt bylo obžalovanému sděleno nejen v Pobytovém středisku v Kostelci nad Orlicí, ale i ze strany právníků, s nimiž spolupracoval v Centru pro podporu integrace cizinců v Olomouci. V okamžiku podání žádosti o přechodný

pobyt stáhl svou žádost o azyl. Byl poučen, že musí si vybrat, o co bude žádat. Obžalovaný dále soudu vysvětlil, že ze strany právníků z Centra pro podporu integrace Olomouc mu bylo vysvětleno, že Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, požádalo v rámci řízení o povolení k přechodnému pobytu policii ČR o zrušení správního vyhoštění. Z toho důvodu bylo 17. 10. 2012 přerušeno řízení o přechodný pobyt. Následně pak bylo obžalovanému doručeno vyznění ze strany Ministerstva vnitra, odboru azylové politiky, že v řízení o povolení přechodného pobytu se dále pokračuje, neboť předběžná otázka byla vyřešena. Jakým způsobem ovšem bylo o správním vyhoštění rozhodnuto, Ministerstvo nesdělilo.

Soud si proto k důkazu vyžádal spis Ministerstva vnitra ČR sp.zn. OAM-6331/PP-2012, týkající se obžalovaného Mikoly Kovtuna a jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu dle § 87b zákona č.326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, z něž zjistil, že Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, odbor podpory výkonu služby, oddělení pobytového režimu cizinců, ke shora uvedené žádosti o postup dle § 119a odst.6 zákona č.326/1999 Sb., sdělila, že v případě obžalovaného je zřejmé, že postup podle § 119a odst.6 zákona č.326/1999 Sb. spočívající ve zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění nelze uplatnit, neboť lhůta uloženého zákazu pobytu na území ČR uloženého správním vyhoštěním uplynula již 23.7.1998. Tento trest správního vyhoštění byl tedy vykonán, nicméně obžalovaný má uložen soudní trest vyhoštění, který stále platí, o čemž svědčí i záznam v evidenci nežádoucích osob s platností od 24.7.1997 do 31.12.2999. Na základě tohoto sdělení tedy Ministerstvo vnitra rozhodlo o pokračování v řízení o povolení přechodného pobytu obžalovaného v ČR. Nicméně ve věci samé resp. ve věci této žádosti dosud rozhodnuto nebylo.

Ke svým předchozím pokusům o legalizaci pobytu v ČR obžalovaný dále popsal, a vyplývá to i z listin k důkazu provedených, že dne 24.9.2007 podal na Oddělení cizinecké policie v Olomouci žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR. Tato žádost ovšem byla dne 19.11.2007 zamítnuta dle § 87k odst.1 zákona č.326/1999 Sb. Proti tomuto obžalovaný podal odvolání k ŘSCP Praha, které bylo dne 17.6.2008 zamítnuto. Dále dne 21.7.2008 ve Vyšších Lhotách podal obžalovaný žádost o azyl (řízení vedeno pod sp.zn. ČJCPOV-8911/ČJ-2008-64PV-AZ, kdy toto řízení bylo ukončeno neudělením azylu dne 28.4.2009. Opětovně pojal obžalovaný žádost o azyl dne 15.1.2012 v příjmacím středisku cizinců zastávka. Řízení bylo vedeno pod sp.zn. ČJCPR853/ČJ-2012-004025-AZ, přičemž řízení bylo dne 23.2.2012 zastaveno pro nepřipustnost. Znovu podal obžalovaný žádost o azyl dne 29.3.2012 v příjmacím středisku cizinců zastávka, řízení vedené pod sp.zn. ČJCPR-3769/CJ-2012-004025-AZ, kdy toto řízení bylo dne 29.5.2012 opět zastaveno pro nepřipustnost a obžalovanému byl vydán výjezdní příkaz s platností od 29.5.2012 do 12.6.2012. Dne 30.5.2012 pak podal obžalovaný na Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, pracoviště Přerov, žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU, vedeno pod č.j. OAM-06331/PP-2012, přičemž obžalovaný uvedl, že na základě výjezdního příkazu mu dne 12.6.2012 skončilo právo zde být, proto si dne 30.5.2012 podal žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka. V souvislosti s podáním této žádosti byl ze strany pracovníků Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí, se kterými řešil žádost v rámci mezinárodní ochrany i ze strany právníků Centra pro podporu integrace cizinců v Olomouci, stejně jako pracovníky Cizinecké policie v Přerově ujistěn, že v podstatě od okamžiku podání žádosti o přechodný pobyt až do skončení řízení o této žádosti zde ve smyslu § 87y zákona č.326/1999 Sb. má povolen přechodný pobyt, a to i přes to, že má soudem uložen trest vyhoštění. Měl tedy zato, že od okamžiku podání žádosti o přechodný pobyt má právo v ČR legálně být, až do skončení řízení o této jeho žádosti.

Kromě shora popsaných podání a žádostí se obžalovaný snažil zvrátit soudem uložený trest vyhoštění i prostě, postupem dle § 350h tr.řádu. První žádost o upuštění od výkonu trestu vyhoštění ve smyslu § 350h tr.řádu podal obžalovaný k Okresnímu soudu v Olomouci ke

sp.zn. 1T 291/97 dne 26.5.2008. Usnesením ze dne 5.6.2008 byla tato žádost obžalovaného zamítnuta, neboť jak vyplývá z odůvodnění, byly naplněny okolnosti uvedené v § 57 odst.3 písm.c) tr.zákona. Stížnost obžalovaného proti tomuto usnesení byla odvolacím soudem zamítnuta. Dne 2.12.2008 pak proti těmto rozhodnutím podal obžalovaný ústavní stížnost pro porušení základních práv a svobody stěžovatele. Usnesením Ústavního soudu ze dne 12.2.2009 byla tato ústavní stížnost odmítnuta. Dne 10.1.2012 podal obžalovaný novou žádost o upuštění od výkonu trestu vyhoštění podle §350h tr.řádu. Rovněž tato žádost byla usnesením Okresního soudu v Olomouci č.j. 1T 291/97-99 ze dne 2.3.2012 zamítnuta, a to se stejným odůvodněním, že tedy nejsou naplněny kumulativně předpokládané § 80/3c tr.zákoníku (účinného od 1.1.2010), když obžalovaný zde nemá povolen trvalý pobyt, nemá zde pracovní zázemí a jediná okolnost, která u něj figuruje je to, že má s paní Procházkovou syna Nikolaje, nar. 12.1.2010. Stížnost obžalovaného proti tomuto usnesení byla odvolacím soudem zamítnuta. Dále z dokladů předložených obžalovaným vyplývá, že dne 20.2.2012 sdělila Kancelář prezidenta republiky, že pan prezident neshledal důvody k udělení milosti obžalovanému. Obžalovaný se tedy snažil vrátit svou situaci i prostředím podání žádosti o milost prezidenta. Dne 23.4.2012 pak obžalovaný podal podnět Ministerstvu spravedlnosti ČR k podání stížnosti pro porušení zákona, přičemž dne 9.12.2012 Ministerstvo spravedlnosti ČR obžalovanému sdělilo, že ministr spravedlnosti neshledal ve výše uvedené věci důvody k podání stížnosti pro porušení zákona ve smyslu §266/1.2 tr.řádu a podnět obžalovaného odložil. Obžalovaný soudu ke spisu dále doložit stanovisko k řízení o oddělení povolení k přechodnému pobytu dle hlavy IV a § 67 zákona č.326/1999 Sb., výzva k vyznačení štítku o zahájení řízení o přechodném pobytu rodinného příslušníka občana EU dle § 87y. Z obsahu této listiny ze dne 11.6.2012 s jejímž sepsáním obžalovanému asistovali pracovníci Centra pro podporu integrace Olomouce, vyplývá, že obžalovaný se zejména domnívá, že splňuje všechny kumulativní podmínky pro udělení přechodného pobytu dle zákona č.326/1999 Sb. Rovněž má zato, že u něj absentují negativní podmínky vyjádřené v § 87y zákona č.326/1999 Sb., a má zato, že po dobu od podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu až do doby rozhodnutí v této věci, zde má povolen přechodný pobyt. Z dalšího odůvodnění tohoto podání pak vyplývá přesvědčení obžalovaného o tom, že jsou u něj splněny podmínky pro udělení povolení k přechodnému pobytu. Obžalovaný tedy soudu opakovaně tvrdil, že na základě sdělení jednak Pobytového střediska v Kostelci nad Orlicí a jeho pracovníků jednak na základě sdělení pracovníků, resp. právníků z Centra pro podporu integrace cizinců v Olomouci, kteří mu sepisovali jednotlivá podání a jednak i na základě sdělení pracovníků Cizinecké policie v Přerově, kteří se takto vyjádřili při podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu obžalovaným, se obžalovaný domníval a žil v přesvědčení, že po dobu od podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu až do doby rozhodnutí příslušného orgánu v tomto správním řízení, zde může legálně pobývat, že zde má povolen přechodný pobyt. Proto tuto žádost podával hned 30.5.2012 ještě před vypršením lhůty výjezdního příkazu.

Veškeré skutečnosti popsané obžalovaným shora pak korespondují s listinami, jednak předloženými obžalovaným, a jednak opatřeními soudem, které byly v hlavním líčení k důkazům provedeny. Jedná se zejm. o podstatný obsah spisu Okresního soudu v Olomouci sp.zn. 1T 291/97, zejména pak rozhodnutí z něj shora citovaná, včetně rozsudku ze dne 22.12.1997 sp.zn. 1T 291/97, jímž byl mj. obžalovanému uložen onen trest vyhoštění na dobu neurčitou, v právní moci dne 22.12.1997. Dále pak soud provedl důkaz připojenými spisy Okresního soudu v Olomouci sp.zn. 1T 127/2007, sp.zn. 4T 233/2008 a sp.zn. 1T 197/2009, z nichž vyplývají předchozí odsouzení obžalovaného, jak rozvedeno shora, jednak pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a v dalších dvou případech pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky. Tyto spisové materiály korespondují s opisem rejstříku trestů

obžalovaného, z něhož vyplývá, že ten má v rejstříku trestů právě tyto čtyři záznamy. Skutečnosti tvrzené obžalovaným shora týkající se jeho žádosti o azyl pak vyplývají z karty žadatele o azyl č.l.11-13 spisu, rozhodnutí Policie ČR, Severomoravského kraje, Ostrava, oddělení cizinecké policie ze dne 23.7.1997 č.j. PSM-595/OCP-OL-97 pak dokládá skutečnosti týkající se správního vyhoštění, které bylo obžalovanému tímto rozhodnutím uloženo tak, že mu byl zakázán pobyt na území ČR do 23.7.1998 a s tím, že lhůta k vycestování z území ČR mu byla stanovena do 27.7.1997. Právě proto, že nevyhověl tomuto rozhodnutí, byl rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 22.12.1997 odsouzen mj. k trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Tvrzení obžalovaného o podání žádosti o trvalý pobyt pak koresponduje s rozhodnutím č.l.35-37. Lustrací obžalovaného v informačních systémech PČR, v evidenci nežádoucích osob, pak vyplývá, že je evidován jako nežádoucí osoba od 24.7.1997 do 31.12.2009. A skutečnost, že obžalovaný si podal žádost o povolení k přechodnému pobytu vyplývá z lustrace č.l. 8, z níž vyplývá i číslo jednací správního spisu, přičemž z poznámky vyplývá, že „pobyt dle § 87y ne“. Vztažná osoba je Procházka Nikolaj, Procházková Jaroslava, tedy dítě a družka. Žádost byla podána 30.5.2012, řízení bylo přerušeno od 17.10.2012. Z listiny č.l.10 vyplývá, že s ohledem na zamítnutí poslední žádosti o azyl bylo obžalovanému oddělením pobytových agend Hradec Králové vydáno výjezdni vízum s platností od 29.5.2012 do 12.6.2012 a další tvrzení obžalovaného jsou doložena listinami, a to rozhodnutím Kanceláře prezidenta republiky z 20.2.2012 o neudělení milosti prezidenta, podnět odsouzeného k podání stížnosti pro porušení zákona z 23.4.2012, oznámení Ministerstva spravedlnosti o tom, že nebyly shledány důvody k podání stížnosti pro porušení zákona z 9.10.2012, hrazení se proti odložení podnětu k podání stížnosti pro porušení zákona ze dne 1.11.2012. Dále byl proveden důkaz spisovým materiálem Ministerstva vnitra ČR, sp.zn. OAM-6331/PP-2012, č.l. 89-148, z něj vyplývají skutečnosti obžalovaným již shora tvrzené, tedy že dne 30.5.2012 podal žádost o povolení k přechodnému pobytu na území ČR, doložením veškerých dokladů, s potvrzením od družky Jaroslavy Procházkové, která potvrdila, že s ní a s jejich společným synem čije ve společné domácnosti, přičemž toto řízení bylo přerušeno za účelem vyřešení předběžné otázky spočívající v rozhodnutí příslušného orgánu o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění podle §119a/6 zákona č.326/1999 Sb. Usnesení je ze dne 17.10.2012. Policie ČR, odbor podpory výkonu služby, oddělení pobytového režimu cizinců ovšem k této žádosti dne 15.10.2012 sdělilo skutečnosti uvedené shora, tedy že v tomto případě postup podle § 119a/6 zákona č.326/1999 Sb. nelze uplatnit, neboť lhůta uloženého správního zákazu pobytu na území ČR již uplynula. Dne 30.10.2012 byl tedy obžalovaný vyrozuměn o pokračování v řízení o povolení k přechodnému pobytu. Rozhodnuto dosud nebylo.

S ohledem na vývoj dokazování u hl. líčení, a především tvrzení obžalovaného soud jako svědky k hlavnímu líčení předvolal pracovníky Centra pro podporu integrace cizinců Olomouc: Mgr. Pavla Šejnohu a Jana Juránka. Mgr. Pavel Šejnoha potvrdil, že pracuje jako poradce Sdružení občanů zabývajících se emigranty, kde se s obžalovaným setkal prvně. Kromě toho ještě poskytuje právní poradenství externě v Centru pro podporu integrace cizinců v Olomouckém kraji. Jedná se o zařízení zřízené správou uprchlických zařízení Ministerstva vnitra, takže se jedná o státní organizaci. Situaci obžalovaného s ním začal řešit 1.3.2012. V té době si obž. podával žádost o azyl. Obžalovanému tedy pomáhal v rámci řízení o povolení azylu, následně mu pak sepisoval podnět k podání stížnosti pro porušení zákona, protože svědek osobně se domníval, že trest vyhoštění, který byl podle tehdy platných předpisů uložen na dobu neurčitou, je nepřiměřený přísný. Navíc, zhruba 9 dní po vydání tohoto rozsudku od 1.1.1998 se stala účinnou novela, která nadále umožnila ukládat trest vyhoštění pouze na dobu určitou. Následně pak obžalovaný přišel do Centra pro podporu integrace cizinců někdy v červnu, to tam svědek osobně nebyl, a jeho situaci s ním začal řešit kolega

Jan Juránek. Svědek se s ním znovu setkal až někdy v srpnu 2012. Svědek ovšem věděl o tom, že úředníkem odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra bylo obžalovanému doporučeno „aby si požádal o přechodný pobyt, že to pro něj bude výhodnější. Svědek sám nad tímto postupem u obžalovaného také přemýšlel, nicméně nebyl si úplně jist postupem správních orgánů, jejichž postupy se nedají označit za jednotné, kdy ví o tom, že správní orgány někdy úplně odmítnou přijmout žádost o povolení k přechodnému pobytu, přičemž platí § 87y zákona o pobytu cizinců, který říká, že od podání žádosti by obžalovanému příslušeno potvrzení o podání žádosti a od tohoto okamžiku by zde měl v podstatě legalizovaný pobyt, neboť správní vyhoštění, které mu bylo v roce 1997 uděleno, a jehož zákaz pobytu vlastně mafil ten měsíc, tak tento trest správního vyhoštění už vykonal 23.7.1998. Takže správní vyhoštění obžalovaný uloženou neměl a proto je svědek toho názoru, že by se na něj mělo vztahovat ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců, a mělo by mu tedy příslušet „potvrzení o žádosti“ s účinkem opravňujícím cizince k pobytu na území ČR, absentují totiž negativní podmínky v podobě správního vyhoštění, když o soudním trestu vyhoštění v § 87y není naprosto žádná zmínka. Podle argumentů in dubio pro mitius, které se uplatní právě pro výklad těchto typicky veřejnoprávních norem, nelze přičítat k tíži adresáta právní normy, že se zákonodárci nevyjádřili přesně, přesto, že možná úmyslem zákonodárci bylo, aby na tuto situaci dopadl i trest vyhoštění, aby to byla také další podmínka, která by znemožňovala udělení potvrzení o žádosti, ale v zákoně to zkrátka stanoveno není, takže podle názoru svědka i jeho kolegy, obžalovanému potvrzení o žádosti příslušelo, tzn. od podání žádosti mu příslušelo právo pobývat na území ČR legálně až do rozhodnutí v této věci. Svědek od obžalovaného ví, že postup spočívající v podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu mu byl doporučen pracovníkem odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra v Kostelci nad Orlicí. Samotná žádost se vypisuje do formuláře, a tento formulář si vyplnil přímo obžalovaný sám na Odboru azylové a migrační politiky v Přerově, podle místa pobytu obžalovaného. Následně pak kolega Jan Juránek sepsal s obžalovaným ono stanovisko k žádosti o udělení přechodného pobytu, jak je založeno na čl. 83-84. Svědek s argumentací svého kolegy naprosto souhlasí. Stěžejní myšlenkou je skutečnost, že absentují negativní podmínky uvedené v § 87y, tudíž obžalovaný je oprávněn legálně se zde zdržovat od podání žádosti o přechodný pobyt až do rozhodnutí v té věci. Obžalovanému bylo potvrzeno podání žádosti, tím, podle názoru svědka mu vzniklo oprávnění pobývat na území ČR podle §87y zákona o pobytu cizinců, a to přímo ze zákona. Skutečnost, že cizinec má povolení k pobytu ve smyslu § 87y zákona č.326/1999 Sb., vyžaduje správní orgán tím, že buď dá nebo nedá potvrzení do cestovního pasu cizince, což v tomto případě neučinil, nicméně tato skutečnost podle názoru svědka sama o sobě nemůže znamenat, že by cizinec zde nemohl pobývat. Toto nevyplývá ze zákona, navíc praxe správních orgánů konkrétně přerovské cizinecké policie je taková, že některým cizincům, kteří nesplňují podmínky §87y potvrzení vystaví a některým, kteří tyto podmínky splňují, tak potvrzení do pasu nedají, takže svědek považuje praxi správního orgánu za nekorektní. Navíc, jak už svědek uvedl shora, vystavení štítku jako potvrzení o žádosti není podle nich potřeba, jedná se pouze o osvědčení o podání žádosti, které nezpůsobuje vznik práva, neboť toto právo pobývat na území po dobu od podání žádosti ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců vzniká dnem podání žádosti přímo ze zákona.

Samozřejmě výsledek celého řízení je nejistý. Svědek potvrdil, že i před obžalovaným vyjádřil své stanovisko stejně jako jeho kolega Jan Juránek, že od okamžiku podání žádosti o povolení přechodného pobytu je oprávněn se zde zdržovat, svědek rovněž potvrdil, že mu byla známa předchozí odsouzení žalovaného i jeho předchozí pokusy o legalizaci pobytu zde prostřednictvím upuštění od výkonu trestu vyhoštění. Je pravdou, že obžalovaný měl výjezdni příkaz, který mu stanovil určitou 14ti denní lhůtu, během které buď cizinec musí opustit území ČR, nebo si opatřit další oprávnění k pobytu, což obžalovaný podle svědka udělal tím,

že si podal žádost o povolení k přechodnému pobytu. Svědek ještě doplnil, že samotné podání žádosti o přechodný pobyt, pokud neexistují ony negativní podmínky § 87y stanoví určitou fikci, že cizinec zde má povolení k onomu přechodnému pobytu. Dle názoru svědka tím, že 30.5.2012 podal obžalovaný žádost o přechodný pobyt pobýval na území ČR legálně, přičemž toto je výklad § 87y zákona č.326/1999, a to i za situace, kdy má soudem uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou, neboť toto už je potom další otázka, kterou si musí správní orgán posoudit v rámci rozhodování o udělení či neudělení povolení k přechodnému pobytu. Nicméně, v § 87y jako negativní podmínka trest vyhoštění uveden není. Svědék Jan Juránek v podstatě potvrdil veškeré skutečnosti uvedené Mgr. Šejnohou, potvrdil, že obžalovaného jako klienta převzal jako pracovník Centra pro integraci cizinců v Olomouci někdy v květnu či červnu 2012 s tím, že již podal žádost o přechodný pobyt pro rodinného příslušníka občana EU podle zákona o pobytu cizinců a požádal ho o poradenství v této věci. V době, kdy přišel na poradu, měl žádost o přechodný pobyt už podanou. Svědek rovněž potvrdil, že s ním konzultoval dopady §87y zákona o pobytu cizinců. Sdělil mu své stanovisko, že vzhledem k hypotéze § 87y, kdy je u něj dána absence obou negativních podmínek, protože správní vyhoštění, které měl uloženo, vykonal již v roce 1998, a navíc je to jeho první žádost o přechodný pobyt, je dána absence obou dvou negativních podmínek, které zákon v §87y spojuje s tím, kdy žádost nemá ten legalizační efekt. Svědek tedy obžalovanému výslovně řekl, že podle jeho názoru ten § 87y na něj dopadá, tedy že po dobu probíhajícího řízení o povolení k přechodnému pobytu má zde legalizován pobyt. Navíc se svědek před obžalovaným vyjádřil v tom směru, že podle jeho názoru uložený trest vyhoštění samotný, bez existence dalších podmínek, nemůže automaticky znamenat zamítnutí žádosti obžalovaného. Je k tomu nutno, aby přistoupily ještě další podmínky v podobě závažné hrozby, vážné újmy, zájmů ČR, jak je to popsáno v § 87d zákona o pobytu cizinců. Svědek se rovněž vyjádřil v tom směru, že si nemyslí, že opakované podávání žádosti o azyl či o přechodný pobyt by měly znamenat, že na určitou osobu nedopadne trest vyhoštění, nicméně poukázal na konkrétní případ obžalovaného, kdy trest vyhoštění mu byl uložen v roce 1997 na dobu neurčitou, neboť tehdejší zákon to jinak neumožňoval. Toto pojetí pozdější zákonodárci sám odmítl s tím, že i při výkonu tohoto trestu by se měl brát zřetel k zásadě přiměřenosti. Vzhledem k tomu, že obžalovaný má zde reálně fungující život, myslí si svědek, že § 87y zákona o pobytu cizinců by se na něj měl vztahovat s tím, že pokud převáží zájem státu na realizaci toho 15let starého soudního rozhodnutí o uložení trestu vyhoštění, je to možné. Svědek se ovšem domnívá, že při posouzení intenzity zásahu do veřejného zájmu při posouzení toho, že tu má obžalovaný reálně fungující rodinné vazby, nemělo by to vést k zamítnutí té žádosti, nicméně, pokud ano, opakované podávání této žádosti už nemá ten legalizační efekt ze zákona, pokud zákonodárci chtěl, aby i soudní trest vyhoštění měl za následek neexistenci legalizačního efektu, když se přiznává k podané žádosti o povolení k přechodnému pobytu, pak to měl *expressis verbis* uvést do hypotézy §87y, což neudělal. To, že obžalovaný byl mj. odsouzen 2x za ohrožení pod vlivem návykové látky, už by měl správní orgán posoudit pouze v rámci materiálních podmínek dle §87b zákona č.326/1999 Sb. Veškeré skutečnosti tvrzené oběma svědky potvrdil po jejich výsleších i obžalovaný. Znovu popsal, že 14 dní před skončením výjezdního příkazu řešil, co a jak má dělat dál, zda má tedy skutečně vycestovat. Na Cizinecké policii v Přerově mu bylo při podání žádosti o přechodný pobyt řečeno, že je předpoklad, že mu Ministerstvo vyhoví, a že po tu dobu od podání žádosti zde může pobývat. Toto mu řekl i pan Juránek.

Z provedeného dokazování jak shora popsáno tedy jednoznačně vyplývá, že skutek tak, jak je popsán ve výroku shora se stal. Je nesporné, že rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 22.12.1997 č.j.1T 291/97, téhož dne v právní moci, byl obžalovanému uložen mj. trest vyhoštění z ČR. Dne 12.6.2012 skončila obžalovanému platnost výjezdního

příkazu a on se zde přesto nadále zdržoval, z území ČR nevycestoval, přičemž dne 24.10.2012 byl zadržen policejními orgány Policie ČR, KRP Ol kraje, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort Přerov. Nicméně, na základě provedeného dokazování dospěl soud k závěru, že tento v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem, a to pro absenci subjektivní stránky trestného činu v podobě zavinění.

Podle § 13 odst. 1 tr.zákoníku trestným činem je protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně. Termínem znaky uvedené v zákoně se rozumí formální znaky trestného činu, zejména se jedná o typové znaky, tj. znaky skutkové podstaty trestného činu (tj. protiprávnost, objekt, objektivní stránka, subjekt a subjektivní stránka), stanovený věk a přičetnost pachatele. Není-li naplněn některý z těchto znaků trestného činu, pak nemůže být shledána trestnost tohoto činu podle trestního zákoníku. V průběhu dokazování v této trestní věci de facto již od přípravného řízení existovaly pochybnosti o naplnění subjektivní stránky trestného činu, tedy nebylo zcela zřejmé, zda v dané věci lze obžalovanému přičítat zavinění, a to ve formě úmyslu, neboť dle §13 odst. 2 tr.zákoníku, k trestní odpovědnosti za trestný čin je třeba úmyslného zavinění, nestanoví-li trestní zákon výslovně, že postačí zavinění z nedbalosti. § 337 odst.1 tr. zákoníku, jehož spáchání je obžalovanému kladeno za vinu, pak nestanoví, že by postačilo zavinění z nedbalosti, tudíž zákonodárce měl na mysli, že k naplnění znaků skutkové podstaty přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání je třeba úmyslného zavinění ve smyslu § 15 tr.zákoníku. Zavinění podle právní nauky je obligatorním znakem subjektivní stránky trestného činu. Je to vnitřní psychický vztah pachatele, k podstatným složkám trestného činu. Zavinění spočívá ve složce vědění (intelektuální), která zahrnuje vnímání pachatele a ve složce vůle zahrnující především chtění, nebo srozumění, tedy v podstatě rozhodnutí jednat určitým způsobem se znalostí podstaty věci. Jestliže pachatel rozhodně skutečnosti nechce, ani s nimi není srozuměn, není tu žádný volní vztah. §15 odst.1 písm.a) definuje přímý úmysl tak, že pachatel chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem, a v písm.b) definuje nepřímý úmysl tak, že pachatel věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že jej způsobí, byl s tím srozuměn. Podle odst.2 srozuměním se rozumí i smíření pachatele s tím, že způsobem uvedeným v trestním zákoně může porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem.

Soud tedy v rámci dokazování především zkoumal, zda u obžalovaného lze dovodit zavinění v podobě úmyslu, a to ať už přímého či alespoň nepřímého. Na základě provedeného dokazování dospěl soud k jednoznačnému závěru, že zavinění v podobě úmyslu, tzn. naplnění subjektivní stránky trestného činu u obžalovaného absentuje. Z důkazů v hlavním líčení provedených jednoznačně vyplývá, že obžalovaný se po celou dobu de facto od roku 2007, kdy se vrátil do České republiky poté, co v roce 1997 mu byl uložen trest vyhoštění, přičemž sám uvedl, že od roku 2007 zde začal žít, snažil zvrátit soudem uložený trest vyhoštění, a to všemi možnými zákonnými cestami, jak podrobně popsáno shora. Žádná z nich ovšem nebyla úspěšná. Poté, co mu byla zamítnuta poslední žádost o udělení azylu na území ČR dne 29.5.2012, byl mu vydán výjezdní příkaz s platností od 29.5.2012 do 12.6.2012. Obžalovaný ovšem hned dne 30.5.2012 podal Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky, pracoviště Přerov, žádost o přechodný pobyt v ČR, a to podle § 87b zákona č.326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR s odůvodněním, že je rodinným příslušníkem občana EU, když trvale žije ve společné domácnosti se svou družkou [redacted] když spolu mají syna [redacted]. Tuto žádost obžalovaný podle svých slov podal jednak na základě doporučení pracovníků Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí, se kterými spolupracoval v rámci žádosti o udělení azylu, kteří mu doporučili, že přes azyl cesta nevede, že v okamžiku, kdy podá žádost o přechodný pobyt, tak de facto od toho okamžiku bude mít

na území ČR pobyt legalizován, a to i přes to, že má udělen trest vyhoštění. Stejně skutečnosti mu při podání žádosti o přechodný pobyt potvrdili i pracovníci Odboru azylové a migrační politiky, pracoviště Přerov. Následně pak celou záležitost konzultoval s pracovníky Centra pro podporu integrace cizinců v Olomouci s Mgr. Pavlem Šejnohou a Janem Juránkem, kteří oba mu tento názor potvrdili. Oba pracovníky Centra pro podporu integrace cizinců Olomouc, tedy Mgr. Pavla Šejnohu a Jana Juránka soud vyslechl v hlavním líčení jako svědky. Tito bezeschytně potvrdili shora uvedené tvrzení obžalovaného a de facto jeho obhajobu. Potvrdili, že od obžalovaného věděli o doporučeních k podání žádosti o přechodný pobyt ze strany pobytového centra Kostelec nad Orlicí, i ze strany odboru Azylové a migrační politiky, pracoviště Přerov, s tím, že oba vyslovili stejný názor. Konkrétně a podrobně vysvětlili, z jakých zákonných důvodů se domnívají, že na obžalovaného se vztahuje ustanovení § 87y zákona č.326/1999 Sb. Oba se vyjádřili tak, že podle jejich názoru se na obžalovaného ustanovení § 87y vztahuje, neboť u něj není dána ani jedna z negativních podmínek vymezujících důvody, kdy se toto ustanovení na žadatele nevztahuje, tedy obžalovaný nemá uloženo správní vyhoštění, když toto mu naposledy bylo uloženo v roce 1997, a to na dobu do 23.7.1998 a jednalo se u něj o první žádost o povolení k přechodnému pobytu, tudíž žádná z taxativně vymezených negativních podmínek §87y u obžalovaného dána není. Oba svědkové prokázali na skutečnost, že o soudním trestu vyhoštění se v tomto § nehovoří, proto oba obžalovanému sdělili svůj právní názor, že od okamžiku podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu až do rozhodnutí v tomto správním řízení, zde má legalizován pobyt. Samozřejmě rozhodnutí ve věci samé je pak na posouzení všech okolností, které musí správní orgán provést až v rámci samotného řízení o povolení k přechodnému pobytu ve smyslu § 87d zákona č.326/1999 Sb.

Soud tedy dospěl k závěru, že obžalovaný na základě všech těchto jednoznačně hovořících informací, které mu byly sděleny z různých stran, se zcela důvodně domníval, že od podání žádosti o přechodný pobyt, tj. od 30.5.2012 až do doby rozhodnutí v té věci samé, zde má legalizován pobyt, a minimálně do doby rozhodnutí o žádosti o přechodný pobyt, může na území ČR beztrestně pobývat. Právníci Centra pro podporu integrace se svědkem řešili i okolnosti neudělení tzv. štítku, tj. potvrzení o podání žádosti o přechodný pobyt do pasu obžalovaného. Obžalovanému sdělili stanovisko, které pak vyjádřili a vysvětlili i soudu u hlavního líčení. Tvrzení obžalovaného v rámci jeho obhajoby, kterou uplatňoval už od přípravného řízení spočívající v tom, že měl zato, že po dobu od podání žádosti o přechodný pobyt se až do rozhodnutí v této věci na území ČR může legálně zdržovat, byla provedeným dokazováním prokázána. Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že obžalovaný se na základě informací, které měl, zcela důvodně domníval, že pokud se na území ČR zdržuje od podání žádosti o přechodný pobyt, tj. od 30.5.2012 až do doby rozhodnutí v této věci, ve které mimochodem dosud rozhodnuto nebylo, a to přes to, že výjezdní příkaz měl uděleno do 12.6.2012, neporušoval žádné zákony ČR, a to ani zákony trestní.

Soud tedy jak shora uvedeno, s ohledem na výsledky provedeného dokazování, nemohl u obžalovaného dovést naplnění obligatorního znaku subjektivní stránky trestného činu, jako pojmového znaku trestného činu, v podobě zavinění, a to konkrétně v daném případě zavinění úmyslného. V tomto případě totiž u obžalovaného zcela absentuje složka vůle zahrnující buď chtění, či srozumění, na podkladě znalosti rozhodných okolností. Obžalovaný tím, že po podání žádosti o přechodný pobyt setrval na území ČR, jednoznačně neměl v úmyslu, nechtěl, a ani nebyl srozuměn s tím, že porušuje zájem chráněný trestním zákonem. Naopak, bylo prokázáno, že se zcela oprávněně s ohledem na informace, které měl, domníval, že minimálně po dobu probíhajícího správního řízení o povolení k přechodnému pobytu, se na území ČR zdržuje legálně. S ohledem na takovéto výsledky dokazování pak soudu nezbylo, než obžalovaného podle § 226 písm.b) tr.řádu obžaloby, resp. návrhu na

potrestání zprostit, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem pro absenci subjektivní stránky trestného činu jak popsáno shora.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Prostějově, se sídlem CZ-796 01 Prostějov, Havlíčkova 16. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve výše uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně podle § 251 tr. řádu musí být odvolání také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy. Toto právo nenáleží osobám, které se ho výslovně po vyhlášení rozsudku vzdaly.

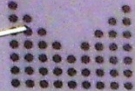
Okresní soud v Prostějově
dne 26.11.2012

JUDr. Adéla Pluskalová
samosoudkyně

za správnost vyhotovení:
Měsíková Soňa, DiS.

 MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

MVCRX01COXS1
prvotní identifikátor

odbor azylové a migrační politiky
oddělení pobytu cizinců
P.O.BOX 210
701 00 Ostrava 1

Č. j. MV- 10059-1/OAM-2013

Ostrava 20. ledna 2013
Počet listů: 1

Magistrát města Prostějova
odbor sociálních věcí
oddělení sociálně právní ochrany dětí
ul. Školní 4
796 01 Prostějov

Žádost o prověření poměrů v rodině - k OAM-6331/PP-2012

Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky přijal dne **30. 5. 2012** žádost o povolení k přechodnému pobytu, kterou dle ustanovení § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých zákonů, v platném znění podal pan [redacted] st. přísl. Ukrajina, a to jako rodinný příslušník občana EU, v jeho případě níže uvedeného nezletilého syna.

[redacted] je dle doloženého rodného listu, vydaného matrikou Magistrátu města Olomouce dne 22. 12. 2011 na základě Zápisu o určení otčovství k narozenému dítěti, nezletilému [redacted] st. přísl. Česká republika, otcem nezletilého dítěte, matkou je paní [redacted] st. přísl. Česká republika.

V souvislosti se správním řízením ve věci výše uvedené žádosti Vás žádáme o prověření poměrů v rodině výše uvedeného nezletilého [redacted] který by měl pobývat se svou matkou a otcem v rodinném domě na adrese [redacted] jehož vlastníkem, je paní [redacted]

Žádáme Vás zdvořile o co nejpodrobnější sdělení o poměrech v rodině nezletilého se zaměřením zejména na vzájemný vztah otce a syna a dále pak na vztah mezi jeho rodiči.

Ing. Vítězslav Skalička
Vedoucí OPC Moravskoslezského
kraje
podepsáno elektronicky

Vyřizuje: Ing. Hana Dudková
tel. č.: 794 720 393
e-mail: hana.dudkova@mvcz.cz

1

Příloha 14 Odpověď na žádost o prověření poměrů v rodině

0117-6331/17 2012

MAGISTRÁT MĚSTA PROSTĚJOVA
ODBOR SOCIÁLNÍCH VĚCÍ
ŠKOLNÍ 4, 796 01 PROSTĚJOV
tel: +420 582 329 111 (úšředna) fax: +420 582 342 338 www.prostejov.eu

Odbor azylové a migrační politiky
Oddělení pobytu cizinců
P.O.BOX 210
Ostrava I

S00AX01INPCY

21.555.2.3 V15

Vaše značka: MV-10059- 1/OAM-2013	Ze dne:	Naše značka: čj. PVMU 18513/2013 21 SpZn. OSV1 70/2013	Vyřizuje: Pajchlová Lenka
Telefon: 582 329 538	Fax: 582 329 329	E-mail: lenka.pajchlova@prostejov.eu	Datum: 13. 2. 2013

Nezl. [redacted], bytem [redacted]
zpráva o poměrech v rodině

K Vašemu dotazu sdělujeme, že dle sdělení rodičů nezl. vedou společnou domácnost od roku 2009, v lednu 2010 se jim narodil nezl. [redacted]. Otcovství k nezl. bylo určeno 22. 12. 2011 na matrice Magistrátu města Olomouce. Společně bydlí v rodinném domě, který je ve vlastnictví matky. Jedná se o dům o velikosti 2 + 1, za elektriku hradí 2.500,- Kč měsíčně a za vodu 3.000,- Kč ročně. [redacted] je v evidenci ÚP, od ledna 2013 pobírá dávku pomoci v hmotné nouzi ve výši 3.666,- Kč a přídavky na dvě nezl. děti ve výši 1.000,- Kč. Pan [redacted] není v evidenci ÚP, není zaměstnaný. Trvalé bydliště otce je na Ukrajině, má ukrajinské státní občanství. Nezl. [redacted] navštěvuje od září 2011 mateřskou školu v Olšanech u Prostějova, školné nehradí. Obědy hradí v měsíční výši 560,- Kč. Nezl. navštěvuje MUDr. [redacted] v Olomouci, je zdravý. Matka má další vyživovací povinnost k nezl. [redacted] nar. 11. 1. 1998, otec nezl. má stanoveno přispívat na její výživu částku 1.500,- Kč, hradí nepravidelně.

Na dotaz rodiče nezl. uvedli, že vedou společnou domácnost. Shodně uvádějí, že jejich soužití je klidné, chtějí i nadále spolu žít a vytvořit úplnou rodinu pro nezl. Mají v plánu uzavřít sňatek. Nezl. [redacted] je na otce citově fixovaný, má jej rád. Na jeho výchově se otec podílí od narození.

Mgr. Jaroslav Svozil
vedoucí odboru soc. věcí
Mgr. Bc. Marcela Trunečková, v.r.
ved. odd. soc. právní ochrany dětí

vyřizuje: Lenka Pajchlová, v.r., OSPOD

„ otisk razítka“

Příloha 15 Výzva k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí

20-11-2012

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

MINISTERSTVO VNITRA ČR
Odbor azylové a migrační politiky
pracoviště Přerov
U Výstaviště 18, P. O. BOX 74, 751 52 Přerov 1
tel. č.: 974 760 399, fax.: 974 760 398

Č.j.: OAM-6331-14/PP-2012 Přerov 01. listopadu 2012
Počet listů: 1
Přílohy: 0

Pan Zmocněná osoba

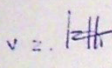
Vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

Ve věci Vaší žádosti o povolení přechodného pobytu dle ust. § 87b zák.č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen zákon o pobytu cizinců), vedené pod shora uvedeným číslem jednacím (č.j.), Vás správní orgán vyrozumívá o Vašem právu, zakotveném v § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí.

Této možnosti můžete využít ve lhůtě **do 7 dnů ode dne doručení tohoto vyrozumění** (ve všední dny kromě pátku v Po a St od 8.00 – 17.00 hod a v Út a Čt od 8.00 – 12.00 hod) na pracovišti odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky, na adrese U Výstaviště 3183/18, Přerov, kdy bude na uvedeném pracovišti připraven správní spis k nahlédnutí.

Vyjádření k podkladům pro rozhodnutí je Vaším právem, nikoli povinností.

Pokud hodláte svého práva využít, doporučujeme Vám objednat se k návštěvě pracoviště na konkrétní den a hodinu na telefonním čísle **974 760 395**. V ostatních případech jsou osoby dostavující se za účelem úředních jednání na pracoviště odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky odbavovány podle pořadí, v jakém se na pracoviště dostaví.

PhDr. Tomáš Haišman
ředitel odboru

z pověření v. z.
Mgr. Marie Hendrychová
vedoucí OPC Olomouckého kraje

Vyřizuje: Ing. Michaela Hlobilová
Tel: 974 760 395

Příloha 16 Spisová obálka vnější a vnitřní strana

Záznam o oprávněné úřední osobě (§ 15 odst. 4 zák.č. 500/2004 Sb., správní řád):		
Příjmení, jméno, služební označení	Přiděleno od-do	Úkon

Další úřední osoby		
Příjmení, jméno, služební označení	Přiděleno od-do	Úkon
Ing. Hlobilová Michaela	21.5.2012 - 16.16.2012	PŘÍJEM, KONTROLA
Ing. Hana Dudková	19.6. - 30.10. 2012	Ukon
Ing. Hlobilová Michaela	1. XI. 2012	VÍZA K SEZNÁMENÍ SE SPISEM
Bc. Iva Adamcová	12. XI. 2012	seznámení se spisem
Ing. Hana Dudková	17.11.	Ukon

Seznam spisového materiálu k č.j. DAM-6331/77-2012

Žádost o přechodný pobyt

tel: Datum narození:

í příslušnost: UKRAJINA

Připojené spisy:		
Název orgánu - vlastníka spisu	Číslo jednací spisu	Připojen od-do

Dne	Typ dokumentu	Číslo jednací	Počet listů		Poznámka
			ulož.	odesl.	
30/3	Žádost o přechodný pobyt		3		
30/5	Doklad potvrzující účel pobytu		3		
30/5	Doklad o zajištění ubytování		2		
31/5	Kopie CD		2		
	Příná m.c.		1		
	Prohlášení dlužky		1		

Poř. číslo Dne	Typ dokumentu	Číslo jednací	Počet listů		Poznámka
			ulož.	odesl.	
2 21/5	listina		12		
3 21/5	inj. stáží		1		
4 21/5	RT ČR		1		
5 21/5	Základní předání + změna stavu		2+3		
6 21/6	ROZK. k MSČU + smyč. zhr. v. s. n. p. n. t.		6+2+1		
7 21/6	DEKRETY V. O. N.		3		
8 21/6	Záhlost o PK		1		
9 21/6	Záhlost NA KČP - postup na 21/6. 16. 2002		1		
10 21/6	UHLAVICE PK		3		
11 21/6	UHLAVICE o p. v. k. k. k. + 2002		3		
12 21/6	DEKRETY KČP		1		
13 21/6	UHLAVICE. o p. v. k. k. k. + 2002		2		
14 21/6	UHLAVICE o p. v. k. k. k. + 2002		2		+ dokument
15 21/6	UHLAVICE o p. v. k. k. k. + 2002		5		
16 21/6	UHLAVICE o p. v. k. k. k. + 2002		7		
17 21/6	Záhlost o p. v. k. k. k. + 2002		2		
18 21/6	Záhlost o p. v. k. k. k. + 2002		2		
19 21/6	Záhlost o p. v. k. k. k. + 2002		1		
20 21/6	UHLAVICE		2		
21 21/6	UHLAVICE		12		
22 21/6	UHLAVICE		1		

Poř. číslo Dne	Typ dokumentu	Číslo jednací	Počet listů		Poznámka
			ulož.	odesl.	
21/4					
21/4	21/4 PRŮJEDNA MOC			1	
21/4	21/4 PRŮJEDNA O SEZNÁMĚNÍ				

Příloha 17 Rozhodnutí o neudělení krátkodobého víza (formulář)

REFUSAL/ANNULMENT/REVOCAION OF VISA

[Redacted box]

- The Embassy of the Czech Republic in Abuja
- [Other competent authority] of _____
- The authorities responsible for checks on person at _____

has/have

- examined your visa application **ABUJ201202030002**
- examined your visa, number: _____, issued: _____ [day/month/year].
- The visa has been refused   The visa has been annulled   The visa has been revoked

This decision is based on the following reasons :

1. a false/counterfeit/forged travel document was presented
2. justification for the purpose and conditions of the intended stay was not provided
3. you have not provided proof of sufficient means of subsistence, for the duration of the intended stay of for the return to the country of origin or residence, or for the transit to a third country into which you are certain to be admitted, or you are not in a position to acquire such means lawfully
4. you have already stayed for three months during the current six-month period on the territory of the Member States on the basis of a uniform visa or a visa with limited territorial validity
5. an alert has been issued in the Schengen Information System (SIS) for the purpose of refusing entry by _____ (indication of Member State)
6. one or more Member State(s) consider you to be a threat to public policy, internal security, public health as defined in Article 2(19) of Regulation (EC) No 562/2006 (Schengen Borders Code) or the international relations of one or more of the Member States)
7. proof of holding an adequate and valid travel medical insurance was not provided
8. the information submitted regarding the justification for the purpose and condition of the intended stay was not reliable
9. your intention to leave the territory of the Member States before the expiry of the visa could not be ascertained
10. sufficient proof that you have not been in a position to apply for a visa in advance, justifying application for a visa at the border, was not provided
11. revocation of the visa was requested by the visa holder.

Remarks :

According to the provisions of Section 180c, paragraph 1 (a) and (d) of Act No. 326/1999 concerning the residence of aliens in the territory of the Czech Republic and amending certain acts as amended, aliens are entitled to request a review of the reasons given for short-stay visa refusal, annulment or revocation. The request must be submitted in **writing** to the embassy/consulate-general/consulate of the Czech

Republic that has decided on the visa refusal/annulment/revocation, within 15 days from the date of delivery of this visa refusal/annulment/revocation letter.

The request must identify the person asking for the review and must explain why he/she considers the decision and/or the related proceedings unlawful or incorrect. The request should not be based on facts that were not stated or properly documented in the short-stay visa application.

Date and stamp of the Embassy/Consulate-General/Consulate/ [other competent authority]

- 4 -04- 2012

Příloha 18 Rozhodnutí o zastavení řízení ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu dítěte narozeného na území ČR

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

MINISTERSTVO VNITRA ČR

Odbor azylové a migrační politiky
Oddělení pobytu cizinců
pracoviště Ostrava
P.O. BOX 210, 701 00 Ostrava 1

Č.j.: OAM-29500-6/TP-2012

Ostrava 5. 2. 2013
Počet listů: 3

USNESENÍ

Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 165 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve správním řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 88 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 66 odst. 1 písm. d) citovaného zákona, kterou prostřednictvím zákonného zástupce podal nezletilý [REDACTED] státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, rozhodlo takto:

**správní řízení vedené pod č.j. OAM-29500/TP-2012 se zastavuje
dle ustanovení § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců.**

Odůvodnění :

Dne 20. 12. 2011 podal výše uvedený cizinec prostřednictvím zákonného zástupce u odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 88 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

Dle ustanovení § 88 odst. 1, narodí-li se cizinec na území, považuje se jeho pobyt na tomto území po doby pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle však po dobu 60 dnů ode dne narození, za přechodný, není-li dále stanoveno jinak. Dle odst. 3 zákona o pobytu cizinců, pobývá-li zákonný zástupce narozeného cizince na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, je povinen v době podle odstavce 1 podat za narozeného cizince žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o udělení povolení k trvalému pobytu. V případě podání žádosti o povolení trvalého pobytu se pobyt narozeného cizince od okamžiku narození do právní moci rozhodnutí o této žádosti považuje za pobyt trvalý. Dle odst. 4 téhož ustanovení zákona o pobytu cizinců se doba podle odstavce 1 považuje za prodlouženou, pokud podání žádosti v této době zabránily důvody na vůli cizince nezávislé, do doby, než tyto důvody pomínou. Cizinec je povinen důvody podle věty první

neprodleně oznámit policii, pobývá-li na území na krátkodobé vízu, nebo ministerstvu, pobývá-li na území na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu.

Dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.

V podané žádosti bylo v bodu 28 jako doplňující informace vysvětleno, že „žádost je podávána až nyní, neboť se vyskytly komplikace ze strany matky. Ta se v současnosti péče o dítě vzdala a až nyní uvedla otce do rodného listu dítěte. Podle ustanovení § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců se doba lhůty pro podání žádosti prodlužuje, a to od uvedení otce v rodném listě dítěte, což je 17. 12. 2012“. Dále byl k žádosti doložen Zápis o určení otcovství k narozenému dítěti ze dne 17. 12. 2012, podle něhož otec [redacted] a matka [redacted] prohlásili, že otcem dítěte [redacted] je výše uvedený pan [redacted]. Dále bylo doloženo čestné prohlášení matky ze dne 28. 11. 2012, že výslovně souhlasí, aby byl syn [redacted] svěřen do trvalé péče svého otce [redacted].

Správní orgán se neztotožňuje s názorem uvedeným výše, tedy že by doba pro podání žádosti ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1 měla být v důsledku existence důvodů na vůli cizince nezávislých prodloužena až do doby, kdy byl otec dítěte souhlasným prohlášením zapsán v rodném listu nezletilého dítěte. Správní orgán připouští, že rodičovská práva [redacted] byla deklarována až souhlasným prohlášením rodičů o určení otcovství, ale správnímu orgánu nelze přičítat následky nevypořádaných rodičovských vztahů k tíži. Uvedené souhlasné prohlášení bylo sice ze strany rodičů realizováno až 17. 12. 2012, avšak není důkazem, že otcem nebyla informace týkající se jeho otcovství k nezletilému známa již předtím a souhlasné prohlášení rodičů o určení otcovství nebylo realizováno v důsledku pohnutek známých pouze rodičům nezletilého. Uvedenému nasvědčuje samo čestné prohlášení matky žadatele doložené k žádosti, jež je datováno již měsícem listopad 2011. Správní orgán upozorňuje, že matka nezletilého v době jeho narození pobývala na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu, a tak mohla sama jako zákonná zástupkyně požádat pro nezletilého o povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 88 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Následky vyplývající z nevypořádaných vztahů, v důsledku čehož nebyl pobyt nezletilého v České republice v souladu se zákonem o pobytu cizinců žádným způsobem upraven, považuje správní orgán za nežádoucí, avšak byly plně důsledkem rozhodnutí, které matka jako v té době jediná zákonná zástupkyně nezletilého dítěte neučinila. S ohledem na výše uvedené tak předkládané důvody opožděného podání žádosti nebyly shledány za důvody na vůli cizince nezávislé, které zabránily podání žádosti v zákonné lhůtě 60 dnů, a proto se doba 60 dnů pro podání žádosti nepovažuje za prodlouženou.

V řízení tak bylo prokázáno, že nezletilého cizince nelze pro účely předmětné žádosti považovat za cizince narozeného na území ve smyslu ustanovení 88 zákona o pobytu cizinců, který by mohl ve spojení s ustanovením § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců podat žádost o udělení povolení k trvalému pobytu.

Dle ustanovení § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců se usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.

Vzhledem ke zjištěnému rozhodl správní orgán způsobem uvedeným ve výroku tohoto usnesení.

Správní orgán upozorňuje, že tímto rozhodnutím není vyloučena možnost podání žádosti nezletilého cizince o povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, a to dle ustanovení § 81 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), ve spojení s ustanovením § 170b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle ustanovení § 86 odst. 1 správního řádu se odvolání podává u odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky, a to dle ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu ve lhůtě do 15 dnů ode dne oznámení tohoto usnesení. Podle ustanovení § 76 odst. 5 správního řádu **nemá** odvolání proti tomuto usnesení odkladný účinek.

PhDr. Tomáš Haišman
ředitel odboru
z pověření
Ing. Tomáš Čech
referent bezpečnosti státu

MVCRX01MJKV8
prvotní identifikátor

KOMISE PRO ROZHODOVÁNÍ VE VĚCÍCH POBYTU CIZINCŮ
náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, 140 21 Praha 4

Č. j. MV-38091-4/SO-2013

Praha dne 19. 9. 2013
Počet listů: 6

Účastník řízení:

Nezletilý

státní občan Vietnamské socialistické republiky

Zákonný zástupce:

Pan

ROZHODNUTÍ

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) jako věcně příslušný správní orgán podle § 170a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodla o odvolání, které podal nezletilý státní občan Vietnamské socialistické republiky, adresa místa zastoupen zákoným zástupcem panem ytem tamtéž (dále jen „odvolatel“), proti usnesení Ministerstva vnitra ze dne 5. 2. 2013, č. j.: OAM-29500-6/TP-2012, jímž bylo dle ustanovení § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, zastaveno řízení o povolení k trvalému pobytu na území České republiky (dále jen „na území“), zahájené na žádost podanou dle ustanovení § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s ustanovením § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a rozhodla **t a k t o**:

Podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) se podané odvolání **zamítá** a usnesení Ministerstva vnitra ze dne 5. 2. 2013, č. j.: OAM-29500-6/TP-2012, se **potvrzuje**.

ODŮVODNĚNÍ

I.

Odvolatel podal dne 20. 12. 2012 Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky, žádost o povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 88 odst. 3 zákona o pobytu

cizinců ve spojení s ustanovením § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců z důvodu „sloučení rodiny“.

Dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.

V odůvodnění podané žádosti odvolatel, resp. jeho zákonný zástupce uvedl, že žádost podává až nyní, tj. 20. 12. 2012, „neboť se vyskytly komplikace ze strany matky, ta se v současnosti péče o dítě vzdala“, a až nyní uvedla otce do rodného listu dítěte. Dále uvedl, že podle § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců se doba pro podání žádosti prodlouží, a to od zapsání otce do rodného listu dítěte, což bylo dne 17. 12. 2012.

K podané žádosti byl dále předložen „Zápis o určení otcovství k narozenému dítěti“, z něhož je zřejmé, že pan _____ byl jako otec odvolatele zapsán dne 17. 12. 2012 na základě souhlasného prohlášení rodičů. Současně bylo k žádosti doloženo „Čestné prohlášení“ matky dítěte paní _____ nar. _____ 7. ze dne 28. 11. 2012 (v prohlášení uvedeno chybně 1201) o tom, že souhlasí s tím, aby odvolatel byl svěřen do trvalé péče jeho otce. Toto prohlášení matka odvolatele vlastnoručně podepsala před notářem dne 5. 12. 2012.

Ministerstvo vnitra v napadeném usnesení, č. j.: OAM-29500-6/TP-2012, uvedlo: „Správní orgán připouští, že rodičovská práva pana Nguyen Vu Manh byla deklarována až souhlasným prohlášením rodičů o určení otcovství, ale správnímu orgánu nelze přičítat následky nevypřádaných rodičovských vztahů k tíži. Uvedené souhlasné prohlášení bylo sice realizováno až 17. 12. 2012, avšak není důkazem, že otci nebyla informace týkající se jeho otcovství k nezletilému známa již předtím a souhlasné prohlášení rodičů o určení otcovství nebylo realizováno v důsledku pohnutek známých pouze rodičům nezletilého. Uvedenému nasvědčuje samo čestné prohlášení matky žadatele doložené k žádosti, jež je datováno již měsícem listopadu 2011.“ V napadeném rozhodnutí se dále uvádí, že matka odvolatele měla v době jeho narození na území povolen trvalý pobyt a tak mohla za něj jako jeho zákonná zástupkyně požádat o povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 88 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Dle Ministerstva vnitra v daném případě nebyly shledány důvody na vůli cizince nezávislé, které zabránily podat žádost o vydání povolení k trvalému v zákonem stanovené lhůtě 60 dnů.

Řízení v uvedené věci bylo proto zastaveno dle ustanovení § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť odvolatel podal žádost o povolení k trvalému pobytu na území, ač k podání žádosti na území nebyl oprávněn.

II.

Proti usnesení Ministerstva bylo podáno včasné odvolání. Zákonný zástupce v odvolání uvádí, že se o existenci syna dozvěděl až v průběhu prosince 2012, tedy v období bezprostředně předcházející souhlasnému prohlášení rodičů (17. 12. 2012) a podání žádosti o vydání trvalého pobytu. Poukazuje na to, že napadené usnesení je nicotné dle ustanovení § 77 odst. 2 správního řádu a že závěr správního orgánu je důsledkem nesprávného přenesení důkazního břemene na zákonného zástupce. K tomu uvádí, že dle ustanovení § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců bylo jeho povinností tvrdit, nikoliv prokazovat. Tuto povinnost tvrzení splnil. Zákonný zástupce je názoru, že v předmětném správním řízení se uplatní zásada vyšetřovací a zásada materiální pravdy. Pokud na něj správní orgán přenáší důkazní

břemeno (které se uplatňuje toliko v soudním řízení sporném), jedná se o porušení zásad, které jsou dle ustanovení § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu závazné. Vadný postup správního orgánu vede k tomu, že je nucen dokazovat tzv. negativní skutečnost, tedy že nějaká skutečnost – konkrétně jeho vědomost o existenci odvolatele, narozeného na území, neexistovala, což popírá zásady dokazování v právním státě. Dále uvádí, že odvolatel spadá pod ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť on i matka odvolatele povolení k trvalému pobytu na území mají. Zákonný zástupce ohledně nabytí vědomostí o tom, že je otcem odvolatele navrhuje jako důkazní prostředek výslech své matky. Uvádí, že s matkou odvolatele měl na přelomu let 2009/2010 krátký vztah. V té době oba žili v Praze. Ještě před narozením syna se z Prahy odstěhoval do Olomouce a kontakt s ní již neudržoval a nevěděl o tom, že je těhotná ani že porodila dítě. Až na podzim 2012 vyhledala matka odvolatele matku zákonného zástupce a předala jí odvolatele s tím, že se o něj nadále starat nebude. Tuto skutečnost může matka zákonného zástupce potvrdit. Zákonný zástupce namítá, že Ministerstvo vnitra jej nevyzvalo k doložení skutečností naplňující nesprávně přenesené důkazní břemeno, v čemž spatřuje prolomení koncentrace řízení, kterým je jinak ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu. Zákonný zástupce v odvolání dále poukazuje na to, že závěr správního orgánu o nesplnění podmínek dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je v rozporu se zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací. Dále odkazuje na články 3, 9 a 10 Úmluvy o právech dítěte, která má, dle jeho názoru, aplikační přednost před zákonem o pobytu cizinců. Současně poukazuje na to, že jeho syn, třebaže splňuje podmínky dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, je zanechán bez pobytového oprávnění.

III.

Dle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu se v řízení o odvolání přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.

Dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.

Dle ustanovení § 69 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se žádost o povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 66 podává na zastupitelském úřadu, pokud není dále stanoveno jinak. Dle ustanovení § 69 odst. 4 zákona o pobytu cizinců lze žádost o povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) tohoto zákona podat též Ministerstvu vnitra, pokud cizinec, jemuž má být povolení k trvalému pobytu vydáno, pobývá na území v rámci přechodného pobytu.

Dle ustanovení § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců narodí-li se cizinec na území, považuje se jeho pobyt na tomto území po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle však po dobu 60 dnů ode dne narození, za přechodný, není-li dále stanoveno jinak.

Dle ustanovení § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců Pobývá-li zákonný zástupce narozeného cizince na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, je povinen v době podle odstavce 1 podat za narozeného cizince žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nebo o udělení povolení k trvalému pobytu. V případě podání žádosti o povolení trvalého pobytu se pobyt narozeného cizince od okamžiku narození do právní moci rozhodnutí o této žádosti považuje za pobyt trvalý.

Dle ustanovení § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců doba podle odstavce 1 se považuje za prodlouženou, pokud podání žádosti v této době zabránilo důvody na vůli cizince nezávislé, do doby, než tyto důvody pominou. Cizinec je povinen důvody podle věty první neprodleně oznámit policii, pobyvá-li na území na krátkodobé vízum, nebo ministerstvu, pobyvá-li na území na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu.

Dle ustanovení § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců se usnesením také řízení zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.

Komisi je z její úřední činnosti známo, že paní ..... matka odvolatele, nar. 10. 9. 1989, má na území povolen trvalý pobyt od 25. 6. 2008. nar. 15. 1. 1989, otec odvolatele, má na území povolen trvalý pobyt od 30. 1. 2004.

S ohledem na ustanovení § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byl pobyt odvolatele od okamžiku jeho narození dne 1. 11. 2010 upraven jako pobyt přechodný a od tohoto dne odvolateli plynula 60-ti denní lhůta pro podání předmětné žádosti (§ 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Tato lhůta, ve které mohla být žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podána Ministerstvu vnitra na území skončila dne 30. 12. 2010.

Zákon tedy stanoví konkrétní lhůtu, po kterou se pobyt cizince narozeného na území považuje za přechodný (§ 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) a pouze v této době je tento cizinec oprávněn žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podat na území (§ 69 odst. 4 zákona o pobytu cizinců). Jedinou výjimkou je situace, kdy bylo nedodržení lhůty způsobeno důvody na vůli cizince nezávislémi. Tyto důvody je cizinec povinen neprodleně oznámit Ministerstvu vnitra, pobyvá-li na území na základě povolení k trvalému pobytu. V daném případě je proto nutno posoudit, zda důvody, které odvolateli, resp. jeho zákonnému zástupci (otci), zabránilo podat předmětnou žádost lze podřadit pod kategorii „důvody na vůli cizince nezávislé“.

Komise při hodnocení této věci vycházela především z toho, že odvolatel dva roky od svého narození otce neměl (otec nebyl zapsán rodném listě) a zastupovat jej mohla jen matka.

Z ustanovení § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že důvody na vůli cizince nezávislé musí nutně existovat v době stanovené § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (60 dnů od narození odvolatele) a současně musí být překážkou na straně cizince, který má v této době právo za odvolatele jednat. Takové právo však pan ..... neměl, protože nebyl do 17. 12. 2012 zákonným zástupcem odvolatele, a proto se nyní nemůže domáhat zachování práv (prodloužení lhůty), kterými před 17. 12. 2012 vůbec nedisponoval (podání žádosti o povolení k trvalému pobytu za odvolatele).

Důvody na vůli cizince nezávislé dle ustanovení § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců mohla uplatnit pouze matka odvolatele, která v době 60-ti dnů od jeho narození byla jako jediná oprávněná osoba **povinna** dle ustanovení § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost podat, ale neučinila tak. Nesplnění této povinnosti je dle ustanovení § 77 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců dokonce důvodem pro zrušení jejího povolení k trvalému pobytu.

S ohledem na výše uvedené Komise proto považuje za právně nevýznamné, zda pan ..... věděl či nevěděl o narození odvolatele, neboť jednat za něj mohl nejdříve až poté, co se na základě souhlasného prohlášení rodičů o určení otcovství dne 17. 12. 2012 stal jeho zákonným zástupcem (otcem). Rozhodnutí o tom, zda bude žádost o povolení

k trvalému pobytu za odvolatele v zákonné lhůtě 60 dnů od jeho narození podána, bylo jen na jeho matce. Námitky uvedené k této věci Komise proto považuje za nedůvodné.

K tvrzení otce odvolatele, že se matka péče o odvolatele vzdala Komise uvádí, že rodičovské zodpovědnosti, jakožto souhrnu práv a povinností rodičů při péči o nezletilé děti, se vzdát nelze a k jejímu zániku za života rodičů může dojít pouze na základě rozhodnutí soudu. Dle ustanovení § 44 odst. 3 zákona č. 94/1963 Sb. o rodině, zbaví soud rodičovské zodpovědnosti toho, kdo svoji rodičovskou zodpovědnost zneužívá nebo její výkon závažným způsobem zanedbává. Výkon rodičovské zodpovědnosti lze rovněž upravit svěřením dítěte do péče jednoho rodiče nebo do střídavé obou. Žádná z výše uvedených skutečností v daném případě nenastala.

Komise souhlasí s námitkou odvolatele, že správní řízení je obecně ovládáno zásadou materiální pravdy, čemuž odpovídá zásada vyšetřovací, podle níž je za objasnění skutkového stavu odpovědný správní orgán. Vzhledem ke skutečnosti, že řízení o trvalém pobytu na území je řízením zahajovaným na žádost, břemeno tvrzení ohledně existence důvodů na vůli cizince nezávislých leží na straně cizince, který je povinen tyto důvody nejen tvrdit, ale v řízení o jeho žádosti také věrohodně doložit. Stav věci, tak jak byl zjištěn na základě spisového materiálu, svědčí závěru Ministerstva vnitra o nesplnění podmínek pro podání předmětné žádosti na území.

Komise uvádí, že v daném případě nebyly podmínky dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vůbec posuzovány a správní řízení bylo zastaveno dle ustanovení § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť předmětná žádost byla podána na území, ač k podání žádosti na území nebyl odvolatel oprávněn.

Odvolateli nebylo napadeným usnesením o zastavení správního řízení znemožněno další soužití s jeho rodiči na území, neboť má možnost podat novou žádost na zastupitelském úřadu (§ 69 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), a taktéž není tímto usnesením nucen k opuštění území. Podle názoru Komise nebylo v daném případě dotčeno žádné z práv garantovaných Úmluvou o právech dítěte. Fakt, že odvolatel nemá na území žádné pobytové oprávnění, lze přičítat k tíži jeho zákonné zástupkyně, nikoliv správního orgánu. Zákon v případě dítěte narozeného na území stanovuje zákonné podmínky pro podání žádosti na území a tyto v daném případě splněny nebyly.

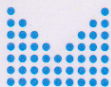
Vzhledem výše uvedenému Komise jako odvolací správní orgán rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Podle § 91 odst. 1 správního řádu se proti tomuto rozhodnutí nelze dále odvolat.

Mgr. Josef Šmejdiř
předseda XI. senátu
Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

MINISTERSTVO VNITRA ČR

Odbor azylové a migrační politiky
P.O.Box 210, 701 00 Ostrava 1

Č.j.: OAM-16276-12/TP-2013

Ostrava 29. 10. 2013

Počet listů: 4

Pan

ROZHODNUTÍ

Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky jako orgán příslušný podle ustanovení § 165 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen zák.č. 326/1999 Sb.) projednal žádost o povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 68 ~~otovaného~~ zákona kterou dne 6. 8. 2013 podal pan [redacted] (dále jen žadatel) a rozhodl takto :

**žádost se zamítá dle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb.,
pro nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 68 zákona č. 326/1999 Sb.**

Odůvodnění:

Dne 6. 8. 2013 podal výše uvedený cizinec u odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 68 zák.č. 326/1999 Sb. Správní orgán pro účely řízení zkoumal, zda žadatel splňuje podmínky, které zákon stanoví pro udělení tohoto druhu trvalého pobytu.

Povolení k trvalému pobytu se dle ustanovení § 68 odst. 1 zák.č. 326/1999 Sb. na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území. Podle odst. 2 výše uvedeného ustanovení se do doby pobytu podle odstavce 1 započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému pobytu a doba pobytu v postavení azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany podle zvláštního právního předpisu²⁾. Doba pobytu na území za účelem studia se započítává jednou polovinou. Jednou polovinou se dále započítává doba, po kterou bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, které vedlo k rozhodnutí o udělení azylu nebo doplňkové ochrany, a to včetně doby řízení o žalobě nebo o kasační stížnosti; bylo-li řízení o udělení mezinárodní ochrany vedeno déle než 18 měsíců, započítává se tato doba v celém rozsahu. Do doby pobytu podle odstavce 1 se nezapočítává doba, po kterou byl cizinec vyslán zahraničním zaměstnavatelem nebo zahraniční právnickou nebo fyzickou osobou, a dále doba, po kterou cizinec na území pobýval za účelem zaměstnání závislého na střídání ročního období

nebo vypomáhal s domácími pracemi za stravu, ubytování a kapesné určené k uspokojování jeho základních sociálních, kulturních nebo vzdělávacích potřeb (au pair). Podle odst. 3 se do doby pobytu podle odstavce 1 započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců, a dále období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí. Nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává.

Žadatel správnímu orgánu předložil žádost o povolení k trvalému pobytu dle výše citovaného ustanovení a dále povinné náležitosti uvedené v ust. § 70 odst. 2 zák.č. 326/1999 Sb.

Z materiálů cizinecké evidence bylo zjištěno, že žadatel na území ČR pobýval od doby svého příletu dne 11. 10. 2002 do 30. 8. 2004 na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia. Následně zde výše jmenovaný pobýval s platností od 31. 8. 2004 do současnosti v rámci povolení k dlouhodobému pobytu rovněž za účelem studia (naposledy s platností do 31. 8. 2014). Celková doba pobytu žadatele na území České republiky na základě výše uvedených pobytových titulů tedy činí 11 let a 18 dnů, což by i po započtení doby pobytu na území jednou polovinou v důsledku účelu studia ve smyslu znění ustanovení § 68 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. odpovídalo zákonem požadovaným 5 letům pobytu na území ČR.

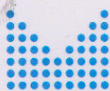
V průběhu správního řízení však byla zjištěna skutečnost, která odůvodňuje závěr, že nepřetržitost pobytu žadatele ve smyslu ustanovení § 68 odst. 2 a 3 zákona č. 326/1999 Sb. nebyla zachována, a tím nebyla splněna ani celá podmínka 5 let nepřetržitého pobytu na území ve smyslu ustanovení § 68 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.

Z materiálů cizinecké evidence a z jeho cestovního dokladu vyplývá, že žadatel v průběhu výše uvedené doby povoleného pobytu území České republiky opustil, a to v období od 29.9.2008 do 16.3.2009 a dále pak od 20.11.2009 do 15.8.2010. Z uvedené doby nepřítomnosti je zřejmé, že nepřítomnost žadatele na území České republiky ve svém souhrnu činí celkem 434 dnů, což je více jak 10 měsíců, navíc pak nepřítomnost žadatele v období od 20.11.2009 do 15.8.2010 přesahuje více než 6 měsíců. Na základě těchto skutečností správní orgán konstatuje, že toto období nepřítomnosti nelze ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. započítat do celkové doby pobytu, čímž je narušena nepřetržitost pobytu žadatele jako jedna z podmínek ustanovení § 68 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., a nelze tedy mít za splněnou celkovou podmínku 5 let nepřetržitého pobytu na území.

Výše jmenovaný k žádosti doložil vlastní stanovisko ve smyslu ust. § 36 odst. 2 správního řádu, ve kterém uvádí, že má nigerijské státní občanství, ale vyrůstal v USA, má tři sestry. Otec rodinu brzy opustil a matka v roce 2002 zemřela. Sestry zůstaly v péči tety, žadatel od 10/2002 studuje v České republice. Jedna z jeho sester, [redacted] byla v roce 2009 vyloučena ze studií, přičemž trpěla i psychickými problémy. Z uvedených důvodů se žadatel rozhodl odcestovat za svou sestrou do USA.

Výše jmenovaný ve svém stanovisku zmiňuje rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen nadřízený orgán) ze dne 23. 5. 2013 (odvolání k předcházející žádosti o povolení k trvalému pobytu výše jmenovaného), ze kterého, dle jeho názoru vyplývá, že v případě žadatele byla podmínka nepřetržitosti splněna. K podmínce nepřetržitosti pak žadatel cituje příslušná ustanovení zák. č. 326/1999 Sb., přičemž dle jeho názoru bylo úmyslem zákonodárce umožnit cizinci, aby mohl pobývat mimo území ČR i delší dobu než 10 měsíců při zachování podmínky nepřetržitosti pobytu, pokud k tomu má závažné důvody. OAMP by proto nemělo počítat období nepřítomnosti bez závažných důvodů s obdobím ze závažných důvodů. K závažnosti důvodů pak uvedl, že pojem „závažné důvody“ obsažený

v ust. § 68 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb. by pak měl být vykládán v souladu se zásadou přiměřenosti, kdy se žadatel odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, např. sp. Zn. I.ÚS 523/07 ze dne 7.5.2009, kde je uvedeno, že přiměřenost musí být zkoumána ve vazbě na konkrétní skutkové okolnosti, mezi které žadatel řadí kritický zdravotní stav jeho osiřelé sestry v USA. Popření takových důvodů jako závažných by pak žadatel posuzoval za odklonění od zásad humanity a právního státu, ke kterým se Česká republika opakovaně hlásí. Význam aplikace zásady přiměřenosti v jeho konkrétním případě pak rovněž spatřuje v tom, že na území ČR žije více jak 10 let a je čestný, bezúhonný a vysoce kvalifikovaný obyvatel ČR.

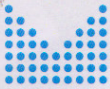
K výše uvedenému stanovisku žadatele a námitkám pak správní orgán uvádí následující. Není pravda, že by nadřízený orgán ve svém rozhodnutí ze dne 26. 5. 2013 vyslovil názor, že by žadatel v daném období splňoval podmínku nepřetržitosti, neboť pokud by se tak stalo, bylo by předcházející řízení ve věci žádosti o trvalý pobyt vráceno správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání, což se nestalo, přičemž zamítavé rozhodnutí bylo potvrzeno a nabylo právní moc dne 31. 5. 2013. Co se dále týče otázky výkladu ust. § 68 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., tedy zda lze dobu pobytu mimo území ČR v období od 20.11.2009 do 15.8.2010 považovat za závažné důvody správní orgán uvádí, že se s pečlivostí zabýval doloženými materiály (stanovisko žadatele, materiály MCE a dopisy sestry [redacted] ze dne 10. 2. 2003, 8. 5. 2003, 25. 5. 2004 a dopis adresovaný MVČR ze dne 19. 4. 2013). Ust. § 68 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb. uvádí, že ...nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince nebude delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení". Jelikož proklamovaný špatný psychický stav jeho sestry [redacted] nelze bez dalšího podřadit pod citované důvody, správní orgán se zabýval doloženými materiály, avšak z obsahu dopisů sestry [redacted] z období roku 2003 a 2004 nelze dovodit, že by se nacházela ve špatném psychickém stavu, když v dopisech je zmiňována pouze otázka dědictví po zemřelé matce (finanční prostředky, karavan, životní pojistka) a přání, aby je výše jmenovaný navštívil. Žádné další dopisy či doklady (mimo úmrtního listu matky), zvláště pak z období 2009 – 2010, nebyly předloženy. V posledním dopise sestry [redacted] ze dne 19. 4. 2013, adresovaném již MVČR, je pak zopakován jejich rodinný osud a dále shrnuto, že v období od roku 2008 – 2010 měla [redacted] i její sestra obtížné období. Mladší sestra si sama nedokázala zajistit potřebné náležitosti ke studiu, což bylo jedním z důvodů návštěvy výše jmenovaného v USA, [redacted] pak zmiňuje vlastní finanční i osobní problémy v letech 2009 – 2010, kdy potřebovala, aby její bratr za ní přijel, za což je mu velmi vděčná. Na závěr pak [redacted] vyzdvihla pracovní úspěchy výše jmenovaného, kterých dosáhl po dobu svého pobytu na území ČR.

Správní orgán k uvedenému uvádí, že chápe obtížnou situaci rodiny výše jmenovaného, ve které se nacházela, avšak z doložených materiálů nebylo prokázáno, že by uváděné důvody bylo možno podřadit pod závažné důvody uvedené v ust. § 68 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., když ze samotného vyjádření sestry žadatele nevyplývá, že by její psychický stav byl natolik závažný a naléhavý, že by jej nešlo řešit jiným způsobem, když sama rovněž uvedla, že jedním z důvodů odjezdu žadatele bylo zajištění nezbytných náležitostí pro studium mladší sestry. Správní orgán se dále nedomnívá, že by postupoval v rozporu se zásadou přiměřenosti, neboť pobyt žadatele na území není v žádném případě omezen a ten může na území ČR i nadále pobývat na základě povolení k dlouhodobému pobytu, naposledy s platností do 31. 8. 2014.

Co se pak týče na závěr zmiňovaných osobních kvalit výše jmenovaného, tyto správní orgán v žádném případě nezpochybňuje, ale je nutno v tomto případě uvést, že takové (a ani žádné jiné) nemohou být důvodem pro nahrazení chybějící doby pobytu nebo započtení doby, která přesahuje zákonem tolerované doby nepřítomnosti, do celkové doby pobytu účastníka řízení.

Žadateli byla v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Tohoto práva žadatel využil dne 17. 10. 2013 a ke své žádosti

(obsahu spisového materiálu) pouze uvedl, že na území ČR pobývá od roku 2002, což dokládá vlastním cestovním dokladem.

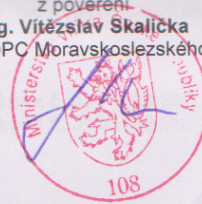
Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem má správní orgán za to, že nejsou splněny zákonné podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 68 zák.č. 326/1999 Sb., a proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, a to dle ustanovení § 81 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s § 170b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění. Podle ustanovení § 86 odst. 1 správního řádu se odvolání podává u odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky, a to dle ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu ve lhůtě do 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.

PhDr. Tomáš Haišman
ředitel odboru

z pověření
Ing. Vítězslav Skalicka
vedoucí OPC Moravskoslezského kraje

MVCRX01YFT40
prvotní identifikátor

KOMISE PRO ROZHODOVÁNÍ VE VĚCECH POBYTU CIZINCŮ
náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, 140 21 Praha 4

Č. j. MV-161458-5/SO-2013

Praha 28. května 2014

Počet listů: 5

Účastník řízení:

adresa místa pobytu:

ROZHODNUTÍ

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) jako věcně příslušný správní orgán podle ustanovení § 170a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přezkoumala na základě odvolání státního občana Nigérijské federativní republiky, místem hlášeného pobytu na adrese (dále jen „odvolatel“), rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 10. 2013, č. j.: OAM-16276-12/TP-2013, jímž byla podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost o povolení k trvalému pobytu podaná podle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců, a rozhodla **t a k t o :**

Podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 10. 2013, č. j.: OAM-16276-12/TP-2013, **zrušuje a věc se vrací** k novému projednání.

ODŮVODNĚNÍ

I.

Odvolatel podal dne 6. 8. 2013 Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo vnitra“), žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky (dále jen „území“) podle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců.

Ministerstvo vnitra v řízení posuzovalo, zda odvolatel splňuje zákonné podmínky pro udělení požadovaného druhu pobytu. Zjistilo, že odvolatel na území pobýval od 11. 10. 2002 do 30. 8. 2004 na základě víza k pobytu nad 90 dní za účelem studia a dále od 31. 8. 2004 do současnosti (do 29. 10. 2013) na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem

studia. Ministerstvo vnitra dospělo k závěru, že celková doba povoleného pobytu odvolatele na území činila 11 let a 18 dní, což by po započtení doby pobytu na území jednou polovinou v důsledku účelu studia ve smyslu ustanovení § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, odpovídalo zákonem požadovaným 5 letům pobytu na území.

Ze spisového materiálu dále vyplývá, že odvolatel v průběhu výše uvedené doby povoleného pobytu území opustil, a to minimálně v obdobích od 29. 9. 2008 do 16. 3. 2009 a od 20. 11. 2009 do 15. 8. 2010. Výše uvedená období nepřítomnosti odvolatele na území ve svém souhrnu činí 434 dní, tedy přesahují zákonem tolerovaných 10 měsíců. Doba nepřítomnosti odvolatele na území v období od 20. 11. 2009 do 15. 8. 2010 zároveň přesahuje 6 po sobě jdoucích měsíců.

Ministerstvo vnitra na základě těchto skutečností dospělo k závěru, že uvedené období nepřítomnosti na území nelze do celkové doby pobytu započítat, je narušena nepřetržitost pobytu odvolatele a nelze mít za splněnou podmínku 5 let nepřetržitého pobytu na území ve smyslu ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Odvolateli byla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Odvolatel svého práva využil, s podklady se seznámil a cestovním pasem doložil, že na území pobývá od roku 2002. Již v průběhu řízení se vyjadřoval ke způsobu svého života na území. Dále předkládal dopisy a vyjádření rodinných příslušníků ohledně důvodů jeho pobytu mimo území (např. kritický zdravotní stav osiřelé sestry) a požádal, aby jeho žádost byla posuzována i s ohledem na zásadu přiměřenosti. Ministerstvo vnitra v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedlo, že k vyjádřením odvolatele přihlédlo, ale že údajný špatný psychický stav jeho sestry nelze podřadit pod pojem „závažné důvody nepřítomnosti“, další předložené písemnosti se netýkají předmětného období, ale vztahují se k letům 2003 a 2004 a nelze z nich dovodit, že by se nacházela ve špatném psychickém stavu, a dále konstatovalo, že žádné jiné dopisy či doklady z období let 2009-2010 nebyly předloženy.

Ministerstvo vnitra po posouzení zjištěných skutečností dospělo k závěru, že nejsou splněny zákonné podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců a žádost o povolení k trvalému pobytu zamítlo.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 10. 2013, č. j.: OAM-16276-12/TP-2013, podal odvolatel včasné odvolání.

Odvolatel napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné, nezákonné a se závěry Ministerstva vnitra nesouhlasí. Vyjádřil se ke své minulosti a rozvedl důvody, pro které napadené rozhodnutí považuje za nesprávné. Domnívá se, že nepřetržitost jeho pobytu na území byla zachována, neboť jeho druhá nepřítomnost nepřesáhla 12 měsíců a byla zapříčiněna závažnými důvody. Uvedl, že pojem „závažné důvody“ je neurčitý právní pojem, který by měl být vykládán v souladu se zásadou přiměřenosti. Domnívá se, že umožňuje dvojí výklad a žádá, aby byl vyložen i v souladu s argumentem „in dubio pro mitius“. Zopakoval, že za závažný důvod své nepřítomnosti na území považuje skutečnost, že jeho sestra měla psychické problémy a potřebovala jeho pomoc. Dále se vyjádřil, jaká všechna hlediska mělo Ministerstvo vnitra vzít v úvahu při hodnocení závažnosti důvodů nepřítomnosti na území (např. délku jeho pobytu, nemalé náklady spojené s dlouhodobým pobytem, atd.).

Odvolatel v odvolání navrhl důkaz svědeckou výpovědí jeho sestry _____ která měla v období od 4. 12. 2013 do 17. 12. 2013 pobývat na území a předložil fotografie a dopis své sestry.

Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo změněno tak, že se jeho žádosti vyhovuje, případně aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

III.

Podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.

Po přezkoumání rozhodnutí z uvedených hledisek Komise uvádí následující.

Ze spisového materiálu vyplývá, že odvolatel na území pobývá za účelem studia po celou dobu svého pobytu ode dne 11. 10. 2002. Žádost o udělení povolení k trvalému pobytu podal dne 6. 8. 2013, tedy po 10 letech, 11 měsících a 21 dnech pobytu na území. V průběhu 5 let bezprostředně předcházejících podání žádosti odvolatel území opustil, a to v období od 29. 9. 2008 do 16. 3. 2009 (167 dní) a v období od 20. 11. 2009 do 15. 8. 2010 (267 dní).

Po odečtení dob nepřítomnosti, které se do celkové doby pobytu na území nezapočítávají a po započtení celkové doby pobytu jednou polovinou podle ustanovení § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (tj. „*doba pobytu na území za účelem studia se započítává jednou polovinou*“), je zřejmé, že odvolatel podmínku pěti let pobytu na území splňuje.

V projednávaném případě je proto zásadní posouzení otázky, zda je splněna i podmínka nepřetržitosti pobytu na území ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců, podle které „*nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává*“, tedy zda odvolatel pobýval mimo území po dobu delší, než je zákonem tolerována, ze závažných důvodů. Splnění této podmínky musí zkoumat Ministerstvo vnitra, které má v souladu se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu) zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, případně účastníka řízení poučit ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu.

Odvolatel k důvodům své nepřítomnosti uvedl mimo jiné, že po smrti jeho matky (v r. 2002) zůstaly jeho tři sestry v péči paní _____ která jej prosila, aby jí s výchovou sester přijel pomoci. Dále uvedl, že jeho sestra _____ byla v roce 2009 vyloučena z univerzity a přemýšlela o spáchání sebevraždy, proto se rozhodl území opustit a odjet za ní. Svá tvrzení doložil dopisy své sestry

Komise dává odvolateli za pravdu, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, pokud jde o posouzení a zhodnocení důvodů nepřítomnosti odvolatele na území z hlediska jejich závažnosti.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakých důvodů Ministerstvo vnitra nepovažuje odvolatelem uváděné důvody nepřítomnosti za závažné ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedlo, že „proklamovaný špatný psychický stav sestry nelze bez dalšího podřadit pod citované důvody“. Takové odůvodnění Komise považuje za nedostatečné, z uvedeného závěru nevyplývá, co k němu vedlo, resp. proč se nejedná o závažný důvod ve smyslu uvedeného ustanovení. Dále Ministerstvo vnitra uvedlo, že „jiné doklady z období let 2009-2010 nebyly předloženy“, aniž by je však po odvolateli chtělo. Komise zastává názor, že je v souladu se správním řádem a v něm uvedenými zásadami dobré správy, aby správní orgán, který má v řízení ze své iniciativy zjistit existenci nějaké skutečnosti (v daném případě důvodů nepřítomnosti cizince na území), se tuto skutečnost pokusil zjistit, upozornil účastníka řízení, že k jím předloženým listinám nelze přihlížet, případně ho poučil, jakými listinami tvrzené skutečnosti může prokázat.

Vedle výše uvedeného spatřuje Komise pochybení Ministerstva vnitra v tom, že nevyzvalo odvolatele k předložení potřebných dokladů (pokud dospělo k závěru, že jím předložené doklady závažnost neprokazují). S ohledem na odvolatelem uplatněné důvody jeho nepřítomnosti na území jej mělo Ministerstvo vnitra vyzvat, aby předložil například lékařskou zprávu, která by prokazovala, že jeho sestra měla skutečně v rozhodném období psychické problémy, zda byla nutná osobní přítomnost odvolatele u sestry po celou dobu jeho nepřítomnosti na území, k vyjádření, z jakého důvodu nemohli poskytnout pomoc ostatní rodinní příslušníci, v čem konkrétně spočívala pomoc, kterou odvolatel sestře poskytoval apod., tak aby mohlo posoudit, zda nepřítomnost odvolatele na území byla skutečně zapříčiněna „závažnými“ důvody.

K argumentaci odvolatele Komise podotýká, že závažnost důvodů nepřítomnosti cizince na území musí vyplývat z objektivních skutečností posuzovaného případu, v žádném případě se nemůže jednat pouze o subjektivní pocity žadatele, že důvody jeho nepřítomnosti jsou závažné.

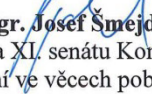
Pojem „závažné důvody“ ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je skutečně neurčitý právní pojem, jehož výklad závisí na posouzení správního orgánu. Zákon o pobytu cizinců nestanoví taxativně, o jaké důvody se má jednat, ale z příkladného výčtu těchto důvodů lze dovodit, že se musí jednat o důvody nezávislé na vůli cizince, jejichž závažnost je dána „objektivně“, takové důvody cizinci z objektivního hlediska brání po určitou dobu se zdržovat na území. Zda takové důvody existují, musí s ohledem na zásadu materiální pravdy zjišťovat správní orgán a účastník řízení mu má poskytnout potřebnou součinnost, tedy existenci takových důvodů tvrdit a prokázat. Je pravdou, že každý případ je třeba hodnotit a posuzovat individuálně, není však důvod při posuzování „závažnosti“ důvodů nepřítomnosti na území“ přihlížet např. k délce pobytu cizince na území, k podmínkám dlouhodobého pobytu nebo osobním vlastnostem cizince. Tyto skutečnosti nemají vliv na nepřítomnost, resp. závažnost důvodů nepřítomnosti na území. Délka pobytu se zohledňuje jako základní podmínka pro podání žádosti po pěti letech pobytu. Komise podotýká, že s ohledem na účel pobytu odvolatele na území (tj. „studium“) odvolatel nijak významně nepřesahuje zákonem nutně požadovanou dobu pobytu (tj. 10 let jako student) a další nutnou dobu pobytu na území, aby „nahradil“ dobu své nepřítomnosti, která se do doby pobytu nezapočítává. Uváděné „nevýhody“ dlouhodobého pobytu logicky nemohou být důvodem pro udělení povolení k trvalému pobytu, a ani osobní kvality odvolatele nemohou být zohledněny v řízení o udělení povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců, o které požádal.

Pro úplnost Komise podotýká, že z jejího rozhodnutí č. j. MV-17486-6/SO-2013 ze dne 26. 5. 2013 nevyplývá, že odvolatel splňoval i podmínku „nepřetržitosti“ pětiletého pobytu. V uvedeném řízení tato otázka nebyla předmětem posuzování vzhledem k tomu, že odvolatel nespĺňoval ani základní podmínku 5 let pobytu na území.

Ze všech výše uvedených důvodů Komise jako odvolací správní orgán rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí.

Poučení: Podle § 91 odst. 1 správního řádu se proti tomuto rozhodnutí nelze dále odvolat.

Mgr. Josef Šmejdiř
předseda XI. senátu Komise pro
rozhodování ve věcech pobytu cizinců

MINISTERSTVO VNITRA
Odbor azylové a migrační politiky
oddělení pobytu cizinců
U Výstaviště 3183/18
750 02 PŘEROV

Č.j.: OAM-16276-17/TP-2013

Přerov 08. 08. 2014
Počet listů: 2

PŘEDVOLÁNÍ K VÝSLECHU

Dostavte se dne **29. 08. 2014 v 08:00 hodin** na pracoviště odboru azylové a migrační politiky MV ČR na adrese **U Výstaviště 3183/18, 750 02 PŘEROV**, k výsledku ve smyslu § 169 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění, v rámci správního řízení o Vaší žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu.

Poučení

Nedostavíte-li se bez vážného důvodu na toto předvolání, bude Vaše žádost **zamítnuta**.

Jestliže se bez omluvy nedostavíte na toto předvolání, může Vám být uložena **pořádková pokuta** až do výše 50 000 Kč dle § 62 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

Jestliže se bez náležité omluvy nebo bez dostatečných důvodů nedostavíte na toto předvolání, **můžete být předvedena** Policií ČR v souladu s § 60 správního řádu.

Výslech bude dle § 16 odst. 1 správního řádu **veden v českém jazyce**.

Pokud neovládáte jazyk, jímž se vede jednání, máte **právo na tlumočnicka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstaráte na své náklady**. Seznamy tlumočnicků vedou krajské soudy, v jejichž obvodu má tlumočnicka místo trvalého pobytu, popřípadě místo pobytu na území České republiky podle druhu pobytu cizince. Seznam tlumočnicků je zveřejněn na webových stránkách Ministerstva spravedlnosti na www.justice.cz.

Za předpokladu, že pro daný jazyk tlumočnick do seznamu není zapsán, nebo nemůže-li tlumočnick zapsaný do seznamu úkon provést, nebo jestliže by provedení úkonu tlumočnickem zapsaným do seznamu bylo spojeno s nepřiměřenými obtížemi nebo náklady, **které prokážete**, ustanoví správní orgán jako tlumočnicka i osobu, kterou si obstaráte na své náklady a která není zapsána do seznamu tlumočnicků, **avšak pouze pokud tato osoba před svým ustanovením prokáže (zejména písemným dokladem), že má potřebné odborné (jazykové) předpoklady pro to, aby provedla tlumočnický úkon**, vysloví s ustanovením souhlas a složí do rukou správního orgánu před tlumočnickým úkonem tlumočnický slib.

Tlumočnickem nemůže být ustanovena osoba, u níž lze mít pro její poměr k věci, k orgánům provádějícím řízení, k účastníkům nebo k jejich zástupcům pochybnost o její nepodjatosti.

Pokud neovládáte jazyk, jímž se vede jednání, a tlumočnicka splňujícího výše uvedené podmínky si na své náklady k výsledku neobstaráte, správní orgán výslech neprovede, **předvolá Vás na nový termín výsledku**

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

a poskytne Vám případně součinnost k tomu, abyste měl možnost si obstarat tlumočníka splňujícího potřebné podmínky. Správní orgán Vás však současně poučuje o tom, že dle § 79 odst. 6 správního řádu Vám může být uložena povinnost nahradit náklady řízení, které by jinak správnímu orgánu nebyly vznikly.

PhDr. Tomáš Haišman
ředitel odboru

z pověření
Bc. Klára Pecháčková
referent bezpečnosti státu

Vyřizuje: Bc. Klára Pecháčková
tel.: 974 760 397